

-Sude Nur Haylazca- -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
4 Kasım 2020 arşamba

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kùltür ve Sanat Platformu

Kardelene mektuplar 1

Sevgilim,

aşka intizarım, okyanus yürekli canözüm. Şimdilerde bir başka sende yüreğim. Baharım, gönlü derya enginliğim, bir başka çarpmakta, aciz yüreğim.

Dedim ya " biz bize açılan kapılarız, kopsa kıyamet, yok kimsenin kapatmaya gücü, yok! Ahh çekiyorum derinden, hasretin kor olup yakınca bağrımı. Hiç çıkmıyorsun ki içimden, hiç sönmüyor ki ateşin bende. Gül yüreklim, aytanem, sana hangi hitapla gelsem olmuyor karşılığı. Eritsem kor kalemimi sana erme çabalarımla, olmuyor ki kül özlemlerim. Hiç bir imgem anlatamıyor bende ki büyüklüğünü. Sen, benim gül açmış çehremde yanan mahşersin, kulaçladıkça alnımı zalim kader çizgileri, düşüyor izlerimiz.

Sönmeyen meşalem, sevdiceğim, güne doğanım, yüreğimde batanım ve herşeyimsin. Koşuyorum rüyalarım da kollarına, varıyor muyum...Bilmiyorum. Hep bir sıcaklık, hep bir heyecan içinde hücrelerim. Sanki; varsam sana yenilecek ölüme koşan hücrelerim. Can bulacak kurumaya yüz tutmuş dallarım, açacak bahara fidelerim, güzelleşeceğiz çiçek çiçek iste.

Offf bu nasıl sevdadır; ağırlaştıkça yükü, tadı bir başka güzelleşmekte.

Okyanus derinliğinde gömüldüm aşkına ey can, bilmez miydin... Sen okyanustun, ben ise sığ sularında dönen girdabın, en can alıcı noktalarından vurup aşkı senle paylaşan. Ve sevdamızı derinlerinde vakumlayan...!

Görebildin mi...Kendimden geçip sana gelişimden bu yana çok şey değişti hayatımda.

Sana bayılıyorum, aşkpeteğim, aşkparem, gönülyarem, yürek kozam. Ben tek sana sarılan sonrasında da tek sana açılacak olan yanık bir kozayım. Al beni avuçlarına, sev, okşa, kırmadan sana açılan kanatlarımı, hırpalamadan renklerimi sev bende ilk kez aşkı, ve öp sevdayı gözlerimden utanma. Sen ateşli bir yaydan fırlayan kor oktun, bağrına saplanan. Dört mevsim güzelliğiyle bana gelen, bazen hazan, bazen umut, bazen de ıslaklıktın, yanaklarımda süzülen acıların dışavurumu gelişlerin ve gidişlerin varsa da...Değişmem yine de seni dünyayla, hazanım da olsan baharım da sen benim helal bildiğimdin, vazgeçmem vazgeçmem.

Boranlarla büyüyen yürek ateşimdin. Kucaklarken baharı, doğanın kucağında fışkıran yaşama sevincimdin. Sen benim Munzur sevdamdım, en uzak bir il iken memleketimden. Özgürlüğe akan soğuk sularında acizdi titreyişlerim. Donuyordum, mahşer sıcaklığında. Yollarında ölecek bir gazi edasıyla düşmüştüm kara sevdana.

Uykuya uzak gözlerim, sedaketime şahit gecelerin içinde mahrur bakan hayallerine gömülür. Süzülükçe yaşların yanaklarımdan, ölürüm sana can bildiğim.

Uzadıkça uzayan bir labirentin, kurtuluşa açılan kapısında bana kucak açan tek mükafatısın aydınlığa varacak hayatın. Rabbimin bana gösterdiği en güzel şeysin. Yürek ateşimin en üst noktasında soluk soluğadır, aşk kokan nefesim. Senle kapadım kirpiklerimi uykulara, senle açtım sabahlara, günü senle yolculadım, senle kapandım korkmadan karanlıklara. Sen vardın her bir hücremde, işlerken iliklerime, dolaşıyordun bir de damarlarımda. Bendeliğini anlatamıyordum yine de.

Yakasım geliyor alfabeyi, hiç bir cümle anlatamıyor sevdamın güzelliğini. Hüzünlü melodiler içinde kayboluyor tek tek sözcükler. Boğuluyorum, boğuluyoruz. Yitiyor yitince biz, uçuyor nağmeler. Dil lal...

Biz aynı gözeden akan coşkun bir ırmağın iki kolu gibiyiz. Akarken biz bize kesmişler gövdemizden, ayırmışlar kolumuzu kanadımızı. Bebeğim misin nesin, kıyamıyorum ki hiç sana. Kuruma ne olur sen, her ne olacaksa olsun bana. Uzadıkça sana titriyor ellerim, ürperiyor gecenin bakışları batınca kirpiklerim. Ben sana bir annenin çocuğunu severken içine çektiği derin bir nefes, derin bir sevgiyle geldim. İçimde tasan taşkınlar sendin, boğuluyordu sende hücrelerim.

Ulaşılmazım, baki sevdam, nadide yarım, yoldaşım...Her an kırılacakmışın gibi dökülüyor tüm hücrelerim, nazlı sevdam, billur limon çiçeğim.

Yalçın kayaların zirvesinde aşka açan vahşi iki karanfildik, koparsalar solacaktı hayat avuçlarımızda. Gökyüzüne uzanırdı hasretimizin yaprakları, bulutlara tutunmak için çırpındıkça çırpınan. Yağacaktık biz bize sonra, çok sonra...!

Deliydim, çılgındı, dehşetti sevdam. Seni seviyordum be gönül çiçeğim. Sana hangi imgelerle gelmeliydim bilmiyorum, aciz kalıyordu cümlelerim. Gün geçtikçe daha iyi anlıyordum ki; tarifi çok zordu senin. Ben sana tüm dillerin çaresiz kaldığı duru ve koca bir aşkla geldim.

Aç kollarını al beni gönül evinden içeri...Gül yüreklim, aytanem, cantanem, birciğim...

bu sevdanın bağrında yanan korlarınız

kavursa da
bizi bize bağlayan kollarımız
küle durmaz hiç bir vakit
yangınlarımız
yuvarlandıkça biz
bu aşkın uçurumlarında
dünyayı kaplar alevlerimiz de
küle durmaz bu dehşetle kara sevdamız !!!

"gönlüm hep seni arıyor neredesin sen!!!"

Sude Nur Haylazca

en sevgiliye...

Sude Nur Haylazca

[italik]

Aynaya Dökülenden Başka Yoktur Ötem

Sevmek birazda kaybetmekti aslında. Düşerken yüreğine biri, eziyordun kendini ayaklar altında. O`mu sana düşüyordu sen mi O`na, bilinmez bir kaosun içine yuvarlanıyordun sanki.

Aşk kolay gelmez adam gibi adamsan. Her kıvılcım tutuşturamaz gönül harını. Zordur adam olmak da aşık olmak gibi. İkisini bir arada istemek çok çılginca bir rüya olmasa gerek... İstiyorum delice!

Yine kapılarımı kapadığım dünyamda delileri oynuyorum. Düşmüşüm yüreğimin derinliklerine kendimi mi sorguluyorum sevdiklerimi mi? Onu da bilmiyorum. Zaten bilinmezlikler değil midir bulmacanın karelerinde benle oyun oynayan her daim.

Kaçındayım zamanın bilmiyorum. Ne tükettiğim ne tüketeceğim hayat yok sanki avuçlarımda ve kazılmış çizgiler alнімda silik.

Şimdiye kadar "hım... seni çok iyi anlıyorum" diyen bir sevgilim de arkadaşım da olmadı. Oysa ki çok açtı yüregim paylasıma. Ya paylaşılmadım ya paylaşamadım.

Akında gözbebeklerim, tutuldu kaldı karanlık boşlukta. Ne zor andır bilir misiniz? Koca bir kalabalığın içinde yapayalnız bilinmezliğe savurursunuz kendinizi de yüreğinizdeki (en yakınınız) elini uzatıp dokunmaz ellerinize, karanlığı yıkmak adına.

Anlamaz ve anlaşılmazsınız sadece. Basittir herşey ve sürece bağlıdır refleksler. Canınızı yakan umarsız silik kişilikler kendini üstün tutma kompleksiyle kendini mutlu etmenin yollarını ararlar. Oysaki komplekslerden uzak paylaşımcı biri olduğunuzdan insanlar yabancılaşır ve sizi deli varsayan paslı çiviler çakılır beyninize acımasızca. Düşündükçe isin içinden çıkamazsınız ve hakikatten insan olmak zormuş diyecek olsanız da konduramazsınız insan müsvettelerine çirkin bir kelime.

Zordur beni anlamak ha birazda kolaydır insan olana!

Ya çok evhamlıymdır yada psikolojik sorunları olan bir deli mi?

Çare buysa; isin içinde çıkmak için, varsaydığınızdanım. Gocunacak yaram olmadı hiç yüregim dilimdeydi çok zarar verse de bu bana; buydum iste. İsinize gelirse...!

Dokunmak yeterdi oysa ki karanlığıma. Doğacak güneşi bekliyordum ki; doğacak biliyorum. Feda ettiğim ve kendimden verdiğim herşey, nanköre helal olsun mu yada olur mu. Hak bulur mu yerini ve terazi tartar mi yükünü ...?

Cebinde kalanla yetinmeliymiş insan sonra zarara yazılırmış hesap. Tatalım şimdi kar/zarar hesabını. Ödeyebilecek meblağda midir borcumuz?

... ..üstü kalsın mahşere!

Aynaya dökülenden başka yoktur benim ötem...!

Sude Nur Haylazca

Kardelene Mektuplar-2

Yeni bir sayfa açtım, geçmişteki karanlıklara inat daha bir beyaz giyindim hayatı seninle. Aç saadete dokudugum duvağı, öyle bir aç ki sarsılsın yer ile gök sevdamızın ağırlığında. İçimde şaha kalkmış bir imparatorluk, seni bekleyen. Dünden bugüne içimde devrilen doğruların aynasıdır. Değince yüreğime yansımaların, eridim akışlarında.

Zirvelerde büyüttüğüm kardelensin, beslediğim duyguları emer köklerin. Sen benim ulaşılmazsın ve hep oralarda sadakatle bize uzayacak kolların. Çölümsün. Su diye çatlarken dudaklarım, incinmiyor hücrelerim. Nasıl bir sevdasın, çatlıyor kalbim. Hasretinle açtığımda kollarımı, solmuş gül yaprağı gibi sararım boşluğunu.

Vuslatın dehşeti, sarsıyor korumaya aldığım kalelerimi. İzini sürdüğüm gecede en parlak yıldız sen, dolunca yüreğime ay`ın hüznü, bulutlardan taşan aydınlık yine sen. Sırtlıyorum karanlıkları yürürken güneşe, içimde bir başka aydınlıkla parlayan yine sen.

Yolumu kesiyor melekler, saçılıyor bohçalanmış hayallerim.

-Güneşi öpeceğim, diyorum hasretle.

Şaşkın bakışlarında, vuruluyor kulaçlarım.

-Kül olursun daha hiç yaklaşımadan, diyor ve acıyor bakışları.

-Öpmeliyim, hem de dudaklarından sözüm var ay`a.

Özlem yüklüyüm sılaya, kesmeyin kanatlarımı.

-İçindeki ateşi dışarı atamazsın, o senden çıkmadıkça.

Uzun bir sessizlik, asılı kalmışım bir yamaçta.

Hayat zorlu bir yolculuk.

Kolaylaştıramadığımız yaşam uçup gitmeden ellerimizden, en sağlam adımlarla yürümeliydik ufka.

Seven ve inanan insan imkasızı başarır çoğu zaman.

-Ateş saçar yolun, güneş kimi bekliyor, dedi alev alev gülümseyerek

-Kalbimdeki yangınla güneşte salınmaya gidiyorum.

Sen özgürlüğümdün en olmadık zamanlarda karşıma aldığım, tutsaklığımın bazı küskün zamanlarda. Sürünen, sürüngen bir yaşamın ayağa kalkmış zaferiydin.

Dev dertlerin, cüce bedenlerde zulmünü sürdüğü zamanlarda aniden çıkan adaletli bir kasırgaydın, vuran boynundan adaletsizliği.

Ve benim ıssız koynumda niniler söyleyerek büyüttüğüm, sıcak duygularla göğsümde beslediğim kordan yilandın. Gidişinle hasretin zehrini kalbime akıtan.

Ve öyle bir öpmeliydim ki güneşi, görmeliydi alem kor yanırları, Mecnun`dan miras kalan.

Göğün laciverdinde cantaneme yürüyorum, gönüllü köle olacağım mavi zindanlarında...!

Sude Nur Haylazca[italik]

Kırmızı Gül İle Bahçıvan

"Dostluklar hiç sınanır mı aaaa çok ayıp" derdim ben bir zamanlar. Şimdi ne mi diyorum. Hoooop dedik kimse ters ters bakmasın öyle. Bir bildiğimiz var herhalde, önce dinleyin bir sonra tükürürsünüz yüzüme. Ben de hakka şükrederim ne güzel, bundan iyisi can sağlığı.

Dost dediğini sınavacaksın kardeşim, kıracaksın kolunu bacağını olmadı yüzünü gözünü şişireceksin daha da mı olmadı tekmeleyeceksin sol yanını, acıtacaksın ve acıyacaksın ki gerçekliği test edilmiş olsun. Yoksa yok abicim bu işler böyle işimize gelirse diye düşünmeye başlamıştım ki hayale dalmışım;

Küçücük siyah bir tohumum. Sıcacık avuçları olan biri beni kavıyor ve incitmeden taşıyor kırmızı evime. Önce özenle eşiyor yumuşacık toprağı, sonra bırakveriyor yatağıma. Örtüyor üzerimi, oh ne güzel sıcak mışıl mışıl uyuyorum, kararmış hava da. Susadıkça ben suyum veriyor daha rahat uyuyayım diye toprağıma belliyor ve pis yabancı otları ayıklıyor, dadanmasınlar diye bana. Ekmek elden su gölden ooh ne güzel hayat, dünya varmış deyip yan gelip yatıyorum. Mutlu, huzurlu güven içinde...

Sahibimin ilgisi ve şefkatiyle yeşermeye başlıyorum. O da emeklerinin karşılığını almalı değil mi, fide veriyorum. Sabahın erken saatlerinde hiç aksatmadan suyum vermeye geliyor.

Adım seslerinden tanıyorum onu, ritimle yürüyor sanki. Onu seviyorum, aşık mı oluyorum yoksa. Yok yok sadakatle bağlanıyorum sahibime. Beni düşünen, besleyen, büyütme için uğraşan ve hiç karşılık beklemeyen biri var. Yok yok bunun adı dost olsun diyorum kendi kendimle yüzleştiğimde.

Sabahları sahibimin şefkati, sonrasında güneşin yakan sıcaklığıyla serpildikçe serpilirim. Geceleri ay ve yıldızların seyirinde bir garip sarhoş oluyorum sanki, uzaklarda serenat yapan bir kuşun büyüleyici sesiyle huzur içinde yayılıyorum toprağıma. Oh be ne güzelmiş yaşamak.

Yavaş yavaş tomurcuk vermeye başlıyorum. İçim içime sığmıyor, kıpır kıpırım, açılıp saçılıyorum gün geçtikçe. Mis kokular yayıyorum etrafıma. Mehtap daha güzel geliyor bana ve yaşamak çok çok güzel değil mi.

Uzaklarda öten bülbülün sevdası umrumda değil, ben sahibime sadık kırmızı bir gülüm. Gözüm dünyayı görmüyor...

...
Günün birinde burnuma farklı kokular geliyor ve açıp gözlerimi etrafıma bakıyorum; aman Tanrı`mmm o da ne bana benzeyen farklı renkte, farklı kokuda güller ve sahibim onlara su veriyor. Yıkılıyor ve artık açtığımla kalıyorum, açamıyorum. Daha fazlasına gücüm yok... "Bu dert beni öldürür" diyorum kendi kendime..!

Sabahın erken saatleri, ritmik gelmeyen hızlı adım sesleriyle biri geliyor bana doğru. Elinde güneşin aksiyile ışıldayan keskin iki çatalı bir metalle bana doğru yaklaşıyor. Kamaşıyor gözlerim, bakamıyorum. Siyah, kalın eldivenli soğuk elleri uzanıyor dikenli gövdeme ve kesiyor orta yerimden, ayırıyor köklerimden. Acı içinde kıvranıyor ve beni solmaya bırakacak olan sahibimin gözlerine bakıyorum. Hayatı görüyor ve tanıyorum dostun bakışlarında...hissetmiyor O...su da vermeyecek artık...

ölüyorum...

Derinden yara aldım ay dostumdan, bana ışıkla yaklaşmayın...Cam tabuda konmuş astım hastasıyım, kapağını sakın ha açmayın ve örtmeyin üzerimi kızıl toprakla...!

Ve kıssadan hisse;

siz siz olun dostluğunuzu soldurmaya bırakmayın..!

Emek verip büyütülen sevgilerinize kıymayın..!

Özel değilse biri sizin için ona özel olduğunu his ettirip sonrada çamura atmayın..!

Gül dostlarınızı soğuk bir vazoda kurumaya veya süslü bir tezgahda satışa bırakmayın..!

Siz ben olup her dost diyene kanmayın.

Son sözü Sudecan'ın; gülü seven bahçıvan bağ makasıyla gülizarlarda dolaşmaz, diken batmasın diye de eline eldiven takmaz..!

Ve bülbül sevdasına ağlamasın da ne yapsın şimdi size soruyorum ?

Sılaya mektup

Can sızım,
yüreğimi acıtan en nadide vatan hasretim. Ülkem kokuyor nefesin. Sana gurbetten kır çiçekleri yollayamıyorum,
kokumun sindiği bir mektupta.

Atamadan sırtımda nasırlaşmış yükleri, uzatamam sana kollarımı. Vuslata varamayıpımız, hayatımızdaki hafif
ağırlıklardandır.

Hangi yola uzansam, tüketiyor dermanı bacaklarım.

Biliyor musun, seni sevmenin bana kattığı güzellikleri. Öyle ki çölde kurumaya bırakılmış gül iken ben, o beklenmedik
yağmurların bağladı beni yeniden hayata sımsıkı. Ne çok gözyaşını sırdaş ettim sana akan gözlerime.

Can parem, içimde buruk bir tat, doğru aşk eğri zamanlara mı denk gelir? Kora düşen kardelen gibiyim. Yakarken
gövdemi saran aşkın kökleri, tir tir titretiyor göğşe uzanan yaprakları.

Senden farksız değil hiç bir duygum.

Bil ki; ilk ve son gönül ağrısın. Duya duya özgür ruhumla, vara vara bilincine tek sahiplendiğim aşksın. Doldurmasa
da mantığın kefesi uzaktan, yaklaştıkça akıyor bu sevda doruktaki kabına.

Ruh eşim, içimde büyüdükçe büyüyensin ve hiç bir şey çelme takamıyor sevdamıza.
Eksilttikçe takvimin yaprakları zamanı, biz çoğalıyoruz yiten günlerle.

Bin parçaya bölüp, dönüp sırtını gitmelerinde, yeniden dönüşenlerinle tümü tamamlıyor ayrılığa ufalanan nazende
parçalarım.

Şefkatle belediğim, ninnilerle büyüttüğüm bebeğimsin. Doyasıya öpüyorum uykuya yenik düşmüş gözlerinden ve
saçlarına bırakıyorum titreyen parmaklarımı.

Gecenin saçlarını okşamak gurbete, sılaya düşer uzanmak dizlerinde rüyaya.

Uyu da büyü yüreğimdaki sızım.

Cansızın Gurbet

Sude Nur Haylazca

Ertelenemeyen sorgulamalar

Vedalar sonrası hüznü taşıyorum, kendime kıyıyorum yeniden uzaklıklar içimi acıtıyor. Bir parçamı daha yolcu ediyorum uzak diyarlara...

Gecede aklımı dağıtmak ister gibi telefondaki davete evet diyorum hiç düşünmeden... Korkularıyla baş başa dört duvar arasındaki hesaplaşmalarımı yarınlara erteleyerek kendimi atıyorum dışarıya. Derin bir nefes alıyorum önce etrafımı yokluyorum evden kaçmak çözüm değilmiş diyorum bu sokaklar onu hatırlatmıyor mu sanki? Bu kaçışlar boşuna gözlerim doluyor. Eski şarkılardan bir nağme düşüyor yüreğime "ben seni unutmak için sevmedim"...

Arkadaşlar aklım dağılsın diye her telden çalışıyorlar, duymuyorum onları. başka diyarlardayım yine, dinliyormuş gibi yaparak onları kandırıyorum. Bir kendimi kandıramıyorum. Oysaki ne kadar kandırılmaya ihtiyacım var bir bilseniz...

Yitirdiklerim, özlemlerim, sevdiklerim hepsi birden yüreğime üşüşüyorlar. Ne kadar ağır geliyor bir bilseniz. Yüreğim taşıyamıyor bu hasreti, kaniyor...

Babam geliyor aklıma... Annem sonrasında, bugün yolcu ederken memlekete nasılda hüznü gözlerine hapsedmiş gibi baktı bana nasılda gözyaşlarını sakladı içine akıtarak.

İlk aşkı geldi aklıma ardı sıra, bal rengi gözlerine takıldı hayalim. Odasının duvarlarına her dilden "seni seviyorum" ları nasılda yazmıştı özenle. Bir o kadar da çocukça, pamuktan bembeyaz "seni seviyorum"lar...

Viski doluyor kadehlere hiç sevmem ama söylemiyorum. Sevdiğim şeylerin bitmesini istemiyorum çünkü... Alışık olmadığım bu tada uzanıyor dudaklarım ve yitirilmişliklere kadeh kaldırıyorum kimse bilmiyor. İçiyorum, içiyorum, içiyorum... Susuyorum, susuyorum, susuyorum...

Kendimle hesaplaşıyorum içimden, kimse duymuyor beni gülümsüyorum kendi kendime. Erteleyememişsin sorgulamaları yarına hadi sorgula kendini acımasızca, kaçamıyorsun iste yüreğinden. Gittiğin her yere taşıyor seninle özlemlerin, yitirilmişliklerin, öksüzlüğün, yalnızlığın...

Yüreğimden dökülenleri görmesinler diye kapıyorum kendimi odaya kendi kendimle konuşuyorum telaşlı. Acımasızca savuruyorum nedenleri, niçinleri duvarlara. Yine kaldın kızım dört duvar arasında hadi sorgulamalarını yarına bırakma, bırakma hiç bir şeyi yarına, bırakma...

Ne kadar zaman geçmiş bilmiyorum, içerden kilitlemiş olduğum kapı zorlanıyor dışardan. Açmak istemiyorum, yüreğim gibi kilitli kalsın ne olur sorgulamalarım bitmedi daha hiç bitmeyecek, dönmeyecek yitirdiklerim, yetim kalacak hep bu yüreğim...

Sarıyorum arkadaşşıma sıkı sıkıya başımı göğsüne doğru çekip sarılıyor O da, hıçkırıklara boğularak ağlıyor ağlıyorum...

Beni isyan ettirecek bir ses duyuyorum sonrasında; "sen güçlü bir kadınsın" diyor. Ne komik geldi bana bu şimdi. Haykırıyorum çığlık, çığlığa sonsuzluğa haykırmak ister gibi yüreğimdekileri dökmeden nefesimi tutup içimde sonra bırakıyorum kendimi boşluğa...

"Ben artık güçlü olmak istemiyorum, ben artık güçlü olmak istemiyorum, ben artık güçlü olmak istemiyorum!!!"

Ne olur duyun sesimi ve bu misyonu bana yüklemeyin diyorum içimden kimse duymasın diye usulca...

Nergise Mektup

[italik]

Ömrüme açan kardelen, çerçeveletilmiş bir resimde avutamadım birikimlerini. Can çatladı kibrin güzergâhında.

Ne bir yolun başlangıcı ne de sonudur sevdıyla kavgan. Gel, in ruhuma. Ki didişsin davam.

Bir senfoni çalıyor beni benden, yakıyor sana borçlu nağmeler dudaklarımı. Of bir dinlesen aynı kulaktan, bak nasıl cinnet geçirtecek salınan. Buram buram hüznün kokusudur bizi bize saydıran.

Beyazı yakıştırsam kendime, küser baharın. Bilirim de, darılmam gecenin laciverdinde üşüyen yüreğimle.

Yanığım kuşkanadıyla tanışan umutlara.

Eriyen kar altında kalmış kalp çarpıntın, yenilip güneşe.

Oy benim bal tadında gülüşüm, ay kırığı gamzem, yaslan yıldızlara ki kayabilesin aç avuçlarıma.

Ah yüreğimin mahşeri, dağılma yakamozların kurban edildiği gölde dolaşan anın kısmetsizliğiyle.

Ne kaş kandırdı bizi ne de göz..! Ruh kaydattı bizi ve de öz..! Yerküre olamazdı bize köz..!

Sude Nur Haylazca [/italik]

'IRKSIZ ve ÇIPLAK'

Çocukluğumun piramitlerinde dolaşıyorum, sığınmadığım sığınaklarımda. Ne kadar güvenliymiş dünya ne kadar beyaz. Bayatladı mı her güzel şey büyüdükçe ben.

Dama serili yataklarımızda uyurduk, yıldızlar mı korurdu bizi o zamanlar. Şimdilerde sokağa çıkmaya korkan bizler mi kirlittik dünyayı. Yoksa o çocuk yüreğimizle mi dünyayı temiz görmüştük.

Keşke hep çocuk kalsaydık deme lüksümüz var belki, lakin o yıllara dönüş yolumuz tıkalı.

Henüz 7, 8 yaşlarındayken yazları üç ay kaldığımız şehirden uzak çok sevdiğim bağ evimiz vardı. Babam hafta sonları uğrayabiliyordu ancak, işinden dolayı. Bağdaki işleri yapan geçici işçiler olurdu, bir de her yazı bizimle geçiren Hıdır emmimiz vardı. Kimi kimsesi yoktu. Belki de onun kimi de kimsesi de bizdik. Onu hem çok sever hem de çok korkardık. Bağdaki meyve ağaçlarının, bostanların sulamasını yapardı. Geceleri evin karşısındaki dut ağacının kökünde onun için serilen yatağa uyurdu. Çok konuşmazdı, arada sırada bizle sakalaşmasına her defasında şaşırırsak da içimizde gizli bir sevinç ayağa kalkardı.

Hangi meyve olursa olsun olgunlaşmadan kopardığımızı gördüğünde kötü azarlardı, kendi bağımızda çok kez hırsızlık yaptığımızı biliyorum, sanki bilmiyordu erik yeşilken ekşi ekşi daha güzeldi.

Birde çomar adında kocaman bembeyaz tüyleri olan köpeğimiz vardı. Ağzını kocaman açıp esnese de çoğu kez, işe yaradığı zamanlarda oluyordu. Gelen giden olduğunda uzun uzun havlayarak bizi haberdar etmesi gibi...

Şimdilerde gülerek, imrenerek hatırladığım anılarla dolu ah o yıllar...

Bir defasında ablama armut ağacının üzerine çıkmıştık, değmiş olan armutları ararken, Hıdır emminin bizim olduğumuz yöne doğru sırtında kürekle geldiğini gördük. Tam üstünde bulunduğumuz ağacın altından geçip fındıklı havuzu salmaya(sebzeleri sulamaya) gidiyordu. Nasılda nefeslerimizi tutmuştuk, bizi fark edip kızmasın korkusuyla. Çocukluk bu ya o bizden uzaklaşır uzaklaşmaz ağaçtan yere atlamış sonra da koşar adım uzaklaşmıştık. Olanın biteni anlamış olacak ki arkamızdan koşmuştu o da. Hoş biz kopardığımız armutlarımızla eve sığınmıştık çabucak...

Hafta sonları mutlaka misafirlerimiz olurdu. Hemde yığınla. Bazıları bir kaç hafta bizimle kalırdı. Bazıları da boş sepetlerini meyve sebzeyle doldurur, akşama arabalarının arkaları tıka basa dolu olarak evlerine dönerlerdi. Ağaçlar kırılır, bostanlar zarar görür vs... Ama bundan dolayı hiç bir misafir azar işitmezdi. Hıdır emmi kendi kendine herkes gittikten sonra söylenirdi garibim.

Bağ evi üç odalıydı, yan tarafında da hayvanların kaldığı ağıl vardı. Annemler içerde uyurdu, biz çocuklara dama yatak sererlerdi, gökyüzünü seyrede seyrede çok tatlı bir uykuya dalarlardık. Yazın en sıcak olduğu zamanlarda orda geceler ne soğuk olurdu, yorganımıza sıkı sıkı sarılarak sabahlardık. Ayın ay boyunca incelişini ve yeniden dolunay oluşunu izlemek çok güzeldi. Kayan her yıldızla dilek tutmak ya da en çok parlayan yıldızı kendimize seçmek. Ve bazen bunun için kavga edip ağlayarak uykuya dalmak. Ne çok gereksiz şeye içerlenmişiz hiç bir şey sebep değilken. Ne kadar güvendeymişiz çocukken.

...
En yakın sınır komşumuz bağlarının bakımı için haftada bir kaç kez uğrayıp akşama eve dönerlerdi. Evin hemen altındaki havuzu onlarla ortak kullanıyorduk.

Annemlerim evde olmadığı bir gün;
Benden bir büyük ablam, hayvanları dağın yamacına salmış son ses radyo dinliyordu yanı başımda. Bir ara en küçük(2 yaşlarında) kardeşimin ortalarda görünmediğini fark etmiştim. Panik içinde sağa sola bakınırken onu havuzun üzerinde hareketsiz olarak gördüm. Adımlarım kilitlendi, adım atamadım. Attığım çığlıkla yengem evden dışarı fırladı, bakışlarının kilitlendiği yöne doğru koştu. Havuzla ev arasındaki yamacı hızla inerken ben hala şoktaydım. Kardeşimi sudan çıkarmışlardı, nefes almıyordu. Bağları bağlarımızla bitişik olan komşular bağırtılarımıza koşarak gelmişlerdi. O panik anında aklıma nasıl geldiyse bilmiyorum, kardeşime suni teneffüs yaptığımı zar zor hatırlıyorum. Bir kaç kez denedikten sonra, sonunda nefes almaya başlamıştı ama dişleri birbirine kenetlenmişti. Komşulardan kadın olan kardeşimin yutmuş olduğu suyu ters çevirerek boşalttı. Sonra dişlerini zorla açmaya çalıştı, iki parmağını dişlerinin arasına yerleştirdi zar zor. Kardeşimin dişleri nihayetinde açılmıştı birbirinden, lakin komsu kadının parmaklarının üzerindeki eti kemiğine kadar sıyrarak. Bunlar olurken kadından hiç ses çıkmamıştı. Ne kadar iyi bir kadın diye düşünmüştüm, minnet duyarak. Daha sonra kardeşimi hastaneye yatırdık belli bir süre konuşmamıştı hiç ...

Bu sadece bir anı belki. Çok zaman mı geçti de dünya bu kadar değişti. Şimdi var mı hiç bir kuşku duymadan evinin damında uyuyacak. Şimdi var mı komşunun feryadına merhem olacak can acısı...!!!

Çocukluğumu özledim anne... Şimdilerde ülkem ayaklanıyor ben sancısını taaaaaaa uzaklardan duyuyorum. Canım yanıyor anne, içim eziliyor. Gözyaşlarımı gâvur mendilleriyle siliyorum. Çocuk olmak istiyorum anne yeniden sıcacık kucağında her şeyden habersiz. Türk, Kürt nedir bilincinde olmadan yeniden kardeşçe el ele mutlu mesut, geceleri

gözlerime yıldızları, üzerime karanlığın aydınlığını yorgan yaparak uyumak istiyorum ülkemin en ücra köşesinde.
Yeniden bağ evimizin kapısı sonuna kadar açık, yığınla bahçeyi talan eder gibi ziyaretçiler gelsin istiyorum.
Paylaşabileceğimiz varlıklarımız olsun istiyorum anne...!!!

O Türk ya da Kürt komşunun, kardeşimin yaşaması için elinin acısını duyumsamadığı gün gibi olduğumuz günlere
yeniden güneş doğması çok mu büyük bir hayal sence...

Çocukluğumun piramitlerinde `IRKSIZ ve ÇIPLAK´ dolaşıyorum anne...!

Sude Nur Haylazca

Büyük yemin

(öykü/deneme)

Kabıma sığamıyorum, hasreti tüketmek adına yol alıyorum, daha önce hiç görmediğim bir şehre doğru...

Yanımda oturan kadının bitimsiz sorularına cevap verişlerim gayri ihtiyari, cevaplarıma sığıntı yol bitmiyor... O ise ağırlaşan gözkapaklarıma bakmaksızın kendince sorularla benimle konuşma sevdasında, bense düş görüyorum usulca. Gözlerim gönlümün heyecanında masalsı bir uykuya bürünüyor kadının telaşlı sorularında. Nerden buluyor bu kadar soruyu diyecek oluyorum, çocukluktan muzip bir hayal takılıyor gözbebeklerime, gülümsüyorum kadına. Sevimli geliyor şimdi bana kıramıyorum onu, bir sonuca varmayacak sohbe ortak oluyorum ben de umarsızca.

Bulutlar pusuya yatıyor, gökyüzü açılıyor, yıldızlar göz kırıyor. Uçurumları, mağaraları, şelaleleri, kanyonları, ormanlarıyla bir yol var, ilerliyor. Pencereden içeri gece çöküyor. Ne garip O nu özdeşletiyorum yıldızlarla, kayan bir yıldız veda edişini, özlüyorum. Gülümsüyorum, çocukluğumdan kalma bir hikâyeyi anımsıyorum, kayan yıldızlara dair. Kayan bir yıldız ölüme yakıştıramıyorum nedense, ne çok şey için kandırılmışız diyorum kendi kendime.

"Dert ortağım benim, biricik sevgilim, söyle senden başka kimim var benim" diye şarkılar düşüyor dilime...

Of çekiyorum derinden bitmez geliyor yolculuk. Hayatımdan üç gün çalmışım geçmişe borçlu olduğum. Kısa üç güne bir ömrü sığdırmak zorunda olacağım hiç aklıma gelmiyor, gelecek düşlüyorum birde. Çalmışım geçmişten üç günü sonradan anlayacağım...

Sevinçle, sabırsızlığı içinde barındıran bu yolculuk çok derin izler bırakacak bende ve yine sonradan anlayacağım bunu ah! ah!

Karmaşık duygularla gecen bir yolculuk nihayetinde sona eriyor, bir şeyleri bitirmek için gelmişim meğer bu kente sonradan anlıyorum bunu da, geleceğe yol alırken.

Yol boyunca düşlerimi tam ortasından bölen kadına veda ediyorum. "Oh be kurtuldum" diyorum ve içimden haylazca gülümsüyorum. Konuşulan her şeyi unutmuş olarak şehre yabancı yüzümü dönüyorum.

Alışık olmadığım havayı içime çekiyor bir iki dakika hareketsiz seyre dalıyorum. İçime doldurmuş olduğum havayı dışarı bırakıyorum rahatlamış olarak. Alışmak zorundayım bu yabancı kente nasılsa, gevşiyorum. Alışmış sayıyorum kendimi, ilkten her şey tozpembe gözüküyor bana, ayaklarım yerden kesiliyor adeta.

Hasretin esaretinde tahliye yüreğim, bilinmedik bu şehirde, anlamsız gelen kalabalıkta O`nu arıyor meraklı gözlerim, tek yalnızlık anahtarını. İçim kıpır kıpır, baharı andırıyor bu halim. Telaşlı kalabalığın arasında sevdalı olduğum O gözlerle buluşuyor gözlerim, uçuyorum ona doğru koşar adımlarla kucak açıyorum ilk aşkıma.

Özlem dolu bir kucaklaşma bekliyor bizi, hakkımız olanı alacağız zamandan az sonra. Kollarında buluyorum kendimi bir kaç dakika geçmeden, meraklı bakışlarım sevinci taşıyor şimdi. Ne çok özlemişim meğer kavuşma anında daha iyi anlıyorum. Hiç ayrılmadan böyle sarılıp kalsak sonsuza dek diye bir anlık düşünce belirse de beynimde etraftaki meraklı bakışlara yenik düşüyor bu hayalim. Çok abartmış olmalıyım, sevdayı unutmuş yaşlı bir kadına göre, afallayan gözleri beni kendime getiriyor. Al al renkten renge giriyor yanaklarım, utanıyorum tabuları olan bu tatlı nineden.

Üç gün için ne kadar çok şey getirmişim diye söyleniyorum kendi kendime. Elimdeki valizin ağırlığı kollarımı aşıya çekerken, uzanıp alıyor elimden valizi, diğer eliyle de avuçluyor titreyen ellerimden birini...

İlerde ikimize ait olacak eve doğru yol alıyoruz. Sevincimizi konduracak bir dal bulamıyoruz, havada asılı kalıyor sevincimiz. Sabırsız bir ruh haliyle eve taşıyoruz kendimizi. Birikmiş olan hasretimizi sonlandırmak adına sarılıyoruz sımsıkı, dünya kayıyor ayaklarımızın altından...

Kırmızı güller yemek masasının üstünde gözlerime ilişiyor "hoş geldin evimize bebeğim" notu ilişğinde. Uzanıp kokluyorum o en çok sevdiğim renkteki gülleri, içime çekiyorum kokusunu...

Gözlerine dalıyorum sevgilinin, dudaklarıma dokunuyor dudakları usulca, aşkı eflatun renginde yakalıyoruz gecede...

Ne kadar çok konuşuyoruz geçmişten, gelecekte zaman nasıl geçiyor istemeden...

Kilim desenli motiflerle restore edilen ünlü dondurmacıda, nostalji eşliğinde dinlediğimiz şarkının nağmelerinde dalıyor gözlerim çocukluğumuza... Çelimsiz, utangaç iki çocuk gülümsüyor geçmişten pastanelerin en kuytu kösesinden masumca, sevdalı iki küçük yürek... Garsonun tiz sesiyle sıyrılıyor geçmişten, beni seyre dalan gözlerine gafil avlanıyorum... Onu ne kadar çok sevdiğimi düşünüyorum, ela gözlerine göz kırıyor yüreğim...

Gökyüzü ininde sakladığı bulutları azat ediyor, tahliye zamanı çoktan gelmiş diyor sanki. Kara kara bulutlar gökyüzünden yüreğime aksediyor. Şimşekler çakıyor içimde... Gökyüzü ağlamak için yavaş yavaş hazırlıyor kendini kopan fırtınayla beklemede...

Son gecemiz "içelim mi ?" diyorum, "kâfir ben içmem" diyor gülerek, unutmuşluğuma sitem sayıyorum ben de. "Tamam, çay içelim" diye karar kılıyoruz. Çayı beraber yudumlama hevesimiz yarıda kalıyor. Gelen telefon davetsiz misafir gibi düşüyor son gecemizin ortasına. Ahizeye uzanıyor elleri kaygıyla, titriyor sesi.

Konuşurken geveliyor, kızarıyor, sevgiyle baktığım yüzü her renkten bir hal alıyor. Kavrayamıyorum ilkten bu anlamsız gelen konuşmayı. Eli, ayağı birbirine karışıyor bir şeyleri saklıyor telaş içinde. " Kim di " meraklanıyorum? Telefon kapandıktan sonra yüzüme bakamayan yüze, şaşkın şaşkın bakıyorum. Merak üşüşüyor olmayan aklıma, ürperiyorum. Beynime bıçaklar saplanıyor vereceği cevabı duymak istemiyorum içim acıyacak burkuluyor. Yine de inatla üstüne gidiyorum korkularımın, kahrolası inadım!... Israrla soruyorum " kim di O !" ..?

"Bankadan bir arkadaş" diyor hazırlıksız yakalanmış olmanın telaşı içinde mahcup. Israrla soruyorum tekrar tekrar "kimdi o" ve yine hazırlıksız bir hikâye uyduruyor telaşlı, çocukların bile gülüp geçeceği türden bir masal. Beceremiyor yalanı acemice cevaplar savuruyor boş duvarlara. Odanın içinde yalancı kelimeler uçuşuyor duygusuzca.

Olduğum yere yıkılıyorum, kara bir leke sahipleniyor geleceğimi ve çalıyor benden ilk aşkıma. Haksızlık diye haykırıyorum çığlık çığığa sonsuzluğa. Kimse tanımıyor beni bu şehirde, öksüz kalıyorum gecede!

Geçmişten üç gün çalmışım senin için meğer diyorum kendi kendime. Cehennemde ateşinde yüzyıllardır yanan ihanetin kılıcı kınından çıkıyor saplanıyor zavallı yüreğime...! Telaşa kapılıyor, odanın içinde oradan oraya hızlı adımlarla yürüyor, yeminler savuruyor karanlığın içine çaresizlik sahipleniyor bir tek O`nu. Kulaklarımı kapıyorum, duymuyorum, duymak istemiyorum yalan yeminleri.

Çıkıyor odadan telaşla, geri dönmesi bir iki saniyesini almıyor. Elinde Kuran-ı Kerim beni inandırmak için en son kozunu kullanıyor! Hiç düşünmeden cehennem ateşine atıyor bedenini. Gözlerim yuvalarında çıkacak gibi oluyor "dur" diyemiyorum kandırılmak istiyorum sanki!

Kutsal kitaba günahkâr dudaklarını konduruyor sonra elini koyuyor üzerine özenle ve o büyük yemini etmeden önce yüzüme, korkulu gözlerime bakıyor. Gözyaşlarına boğularak gereksiz yere yakıyor kendini cehennemde ateşinde. Korkularımın şiddeti ikiye katlanıyor o an, az önceki yıkılmışlığım gecenin en koyusuna bürünüyor. Konuşacak tek şey bırakmıyor kalan geceye...

Bitmeyen gecemizde, uzağız artık birbirimizden, bir daha yakın olmamak adına geceyi tüketiyoruz.

Geçmişten çaldığım üç günü yanıma alıp o kentten ayrılıyorum, ihaneti de yük ediyorum yüreğime... Kazancım bu oluyor bir tek. Valizin ağırlığı yerine ihanet çekiyor kollarımı aşağıya taşınmaz bir yük oluyor zavallı bedenime...

Cehennem ateşini arkamda bırakıp, yükünü yanımda taşıyarak bir başka ateşte yanıyorum ben de...

Hiç hesapta olmayan sorgulamaları yeni bir külfet olarak yeni hayatıma taşıyorum istemeyerek. İhanet ne ağır bedellere gebe oldu geçmişten çaldığım son gecede. En koyu kızılığa büründü, mahşere bırakmadı sorgulamaları çaldı bugünden.

"Ben seni öyle çok seviyorum ki en büyük yemini ettim, cehennem ateşi vız geldi bana" diyor. Sevgisinin ölçüsü bu oluyor bende. Yüreğim kor kor alevlere düşüyor gecede.

"Ah sevgili ah, hiç bir şey ihanetin acısını hafifletmez" diyorum ben de, bunu hiç bilemeyeceksin belki de.

Yirmi dört saat erimediği söylenen, Kahraman Maraş dondurması hiç bir tat vermiyor artık. Geçmişten çalınan üç gün eritiyor bir ömrü, kahraman bir kentten mağlup ayrılıyorum sayende"...

"Dönülmez akşamın ufkundayım vakit çok geç, bu son fasıldır ey ömrüm nasıl geçersen geç" diye bir şarkı düşüyor dilime.

" E l v e d a" büyük yemin ettim ben de!

Sude Nur Haylazca

24/nisan/2005/

Yaralı göç I

Bu neyin göçü erim erim eriten, hangi boşluğunu doldurma çabasında hayat. Gidenler bizdenmiş, kalanlar hanesi sıfırlanırken.

Nereye uçuyor bu kuşlar. Hangi iklim yuva olacak üşümüşlüklerine. Göçebeliklerinden mi alırlar kanatlarındaki gücü.

Paresine yandığım, yüzsüz eylüle mi bu hazırlıklar.

Dost pervane, yaram kanar ahtı içinde. Kalbimi diyarsız kuş yapan bu narlı kasırga. Dokunabilse har hasretiyle ellerim kaleme, her iç çekiş buz dağlarını devirir içten içe.

Garip bir çöküntüsün içimde, gül yüreklim. Gitme de diyemiyorum, hüküm bu. Sabahın körü, gidişin yağmuruyla mühürlendi pencerem. Yıldırımlar düşmekte korkulu karanlığıma.

Gelişine güneş topluyorum aytanem, arkanda bıraktığın bulutu unutma.

Sude Nur Haylazca

Yaralı göç II

Bal tadım,

bir haftayı bulmadı gidişin. Lakin asırları devirmiş gibi göğsümü kavuran hasretin. Çardağımızda dara duran ruhum gelişine kaç mum yaktı, kaç çaput bağladı gönül ağacına.

Dile düşürdüm iç yangınlarımı da kimseler çare sunamadı naçarlığıma. Deryayken bilememişim susuzluğun gazel damarını nasıl çatlattığını.

En sevgili yar, yaradan yoklar nabzımızı. İmtihanın zorluğu yıldıramayacak bizi, biliyorum. Feryadımı içime gömerken ibadet, bağlamanın teline değer sırlar. Hangi türküde dillense yaram her pareme değer ezgisi.

Gül yaram, durgun nehirler gibiyim. İç hırçınlığımı dile getirmenin zorluğunda nereye aktığımı bilmeden. Enginliğine varamamanın çaresizliğiyle zehrine gömüldüm.

Belki de bir haber, kor yanımı duldalayacak. Ne zaman esecek yel senden bana da kem yanım kuruyacak.

Yollarına akıttığım yaş yedi düvel gelse tükenmeyecek. Sen bana köle ben sana, semaha durdu bu sevda.

Gelişine özgeci baharlar tutuyorum altın kafeste.

Sude Nur Haylazca

Yaralı göç III

Mevalim,

ızdırabın kırbacındayken sabrım sesin sesime değdi. Derin bir nefesti göğsümü vuran sevinç. Uyumak zor gelmedi bu defa lakin özlem hep aynı demindeydi. Şükreyledim, rabbim açtı vuslat kapısını mahzun yüzüme.

Nar dalım, bütün kırmızıları döktün pencereme. Semayı sardı aşkın hoş sedası. Anlıktı belki gönül sözlerinin buluşması. Yokluğun boşluğunda büyüyen varlığın ne hoş. Gülmelerini okşuyorum öncemizin, şimdi üzerinde biriken yağmur gibiyim.

Fırat gibi olsa da gurbet içim, Dicle misali akar sılaya verdiğim gözlerim. Kelepçeli bahtına sukut yüreğim.

İkimiz; yetim boğazında boğulan hak. Talih salınan sokaklar bize çok uzak.

Alıştık, bütün sevaplar kardelen boynumuza yasak. Günleri sayacağız da bohçamızda tükenenler hatırına, beyazları giydirecek mi bahtımıza ömür.

Göğüs göğümüzde tüketecek miyiz son nefeslerimizi ilk nefes serinliğinde.

Varlığım varlığına alıştı, gel gayri.

Sude Nur Haylazca

Yaralı göç IV

Kalbimin güftesi,

bütün notalar seni vurur. Zavallı parmaklarım kaçamaz barınır melankolik acısına.
Güz çiğdemleri hasretimi döker çiy birikmiş yapraklarından.

Nemli yastığımda kaç mektup okunur bilsen. Hangi yanını çevirsem yaslandığım sen.
Kat kat karartı kanattığım çeken içine.

Boğdukça boğan bu güneşsiz derya, hangi sancılı doğuma gebe. Aynı toprakta yeşerecek mi gövdelerimiz umuda.
Bıraktığın yerde mi yenilecek ölüme hücrelerim.

Hani diyorum iki kahramanı olsaydık peri masalının. Son nefes olsa bile kavuşabildiğimiz, bir hikâye alsaydı içine
ikimizi.

Doyumsuzlaştırdıkça bizi ihtiyari sevda, yüzümüze kapanan kapılar olmasaydı ayaklarımızı bağlayan. Sen ki benim
asırlık susamışlığım, dirim suyum gibisin. Gövdende kurumaya hazır pınar misali ben.
Dünümdeki noksanlık, yarınımaya açılacak ufkum, kalakaldığım derdine düşkünlüğüm.

Hani gelsen; hafifler mi kalbimi harabe eden özlemin çekim kuvveti. Vuslat düşer mi payımıza. Yoksa bütün
sevmelerimiz suya mı düşecek öznesiz.

Yılan misali kader besliyor, kaygan ve soğuk koynunda ikimizi. Ne yazık ki dünyayı tersine döndürebilecek cesaret
eksikliğimiz kavurur bedenlerimizi.

Ruhumu ruhuna saldım, say ki can ateşimdir ensende solan. Gayriihtiyarî yitişimi sev gayri.

Sude Nur Haylazca

Yaralı Göç V

Gül yaram,

kanadıkça güzelleşiyorsun iç hazinemde. Gidişinle ördüğüm duvarlar zifiri dokuyor gergefinde ince ve asil hüznü yumağıyla büyüdükçe sevda.

Medet istedikçe Rabbimden, içimde büyüyen ateş hayra yormaktan yorulmadığım. Geceyi dünle yorarken sorgularım sen çıkıyorsun karşıma damla damla.

Ben senle büyüdüm böyle ve senle çocuk oldum yüreğime eğildikçe. Göz bebeğimin sancılı hasreti ruhumun çıkmaz dehlizi. Ne kadar helalimdim ve ne kadar haramdın. Sırtımda taşıdığım hayat ki zulmün kamburu, neyi besler bu yokuş.

Oy gül yüzünde kardelenler derdiğim sevdam, hangi kapıya koşsak ızdırab açar. Göğsümde taşıdığım derde derman ellerin, uzansa gurbetime fermanı okunmuş yollara inat. Bütün yenilgilerim sana ve semaya açılır kırılğan dallarım.

Menekşe hasretiyle sılanın gözlerinden öpüp kokluyorum mor derdimi.

Gül kal.

Sude Nur Haylazca

Gam parçalarına değen serap

Bir belirsizlik bu kadar mı sevdirebilir kendini, içine alarak tüm beklentileri. Odağındayken şafaktan önceki karanlığın, bu kadar mı seraba vurur aydınlıkları.

Hani; uçurum ağzında "ha düştün ha düşecekken" ayağına dolanan küsküt gibi, nasıl bir his çeken içine beni. Bir büyü bu denli his ettirir mi kendini. Ellerimden rüzgâra salınmış bu titrek alev nasıl bir yangının içine çekiyor hücrelerimi.

"Git" diyesim var ya! Unutmuş olabilir miyim bunca suskunluktan sonra dudaklarımı kıpırdatıp dilimi oynatmayı. Halüsinasyon nöbetlerine mi girdi kalbimin iç haznesi.

Hadi oradan körlüğe meyilli duygu, çıkışın gibi değildi sahneyi terk edişin. Bilirim; iştahı kabarmış kurt bakışlarında çiğner yutarsın ürkek yüreğimi.

Hüzün bağlarında ağlayanı güldürmeye gelen bağcı, gri bir tuvale bırakmışken tüm yanşanmışlıkları pembenin rövanşıyla geleceği rötuşlayamam bunu bilesin.

Ağ örerken zehirli sessizliğine iki ruhani, aynı kutuplarda atan kap kapakçıklarına baskı yapan duygu, sevişme seanslarına geçme istemleri... İçime bıraktığın bu korku neyin nesi.

Ben, toparlamaya çalışırken gamlı parçalarımı yalancı baharlarla kapıya gelişin neyin müjdecisi. Yoksa süren matemim devamını mı üstelenecek bu eylemin öznesi. Melankolik yakarışların yankısına mı değdi gözlerimden süzülen yağmurun sesi.

Saç içimdeki sancıyı, akort et edebiliyorsan, doku tınısını ki egosu okşansın sezgilerin.

Sude Nur Haylazca

Köstekli metuplar

İçine çekmiyorsa sizi hayat her gördüğünüz batıyorsa diken diken, yalnızlık uçurumları büyütürsünüz sur misali göğsünüzde. Sevmek zor, sevilmek az gelir. Ayrık otu gibisinizdir cihanda, ta en başta kaybetmeye mahkum...

Şizofren bakışlarınızda beslediğiniz çıkmazlar, ideal duruş ağırlığında ezen, ölçüp biçtiğiniz değerler gölgenize düşer iç avazınızla. Kimsesizliğiniz mübarek, köstekli kurban olursunuz yaşama.

Neye uzansanız yarım, neye dokunsanız boş. Sağırlığın cümlesi gelir üzerinize de çılgınlık yırtar ciğerlerinizi.

Artık ne Fırat duyurur sizi ne de Dicle, kendi akışına bıraktığınız tümceler name name seker ağlamalarınızda.

Kuruşa gamze arıklarınız da gülmeleriniz güneşi doğursa. Nasılsa bütün solcular hasta, sağdaki melekler fısıldadı kulağıma.

Sude Nur Haylazca

Anadolu kadı(n)ları

Kadın bulutların üzerinde derin bir oh çekerek gözlerini kapadı, yükseklik korkusunu unutarak. Yeni bir hayat bekliyordu, umut dolu. Her şey çok güzel olacaktı. İçine almış olduğu nefesi bıraktığında gözleri hala kapalıydı.

Arkada bıraktığı geçmişine dönüp baktı;

Tek katlı ahşap evin önünde birikmiş bir kalabalık elinde büyükçe bir örtüyü gelinin üzerinde yaymış bekliyorlardı. Evin damına çıkmış takım elbiseli iki genç ellerinde elma sırayla önce üç kere elmayı yukarı kaldırıp örtünün üzerine bıraktılar. İrkilip başını aşağıya doğru çekti gelin.

Evin kapısında içeri girmeden önce yere indirilen ağaç kasığa üç defa vurdu ayağıyla. Kıramayınca, içeriye koştu şalvarlı bir kadın bardak getirdi gelinin ayağı önüne bıraktı. O kadar bitkindi ki gelin ayağını kaldırıp bardağın üzerine vurdu ama yine kırılmayınca vazgeçildi. Gelin mavi demir kapıdan içeri girdiğinde sağında çark onun yanında başka odaya açılan kapı tam karşısında başka bir kapı ara salona açılan ve orta yerde divan duruyordu.

İkinci salondan misafir odasına açılan kapıdan içeri adımını attı tam solunda kendi odasına açılan kapıdan içeri girdi. Yatağın üzerine otururken bu karmaşalığı kavramaya çalışıyor gibi şaşkınlık gözleri.

Küçük bir odanın içine zor bela sığmış gardırop, yatağı ve çeyiz sandığı ve küçük parmaklıkları olan pencereden ibaret olan odasına bakındı. Üzerindeki gelinliği çıkarıp rahatlamak istedi...
Bu evde geçecekti kalan ömrü ve bu insanlarla. Başarabilecek miydi?

Yemek yiyemedi o akşam, eşi içki içerken bir kadehte onun alması için zorlamıştı. Zor bela içmişti oda. Hafiften başı dönüyordu. Gerçekten rahatlayacak mıydı?

Bu üç oda iki salon bir mutfaktan ibaret olan ahşap evde tam 15 kişi yaşayacaklardı.... Herkes uyumak için çekildiğinde eşiyile baş başa olmak tüylerini ürpertti kadının. Eşi yatağa uzanmış onu yanına gelmesi için eliyle işaret etti. Titreyerek oturdu yatağın kenarına. Duvara asılı krom bir sinide kendine baktı ve yanında uzanan adama... Bileklerinden tutup kendine çekti adam. Yaprak gibi titriyordu kadın.

-Korkuyorum dedi kadın

Adam duymuyordu sanki ya da umursamıyordu korkularını üzerindeki öyle hızla çıkardı ki hepten savunmasız kaldığını hissetti kadın.

-Ne olur dur, korkuyorum diye engel olmaya çalıştı adama.

Adam sinirlenerek kadını yataktan yere fırlatıp;

- O zaman neden evlendin diye bağırdı.

Kadın odanın duvarlarında gözlerini gezdirirken arkadan ses duydu dönüp cama baktı kaynanası camdan onları gözetliyordu

- Neden mi evlendik bilmiyorum dedi içinden sonra, ya sen benimle...

- Sabah babamlara durumu sen izah edersin sonra benden şüphe etmelerini istemem acaba oğlum erkek değil mi diye düşündürmem...

- Ben nasıl söyleyeyim annelere utanırım, bir şey demesek olmaz mı ne olur.

- Beni ilgilendirmez korkan sensin sen açıklarsın.

- Ne olur...

- O zaman ya izin vereceksin ya da yarın annelere sen açıklayacaksın

- Olmaz çok korkuyorum lütfen anla beni.

- Kes sesini gel buraya

Kadın korkarak yatağa gitti tir tir titriyordu.

Erkek her dokunduğunda kadına kadın tiksinierek çekti kendini zifafın zifirinden içeri.

...devam edecek.

sude nur haylazca

Anadolu kadı(n)ları 2

zifafın zifrinden geçince insan
dilin eğrisinde
çoğul sessizliklerin ip ince (d)arı
üstüne gelen
büyük kalabalıkların iç gürültüleri

sanık hayatların tanıklığında
içine sığmayan susku selidir
bazen yaşamak

Sabaha kadar uyumadı, kendinden tiksindi nasıl bir kaosun içine düşmüştü böyle, gölgeler üzerine üzerine geldi sanki. Sabah saat 6 gibi kaynanasının bağırtılarına kulak kabarttı, kayınbabasına şöyle diyordu;
- Bundan böyle benden hizmet bekleme gelini boşuna getirmedik, git uyandır kahvaltını o hazırlasın.

Duyduklarına inanamadı daha ilk günden neler oluyordu bu evde, hemen hızla giyinip kahvaltı hazırlamak için mutfağa koşacaktı ki kayınbabası hızla odanın kapısı açtı, olanlara inanamıyordu nasıl girerdi odasına ne işi vardı...

Bugünden itibaren kaynanası soğuk sudan sıcak suya elini sokmayacakmış, başa gelen çekilir deyip evi temizlemeye başladı. Akşama doğru çamaşırlarda bitirip oh rahat bir nefes alırım diyerek oturma odasına geçti. Eşi, kardeşleri, kaynanası televizyon izliyorlardı, bir köşede de o oturdu. Kaynanası ani bir hareketle yerinden doğrulurken;

- Gidip çamaşırları yıkayayım diyerek çıkıverdi odadan.

Nasıl olur ki çamaşırların hepsini yıkamıştı, sadece küçük ikizlerin kakalı bezlerini yıkamamıştı. Onları da yıkayamazdı ya anneleri yıkayıversindi.

Birden ne olduğunu anlayamadı eşi yerinden hızla kalktı saçlarını eline dolayıp başını duvara çarptı, ağzından burnundan kan fışkırdı yerlere. Odada oturan hiç kimse yerinden kalkıp eşine engel olmaya çalışmadı. O da anlamıştı artık demek ki çocuk bezlerini de onun yıkaması gerekiyordu. Daha ilk günden böyle feci şekilde dövülmeyi hiç beklemiyordu. Odasına çekilip uzun uzun sesizce ağladı nasıl bir aileye gelin gelmişti bu bir kâbus muydu? Uyanabilecek miydi.

Sanık hayatların tanıklığı devam edecek.

sude nur haylazca

Anadolu kadı(n)ları 3

Daha bir kaç günlük evlilerdi, eşi Hasan gece yarıları eve geliyordu. Üç ay sonra askere gideceği için işyerini satmış aldığı parayı da düğün için harcamıştı. Şimdi; her gün sandıktan eşine takı olarak aldığı altınlarından bozdurmak için alıp, kumara ve içkiye veriyordu. Yine bir gece yarısı çıkıp eve geldiğinde eşi Sabır;

- Hasan, neden böyle yapıyorsun, her gün sabaha karşı eve geliyorsun, üstelik her gün sarhoşsun. Üç ay sonra askere gideceksin, demeye kalmadan her gece olduğu gibi kapıyı dinlemekte olan kaynanası aniden kapıyı açıp içeri girdi.

- Sen benim oğluma karışamazsın istediğini yapar dedi Fecire Hanım. Ani bir hareketle elini göğsüne götürüp devam etti bağırmaya;
- Eğer o benim oğlumsa içki de içer, kumar da oynar, kadına da gider yoksa sütümü helal etmem dedi.

- Sabır çok şaşkındı neler oluyordu nasıl bir aileydi bunlar. Kendi ailesinde gelinler el üstüne tutuluyordu üstelik erkekler eşleriyle biraz yüksek sesle bile konuşsa aile büyüklerinden fırça yerlerdi. Nasıl bir kâbustu bu?

İçini çekip yatağın üzerine çöktü sustu hiç konuşmadı o günden sonra hiç bir şey hakkında fikrini söylemedi böyle olması en iyisiydi. Ya bu deveyi güdecek ya da bu elden gidecekti.

...

On iki kardeşi vardı eşinin, annesi, babası dayısı ve amcasıyla birlikte evde tam 15 nüfus vardı. Sabır her gün sabah altıda uyanıyor gecenin on ikisine kadar çalışıyordu. Gece yaralarına kadar Hasan'ı bekliyor bir kaç saatlik uykuyla ayakta durmaya çalışıyordu.

Kocasının gece yaralarına kadar eve gelmemesine anlam veremiyordu. Bir gün kayını Metin;

- Yenge biliyor musun ağabeyimin dostu var, siz ta nişanlıyken vardı. O zamandan beridir sürüyor Dilber ile ilişkileri. Sabır şaşırıldı ne diyeceğini bilemedi inanmak da istemedi. Dilber Eşinin eski çalıştırdığı restoranda şarkı söylerdi, eşi onları tanıştırmıştı. Dilber esinden yaşça büyük evli çocuk sahibi bir kadındı.

Metin devam etti konuşmasına;

- Senin dünyadan haberin yok, Dilber her zaman bizim eve geliyordu ev işlerinde anneme yardım ediyordu. Ağabeyim onla evlenseydi bir daire verecekti bize birde işyeri açacaktı. Babamlar çok istiyordu, ben ağabeyimle kaç defa kavga ettim ikisinden birini seç diye. İkili oynadı, Dilberin eşi kaç defa ağabeyimle kavga etti biz araya girdik. Anlattı da anlattı, Sabır artık duymuyordu söylenenleri, neden dedi neden o zaman benimle evlendi. Aralarında nerdeyse on yaş vardı, bu mümkün müydü? Dilber ile tanıştıkları günü hatırladı; kadın kendisine kötü kötü bakıyordu demek nedeni buymuş, o zamanlar pek anlam verememişti. Henüz on sekiz yaşındaydı ve yaşadıklarının ağırlığı altında ezildi. Şimdi çıkıp gitse ailesine her şeyi anlatsa geri dönse arkasına bakmadan ailesi kabul eder miydi? Çevre ne derdi, onu da suçlarla mıydı? Daha bir kaç günlük evliyken boşanırsa millet buna başka anlamlar yükler miydi? Namus neydi nasıl bir şeydi acaba? Bu şerefsizliği kabullenip devam ederse asıl namussuzluk bu değil miydi? Yoksa her şartlar altında kabulleniş miydi namus dedikleri şey.

Anlamıştı artık, namus; kendini evleneceği kişiye saklamak değildi yalnızca.

Gece yarısı eŖi eve geldiğinde Metinin anlattıklarını sordu;

- KardeŖinin söyledikleri doğru mu?

- Yok öyle bir Ŗey.

- KardeŖin sana neden iftira atсын ki?

Hasan kesinlikle olanları kabul etmiyordu, Sabır ise bir kardeŖin ağabeyine böyle bir iftira atmasına anlam veremiyordu. Konunun üzerine üzerine gidince o gece de dayaktan nasibini aldı. Soru sormaya hakkı olmadığını unutmuŖtu. Nasıl bir alev topunun icine düŖmüŖtü böyle o anda anladı.

sude nur haylazca

Bir yangının içinde

Bir yangın ki içinde sen varsın, ben yarım. Ey güzel rüyalarımın ayyüzlü canı ruhumun aynası suya düşen yakamozum. Sinemi dağılayan köz, avuçlarımdaki boşluk, dönüp durduğum derya. Elerimin okşadığı uzaklık. Mesafelere inat büyüyen yakınlık. Karanlığa sayıkladığım aydınlık, emekleyerek büyüttüğüm ağrı yanımda, ağrıyanım.

Sabahın köründe ayaza dökülen gölgem, sokak sokak gezdirdiğim sevdam. Ey en yaban yanımda, gel artık tazelen sin evren. Sana büyüttüm bu gönül açlığını, sana kurudum saharalarda. Gözlerimde büyüyen vaham ol çöl ortasında.

Unutulmuş şiirlerin gibiyim dilinin ucunda, dökülsem zihninden kâğıda, sayfa sayfa açılısam bir ömür sana.

Her hülyamda bir sen varsın, yoksunluğumu hatırlatan. Bir gömlek içimdesin bir gömlek dışımda. İçimden dışıma giyinmişim seni. Hem var hem de yoksun.

En büyük zenginliğim sen iken, yoksulunum. Yoksununum.

Ne badirelerden geçtim de bir senden...

Kendi içime düşünüyorum kuyu kuyu. Karanlığım.
Hep daha sonralara bırakılmış, gecikmiş aydınlığımsın.

Her gece bitiminde bırakmadığım yanımsın. Yangınımdasın.

Dualarımda yaş, yaşanansın.
Aynı yolda yürüyüp geride bıraktığımı.

Hazırlıksız bir göçün içinde bulacaksın kendini bir gün, ardında bıraktığın tek şeyse ben olacağım. Ardına her baktığında büyüyen yalnızlığım karşılayacak seni.
Ey sevgili bu yangının içinde bende bıraktığın sana bırakmadığımdır.

sude nur haylazca

Komünizm öldü faşizm kanatlandı

Her faşizan hareket beni çocukluğuma götürür. Sonra, tarihin tekerürden ibaret olduğunu hatırlarım. Geleceğe umutla bakmak yalan olur. Uykularım kaçır, debelenip dururum cehenemin ta dibinde.

İlkokula gittiğim günleri anımsarım... Evimiz okulla karşı karşıyaydı, okulun bahçesinde oynarken annem evimizin camından seslense duyacak kadar yakındı evimiz okula. O günlerde ağabeyimi içeri almışlardı, bir kaç gün sonrasında teneffüste evimize doğru baktığımda evimizin jandarmalar tarafından sarıldığını gördüm, korkuyla izledim o kadar çoklardı ki. Sonra, derse girmek için okulun kapısına doğru ilerlerken okul müdiremin bana sert bir şekilde bakarak "pis komünist!" diye bağırdığını duydum. Utana sıkıla ve korkarak sınıfıma gittim. Biz komünist miydik? Bu kötü bir şey olmalıydı ki o günden sonra o okula gitmek benim için çok zor oldu. Küçük bir çocuktum ve bana düşman olan onlarca öğretmenin ters bakışlarını görmemek için başımı öne eğmek zorunda kalıyordum her seferinde. O gün eve gittiğimde evimiz darmadağındı, iğneden ipliğe her şey yerle bir edilmişti.

Bu ülke de Kürt olmak hele birde alevi olmak tuz biber ekiyordu, suçumuza suç ekliyordu üzerine bir de solcu olmak.

Okula başlamadan önce Alevi, Kürt ya da solcu olmak nedir bilmiyordum. Bu kimliği öğretmenlerim dayattı. Ben de öğrenmek istedim neden suçluymu? Niçin suçlu bir kimlikle dünyaya geldik ki biz. Allah'ın adaletiyle devletin adaleti eşit oluyordu demek ki bu süreçte.

13 yaşlarında Dersim tarihiyle ilgili kitaplar okumaya başladım, kendi gerçeğimle yüzleşmek için. Gariptir yüzümü kızartacak bir şeyle karşılaşmadım. Masumduk! Etki tepki meselesiydi her şey.

Binbaşı Ersever'in itirafları adlı kara kaplı kitabı okudum sonrasında. Merakım arttı buna benzer birçok kitap okumaya başladım, ülkemizin aralığında ve karanlığında...

Liseye başladığımda aynı kâbusun beni kucaklayacağını bilmiyordum. Okulun ilk haftası; gözleri nefretle bakan fen hocamız beni ayağa kaldırdı "nerelisin" dedi, ben de "Elazığ" dedim. Hişimla üzerime doğru yürüdü ve bağıarak "doğruyu söyle, aslen nerelisin" dedi. Şaşkınlık içerisindeyim başımı kaldırıp "Elazığ doğumluyum fakat aslen Tunceli'yim" diyebildim. O zaman Dersim demek yasak tabii... Bir de muhasebe dersimize giren hocamız vardı aynı saldırıları o hocadan da gördüm. Tam üç yıl boyunca o hocalardan çektiğimi bir ben bir Allah bilir. Sınav kâğıtlarımı öyle bir didikliyorlardı ki en zayıf notu nasıl verebiliriz diye. Bu iki hocanın yüzünden Takdir alamamıştım o yıl, arkadaşlarım da alay ediyorlardı benle sırtına yazalım "fen hocası ve muhasebe hocası yüzünden takdiri alamadım". O güne kadar takdir belgesiyle eve giden öğrencinin karnesinde iki dersinin zayıf olması çok kötü bir duyguydu. O iki hocanın her derse girdiklerinde karşılarında düşmanı varmış gibi sürekli benle dalaşmaları saldırıları okulun alay konusu haline gelmişti.

Sıra arkadaşım o zamanın ülkücülerinden birinin kardeşiydi, yılsonunda "sana bir şey diyeceğim" dedi "bizim müdür okulun başından beri ağabeyim ve arkadaşlarından seni takip etmelerini istemiş, bir yıldır takip ediliyorsun yani" dedi (ki abisi edebiyat fakültesinde okuyordu, bizim okuldan çoktan mezun olmuş idi). "Beni niye takip ediyorlar ki ben ne yapmışım ki müdür beni niye takip ettirsin" diye sorduğumda pis pis güldü sadece.

Tarih hocamız beni severdi ya da öyle zannediyordum. Yıl sonunda bana "senin akrabalarından bu okulda okuyan oldu mu" ben de "hayır hocam olmadı" dediğim de, döndü ve gülerek ekledi "şu isimdeki kişiyi tanıyor musun" ben de "evet hocam dayımın kızı (annem akraba evliliği yaptığı için dayımın kızıyla soyadımız aynıydı)," dedim. Tarihi bilerek sakladığımı sanmış olmalıydı ki pis pis gülümsedi ve dönüp gözlerimin içine bakarak "bu okulda onları az sınıftan atmadık, rahat durmuyorlardı, sonunda okuldan atıldılar" dedi.

Dayımın kızı benden yaşça bayağı büyüktü, daha sonra Almanya'ya yerleşmişti. Yaz tatiline geldiklerinde "tarih hocası seni sordu, siz okulda ne yaptınız ki sizi okuldan attılar" diye sorunca, o'da "kızım onların hepsi faşist, haksızlık yapıyorlardı biz de susmuyorduk". Dayımın kızı da o dönemin solcularındandı bugüne baktığımızda masumca eylemler yapmışlardı. Bildiri dağıtmak, yürüyüşlere katılmak, duvarlara yazı yazmak...

Bunları öğrendikten sonra muhasebecinin de fencisinin de bana neden düşman olduğunu geç de olsa anladım. Okulum bitene kadar okulda olanları ailemle paylaşmadım üzülmesinler diye, yalnız bana diploma vermemek de kararlıydılar sonunda ağabeyime söylemek zorunda kaldım. Ağabeyim okula geldi ve müdürle konuşurlarken müdür beni de odasına çağırdı "neden daha önce bizim... dayımın kızı olduğunu söylemedin" dedi. Babam yaşadığımız şehirde tanınmış bir esnaftı ve kimlikteki isminden farklı, halkın kendisine koymuş olduğu bir isimle tanınıyordu.

Herkes tarafından sevilen ve takdir edilen bir şahsiyetti.

Bugüne gelene kadar buna benzer ve bundan daha kötü sayılabilecek olaylar yaşadım, mesela çocuk yaşımda ağabeyim içerdeyken kiracımız olan karakol komutanının beni merdivenlerde sıkıştırıp sorguya çekmesi gibi; “ ağabeyin söyledi evde silah varmış yerini sen de biliyormuşsun” diye sordu. Bizim hiç silahımız olmamıştı oysaki. Şimdi komik o zamanki ruh halim için korkunç şeylerdi yaşadıklarım.

Şimdi anlıyorum ki bu ülkede kimliksiz kalamazsın sen unutsan kimliğini birileri karşına çıkar hatırlatır, hatırlatsınlar da! Çünkü sen kimliğine sahip çıksan da suçlusun çıkmasan da, vatan hainisin, teröristsin! Sistemin istediği; sen unut kimliğini biz istediğimizde hatırlatırız! Sen baş kaldıracak gibi ol ki seni katledeceğimizde kılıfımız hazır olsun!

Sivas olaylarında bir suninin olayı özetlemesi: “ inananlar, inanmayanları yaktı! “ işte bu zihniyet haklı her zaman! Mağdur kim acaba kimler.

Sistemi yaratan da sen, ben, o, bu, şu, siz değil mi. TBMM halkın içinden yetişip oturmadı mı o koltuklara. Ben devleti suçlayamıyorum, çünkü bir yanlış varsa o da halkın oluşturan bireylerin ta kendisindedir. Bireyler yetiştiğinde etkileyen her etmen suçun suçlunun ta kendisidir.

Doğuda meydana gelen son olayların sonrasında kendisinden hiç beklemediğim biri, olayı abartmamak lazım onlar zaten potansiyel suçlu öldürülmeleri bir suç teşkil etmiyor demeye getirdi. Ben de şimdi ona diyordum ki bir bölgeyi tamamen lanetlemek kimseye verilmiş bir hak değildir. Yaşam her yerde her şartta değerlidir her insanın yaşama hakkına saygı duymak zorundasın, zorundayız.

Dersimde hiç yaşamadım ama zaman zaman gezmek amaçlı gittiğimde normal halktan insanları nasılda terör maskesi altında yok edildiğini öldürüldüğü biliyorum. Detaylı anlatabilirim ama herkesin bunu benden iyi bildiğini, bilmezden geldiğini çok iyi bildiğim için susuyorum.

Kimilerine göre kendi ırklarından başka ırkların soluk alması çokluk *okluk olarak nitelendirilebiliyor. Geçmişten günümüze işlenen suçları örtmeye hevesli sistemin ayakçılarıyla dolu etrafımız.

Geçen gün televizyonda yaşını başını almış din adamlarından biri aynen şunu dedi; “ Allah bazı bölgeleri ve insanlarını lanetlemiştir, Mezopotamya da bu lanetlenen bölgeler içindedir, günümüzde de yaptıkları hainliklere şahidiz” dedi. Dini alet ederek ve Allah`ı da kendilerine yalancı şahit yaparak bir bölgeyi lanetlemek işte bu sistemin göbeğinde fıskırıyor bütün pislik. Sen aşağıla, katlet, elinden gelen her zulmü uygula sonrada hain ilan et. Kimsenin vicdanına seslenmiyorum kışkırtma hiç yapmıyorum, herkes ağlanacak haline gülmeye devam etsin etsin ki bir gün sistem başlarına çöktüğünde neden bu hale geldik diye düşünecek vakitleri olmasın.

Bana gelince yaşadıklarım beni herhangi bir siyasi görüşe taraf yapmadı, olamadım taraf, uzaktan durup seyretmeyi seçtim. Herkese eşit şekilde bakabilmek için. Yaşadıklarım beni hümanist yaptı, bana yapılmasını istemediğim şeyleri başkasına yapmadım, yapamadım. Hep adil oldum. Şu an dağa çıkmış biri de olabilirdim. Sistem belki benden bir suçlu yaratmak istedi ama ben bu anlamda kimsenin ekmeğine yağ sürecek kadar cömert değilim, kusura bakmasın kimse.

Son söz; komünizm öldü faşizm kanatlandı ve bu kanatların altında kimler güven altında herkes düşünsün. Ölenleri diriltemeyiz belki ama herkes vicdanını yeniden diriltebilir. Bakın o zaman faşizm uçabiliyor mu? Tabi ki kan-vahşet sizi mutlu ediyorsa devam edin sistemin ekmeğine yağ sürmeye. Bir gün o kanatlanlar sizi de yok edecek.

sude nur haylazca

2012-01-22 00:38

Bir yangının içinde II

Sevgilim,

bir yoldun, yürürken büyüdüğüm. Yormadı beni sana gelişlerim. Karanlığın bir perde gibi üzerimde sıyrıldığında sana varmaları düşledim.

İçimde yanan vuslatın bir köz gibi umutlarımı alevlendirdiğini bil. Yalnızlığın merkezindeydim ve çekim kuvvetine takılırdı hülyalarım. İpsiz uçurtma misali sonsuzluğa bırakmış kendini belirsizlikte yüzen bir ben vardı içinde seni taşıyan. Biriken bekleyişlerimi alıp kapını çalabilmeyi düşledim can havinim.

Anladım ki; asal sayılar gibiydik ne bölünebilir ne de bütünleyebilirdik birbirimizi.

sude nur haylazca

Kirli hedefler

Cilalı sözlerle masum gençleri çirkin savaşlarda kurban verdiler. Gölgesine sığındıkları hiç bir kutsal hedef kirli savaşlarını haklı çıkaramadı. Tarihin tekerürden ibaret olması politikacıların kötü birer kopyacı olmalarından başka bir şey değildi. Bizse onlara inanan aptallardık.

Sude nur haylazca

Kardelene MEKTUP

Henüz ten tene değmişken hasret, tam da dayayacakken acılarımı omuzlarına çıkıp gittin...

Bin bir gece masalım, yoksan uykular aman. Bir umudum bin umutsuzluğum, çöl yangını zemheri üşümüşlüğüm.

Issızlık sensiz sessizliğim. Yanık baharım, gözlerim yorgun taşımaktan hayalini.

Ah göğsümdeki yara serap ol çölüme bitsin anlık da olsa bu çekilmez susuzluğum. Ay belledim karanlığımdaki varlığını, yıldız yıldız düşerken gözlerime sevdan.

Bu vebali taşır mı dünya koynundan ebede kavuşmak yoksa sonunda. Sevabına göçer mi göğsümüzdeki zırlı neferler konuştuğumuz kabre.

O kadar yorgun ki kırgınlığım, tek seni istiyordum yanımda dünyaya küsüp büyüdükçe korkularım koparmak istiyordum bütün bağlarımı tüm insanlardan bağlanıp sana.

Ey yar ömrün aşkına feda, dön!

Sude nur haylazca

Yaralı göç VI

Ezberindeyken yalnızlığın gönül gönüle merdiven, nereye varacak bu sonsuz sevda.

Vuslatı kefenlemişken acımasız zamanla, nasıl bir kandırmacıdır bizi oyalayan. Göğsümüzü tekmeleyen sabır! Nar çatlağında ağlayan susuz ve suçsuz aşkımız.

Ey sabrına hayran olduğum, darında yaralı ceylan merhametinden medet umar.

Uzak bir esintiyken zihnimin kıvrımlarında varlığın, nefesime değiyor sevdan.

O kadar çaresiz ki avuçlarım boşluğu avuçlamaktan.

Nafile uyku!

Kirpiklerimin kavuşmadığı geceler kadar uzun bekleyişlerdeyim.

Derin nefesler sakinleştirmiyor artık sensizliğimi. Uçsuz bucaksız bu çölü arşınlarken serap da değmez çatlamış hasretime. Hangi umutsuzluk bu kadar yol alır ki bilinmezlikte. Kendini zamanın insafına bırakmış her kul gibi acizim aşkın avuçlarında.

Ey mahşeri yalnızlık, uykuyu bulduğumda kolların yorulacak.

Sude nur haylazca

Kırık Hatır

Kırık hatır

İnadına suskunluğunun sende kalacağım bugün. Bir kıymeti olmasa da bütün samimi söylemlerin, yargılanıp sallanıyor olsa da bağdaş kurduğun dar 'da hislerim.

Çok uzun zaman olmuş kalemimle dökülmeşişim sayfalara, ne de iyi gelmişsin ki bana usumda pus tutmuş imgeler mektup yazıyorum sana. İyi ki sığınmışım güvenli limanına. Oysa ne fırtınalar barındırıyormuş iç inde oyukların.

Yaramın kabuklarına benziyor kabukların, nasıl da in cinmiş hislerin, nasılda mağrur bakıyorsun aşka, of nasılsa ihtiyacın var şımartılmaya. Kaç kasırgadan hasar almış dalların. Neden bu kadar derine saldın köklerini, kaç mevsim geçti üzerinden son bahar misali.

Beyazı dağılmış saçlarından bulurum istersem şafağı, dokunup dağıtabilirim siyahi inan. Zamanı durdurup eğilip öpebilir ve sevişebilirim an' la, kırkı da kırık hatır bende aşk.

Kaç kahve içilse de yılların hatırına erimeyecek içimdeki dostluktan çıkmış tadın, fırsatını vermediğin ki boynunu vurduğun sevmelerin.

Çok kızgınım sana durgun sularında kopan kasırğa gibiyim belki de, suskunluğunun şiddetini artırıyor içimdeki çığığın.

„ben susayım, sen anla“ diyorsun. İçimde dargın bulutlar dolu dolu yağsın üzerine istiyorsun. Yıldırımlar çarpıyor iç sesime eşlik, yoksa sen gelip içine tünerim diye mi korkuyorsun. Dinginliğin dağılır da benimle çocuk olursun da yaslanmış gönlün acır mı sanıyorsun. Kim acıtabilir ki bizi bizden başka bu noktadan sonra. Biriktirebiliriz oysa zamanın heybesinde bizi biz yapan anıları. Kıyılardan denizlere açılıp incileşebilirdik diplerinde deryanın. Devasına düşebilirdik derdimizin.

Gelip gelip gidebilirdik bizden, biz biz olabilirdik bir de. Usanabilirdik bile doymalardan, dönüp dönüp bozabilirdik yeminlerimizi tek ayak üzerinde durup kıyısında düşlerin.

Gülecek yüzümüz kalmamış bizim, hevesimiz de yok buna inan ki; acıyla kıyılmışız ateşe atılsak ne yazar. Ödülü olsaydı vuslat aşkın, tadı kaçardı gönül evinin.

Bazı hisler dip not olarak kalmalı haklısın ne uzar ne de kısalır yanmaları ömrün bu gece. Tekin değil hiç bir aşk, demir al ve git bu limandan diyorsun. Kırık hatırın kalır diyorum ben de öyle de deli oluyorum sevince.

Sude nur haylazca 6-7-2014

Git ve öl lütfen

Git ve öl lütfen

/Bak nasıl da geçiyor insan seli değince kanatan yaralarımıza./

Ne sandık ki çok mu kolay olacaktı bizden gitmek, yıkılmışken buzdan dağları önümüze gidebilir miydik biz, bizden.

Nasıl bir aldanmadır, seyrelen göğsümüzde sık dokumak aşkı. Az değil buz da değil kaç yıl olmuş yitememişiz, yettirememişiz sevmeleri kara baharın göğsüne.

Aniden gitmişiz, salıvermiş teslim etmişiz başka hayatlara kesilip kurban.

O kadar kararlıydım ki bugün, silmeye her şeyi senden kalan. Dokunamadım resimlerine, gözlerim hani o çok sevdiğin, bir nehirle aktı gitti gülüşü/m.

Gelme, durduğun yerde kal! Söyleme, göğsünde taşlaşsın ismim. Kırılıp kalmışım karanlığın çardağında, bir dolu sessizlik üşüsen başıma. Senin o kararlı acımasız yanın yok mu, öldürüp öldürüp diriltten bizi...

Onca yemini vurup sırtından gidebilmişiz ya... Kuşlar bile uçmaz artık bize doğru akan semadan.

Ne çok gülmelerimiz vardı, ne çok sevmelerimiz, birlikte söylediğimiz şarkılar... Ağlamalarımız.

İstanbul çıkartmamız vardı bir de; tir tir titreyen yüreğin yakarken avuçlarımı, Alevi oldum gönül evinin, söndürebilecek misin Sünni sevmelerde.

Sarhoşuyum bu gecenin, istediğin kadar kız içeceğim. Kâfiri oldum, Ay'ı tutulan gecenin.

O şehir var ya, o soğuk şehir; kaldırımlarında üşüyen dilenciler misali, çarmıha gerileli minarelerinde, kulaklarımda çınlayan fetvan! Nasıl dönüp bakarım bir daha aşkın karanlık yüzünden.

En büyük bedduası ol ömrümün.

İçimde öl! İçimde gömül!

Dirilme he mi?

Git ve öl, lütfen!

Sude nur haylazca

12. 7. 2014 02.23

Can sızım

Can sızım, sen o hiç gelmeyecek olan baharsın. İşte bu yüzdendir, suskulu hasretimi zemheride avutmalarım.

Kirpiklerimden düşürmeden uyutup, göğsümde taşıdığım cehennem, avuçladığım harsın. Kaburgalarımı çatırdatan sızı, ağaran düşlerim, dilsizliğim...
Sensizlikle didişen sessizliğim.

Ben; yaralı ceylanın, can ruhun, can harbi ile düştüğün cennetin.

Yanardağ ağzından dökülen lav, çöl ile serap, sıratın terkisinde iki kelebek biz değildiysek;
mahşere dek sürecek ihanetinin tadını çıkar. Çıkar ki; gözbebeklerime yapışan bulutlar, çarpsın hazan yağmurlarını
pencereme, dağtısın evhamlarımı zihnimin girdaplarından.

Kimin sıcaklığıysa avuçlarında tuttuğun ve kime sunduysan küllerimizden doğurduğun aşkı...
Durma yan, döne döne yan.

Geçmiyorsa, yüreğimin buğusu ve göçmüyorsa bakışlarımdaki sen;
Araf'ta beklediğim... Son değilsin de nesin.

/Cansızım.
Can gönder.
Beni cansız bırakma!/

Sude nur haylazca

31 agustos 2014
15:08

Denize atılan mektuplar

Hey deniz!

Aşk yokmuş aslında, şairlerin uydurduğu, soyut bir şeymiş.

Nasıl acıyor etim, kalbime sığmayan bumuymuş soyut kavram. Gözlerim ne karanlık bir derinlik gidişyle. O savaşlardan yenik çıkmış adam gücünü üzerimde denedi son mağlubiyeti oldum.

Çünkü; ben girdiğim savaşlardan hep galip çıkarım, hep kahraman! Bu yüzden yapayalnızdım bu harp meydanında.

Zayıflıklarımı azık etti üç kuruşluk keyfine. Olsun; ben yine kalkarım ayağa, parçalarımı yapıştırdım yıldız yıldız semaya. Yönünü bulmak için çevirdiğinde gözlerini hep öne düşer başı bu utançla.

Ne çok doğrudu inanmadan söyledikleri, ne çok canımı yakan gerçekleri vardı oysa. Bir serçenin yüreğini ellerine verdiğimden habersiz öylece çekip gitti.

Sayıklamalarına ortak etti beni de. Şimdi; her aynaya baktığımda on yıl gitmiş ömrümden sanki, yerleşmiş derin çizgilerle hüznün. Uyanabilir miydim bu kabustan bir zil sesiyle, sarılabilir miydim ona. Af edebilir miydim çekip gitmeleri. Merhametim deryayı kucaklardı ya, kıyar mıydım yine de ona. kalbimin usumla antlaşmışlığı olmasa yakardım kendimi çekilen ruhumla. Bu kadar faşizan bir gidişe onurlu bir devrimci duruşu takınmalı... Direnmeli gücüm yettiğinde.

Başa sarıyorum, hep başa! Ne güzel bir tesadüftü oysa; misyonlar yükleyen ikimizin yorgun omzunlarına.

O ahşap evde unutacaktık her şeyi yormadan birbirimizi; sakın ha! Sakin sevecektik. Telaşa meal vermeyecektik ya bu ışık hızıyla kayboluşun nasıl çakar adamı kuyu kuyu derin karanlıklara. Bir insan nasıl bu kadar acımasız ve umursamaz olur! Geceyi kuma diye alıp koynuna, nasıl bakar "çok seviyorum" dediği kadının yüzüne uykuda.

Her seferinde ihanetin kılıcı cehenemdeki ininden çıkıp bağırma mı saplanacak! Ve, her seferinde kahraman edasıyla nasıl yola devam edeceğim ben. Bu şehrin bitmez yağmurlarına eşlik mi edecek hep gözlerimdeki pınarlar. Ah o ihanetin keskin kılıcı değen etim acıyor, can çıkıyor bedenimden de yine de etim kanıyor. Nasıl bir sadistliktir bu nasıl bir medcezir! Ay yüzümü anaforunda kaybeden deniz gelgitlerine kurban etti ya beni. Beş kuruşluk heveslerine adak adadı ya hiç yoktan...

Yüzük parmağıma dolanan sahipsiz boşluğu, her saniserde yoklatıyor kendini.

Hep aynı imgeyle sevilir mi kadın! Yenilemeden sözler kendini, farkını bulur mu aşk? Çocuk gülüşlü kadınları olmuş... Başım gözüm üstüne!

tövbe;
bir daha aşık olursam şaire
şir olayım!!!

sude nur haylazca

Ölüdenize mektup

Vay be deniz!
bizde aşk çok
bozdur bozdur harca

alt tarafı üç harften ibaret
değil mi?
bir üçgenin kenarlarına mahkum etmek kendini

/sen sen ol; bir şaire ne dost
ne de aşk ol
kabuk bağlamaz yaran
yoksa.../

Bugün de böyle başlayalım istedim dertleşmeye. "Al ömrümü koy ömrümün üstüne" dinliyorum. Sen de " cesaretin var mı aşka" dinle. Sana bizim serseriye anlatacağım, gün geçtikçe ben de ona benziyorum sanki. Asi yanım berdoş bir hal alıyor, serserileşiyor imgelerim onu düşündükçe. Ağız dolusu küfürler edemiyorum yine de aşka. Kıyamıyorum gider ayak gönül nikahına aldığım sevdaya.

Biliyor musun deniz, bugünden başlayarak telkin veren notlarını okumuyorum artık, Daha çok dipnotlarım oluyor, uyarı niteliği taşır dipnotlar bilirsin. Tehlikeyi işaret ederler. Bir notum olmuştu sana; kalbim tek şerittir, çıkış yok diye. Gördün mü bak çıkış yolunu kaybettik ikimiz de.

Ben kendimi hep hazan sanırdım, insan yaşadıkça öğreniyormuş demek. Dört mevsimi bir arada yaşayan vatan gibiyim.

Gel seninle, çilingir sofrasına oturalım, rakılar benden olsun mezesi senden! Ben en çok şarabı severim de delikanlılığım üzerimde bugünlerde, şöyle bir nara atalım sokaklara sığmayan. Sen kime söveceksin bilmem ama ben düzeni bozan herşeye küfür edeceğim!

Düşündüm de adın hala güzel, yanyana gelince daha da bir güzel. Bizde "deniz" çoktur, o dik duruşlu, idam sehpasındaki gülüşüyle bir mış gibi gönüllere çakılan, cesaretin zirvesinde ölümü kucaklayan vatanseverin ismidir, işte bu yüzden; O`nundur yüreklerimize kazılan ismin.

Bugün yine işe giderken karıncaları ezmedim, cesetler bırakmadım arkamda, aramızda kalır mı bilmem ama sonunda öldürmeye karar verdim içimdeki denizi. Yalnız anlama kabuslarımdan kurtulmak için...

Matematiğin zayıf be deniz, her gün kar zarar hesabı yaptırıyorsun bana. Öğrenemedin hesap tutmayı, meblayı yüksek tutuyorsun bu yüzden de hep zararlar hanesine yazılıyor yaşanmamışlıklar. Bir üçgende nasıl yaşar ki insan, boğar adamı bu daireler. Yalnız yapıyorsun dostum! Sen ki; onca acıyla savaşmış, delikanlıca hesaplaşmışsın hayatla! Yakışmıyor sana bu sataşp sataşp kaçmalar. Mütevazi davranamayacağım hiç, senden daha delikanlı yaşıyorum acımı! Dibine vuruyorum anasını satayım, zorsa zor, yaşamaksa yaşamak, ölmekse ölmek. Lakin hiç bir zaman olmamalıydı öldürmek...

Haberleri izlemiyorum artık, şu koca adamların çıkardıkları savaşları ve acımasızca yapılan çocuk katliamlarını görmek istemiyorum. Tepem atar çıkar giderim yoksa peşleri sıra... Senin peşine de düşesim yok gördün mü.

Harbi adammışsın; iyi tongaya düşürdün, nasıl inandım onca yalana ve onca gerçek olma ihtimallerine hayellerimizin. En çok da; o ahşap eve üzüldüm ve kapıda aç bıraktığın köpeğimize, hani huzur yetiştireceğimiz bahçesinde. Bana hiç bir şeyden korkmamayı öğretecektin ya, en başta köpeklerden, şimdi sana olan korkumdan sarılasım var sıvas kangallarına. Sanırım enikken alıp yetiştirmek lazım, her gönülçelene bir ısırık atmalı ilkten, sıkıysa gelsin çalsın kapısını kalbin, değil mi. Sen bilmezsin kız babası olmak zordur, evlenseydik dört çocuğumuz olacaktı hiç yoktan. Üç erkek bir kız, vay be! Biz neymişiz, kendimi dünyanın merkezi sandım şimdi. Onca yalana nasıl inandırdın!

Sen, denize düşün ay`in hikayesinden ne doğar bilir misin. Bilir misin ki; ben kamerim içim dolu hüzün. Nasıl düşürürsün beni, o karanlık sularına bir mehtap misali sere serpe. Ben aydınlığımı güneşten alırken, sen nasıl çalarsın bendeki amaneti böyle hoyratça. Kalbin zifir karanlık nasıl gömersin beni içindeki zindanın en ücra köşesine. Kalemimi de köreltim sayende, o öykümle sivrilen diviti! Senin hiç bir şeye inancın yok mu, nasıl heba edersin üç kuruluşluk düşlere bir ömrü.

Biz seninle adam gibi içmesini de beceremedik gördün mü, bu ömrü yaşanacak daha güzel şeylere hibe edelim biz. Sana hiç yakışmadı deniz, zaten içmesini de bilmiyorsun. Çıkma bir daha karşıma, adam gibi sevmesini öğrensen bile. Bir zahmet dönme!

"Kum gibi" dinleyelim mi. Artık ben ne dersem o, sarhoşum anasını satayım. Sokaktaki berdoştan farkım kalmadı sayende, serseri takılacağırm artık hayatı.

Kaliteli yaşa da nereye kadar, nerde kalite budalası varsa gelip beni buluyor, üzerlerinde hoş durmuyorum, yoksa sorun etmem biliyorsun. O kadar da mütevaziyimdir, bilirsin.

Bak sana ne anlatacağım, ilk göz göze gelişimizdeki şu utangançlık sana hiç yakışmamış, yama gibi durmuştu, bunu kabul et. Elbisenin yamalınsını giy ama üstüne yakışmayan bir imgeyi sakın ola seninmiş gibi üstüne giyme. Sen yazmasını da bilmiyorsun, özgün değilsin. Diyeceğim o ki dostum, kendin değilsin. Eh işte; rakı sofrasında böyle efendi oturacaksın ben anlattıkça sen başınla onay verecek ama ne dediğimi hiç mi hiç anlamayacaksın.

Sen hiç konuşma, ikna gücün fena, nerden vuracağını biliyorsun adamı. Kişiyi doğru seçemiyorsun o ayrı. Hem sen” incir reçelini” nerden biliyorsun, oysa ki aşktan da anlamıyorsun. Deli etme adamı iki laf et, şöyle tokuşturalım kadehleri, az kaldı gitmeme. Konuşsan aşık ediyorsun, konuşmasan cinnet geçiriyorsun. Ne biçim delikanlısın ulan sen! Lan lunlu konuşuyorum kusura bakma, aynandan bakıyorum sonuçta!

Aaa! Ayna demişken her gün işe gitmeden saçlarımı tarıyorum göz göze geliyoruz " aşk senin neyine be kızım, aşk senin neyine" diyip alaycı bir gülümsemeye yüzüme bakıyorum. Bir dahaki asırlık yalnızlığımla denk gelir de; dersene ki "benim ol", git başımdan belamısın der ve yumruğu yapıştırırım alnının ortasına. Aşk bizi bozar, biz en iyisi seninle şu ahşap kulübeyi yıkalım. Çocuklarımız da... Köpeğimiz de varsın olmasın ve ben korkularıyla yaşamaya devam edeyim. Ne sen hastalandığında şefkatimle üstünü örteyim ne de uyurken ben, açık kalan üstümü ört. Ne o dağın zirvesine çıkalım kahramanım ol! Ne de yıldızların altında sarıl bana "huzurum" diye. Ne de mayın tarlalarını temizleyip, güller ekelim ülkenin dört bir yanına. Yüreğim sende, üşürsen ısınırısın, aşk vardı teselisiyle. Sensizliğe hazırlıyorum kendimi anla!

Çok mu içtik... Sen hep su iç ve hiç bir şey söyleme! Martılar yaşasın diye bağrında balık barındırıyor. Yine de çığlık çığlıklar, duyuyor musun. Ne anlatmaya çalışıyorlar, hiç merak ettin mi. Ha bir de vapurda çıtır simit atmaya seviyorum, çarşaf gibi yayılan bir atlasın içine biliyorsun... Babamın gözlerinden almışsın adını, sen bunu da bilmezsen şimdi!

Ne çok şey biliyoruz birbirimiz hakkında, ne az şey...

Sana "sen benim hem mükafatım hem de cezamsın demiştim!", hoşuna gitmemişti nedense. Bak işte haklı çıktım. Hala sevebilmek seni cezaların en büyüğü!

...

bir yanım dicle
öte yanım firat

nasıl dökülebilir ki
böylesi çalkantılı-derin
bir aşk
ölü bir denize

sude nur haylazca

“ her aşk son aşktır” (Gürol Banabak)

Defin

Bugün hayatım boyunca ilk kez, tramvayda bir köpeğin gözlerinin ta içine bakarak gülebildim. Demek ki; insan isterse korkularının üzerine gidebiliyormuş, tek başına da olsa. Belki de korkular, birine sığınma-sarıлма ihtiyacından bilinç altımızın ürettiği bir bahaneydi.

Yalnızlık gücü aslında güçlü olmaktı. Belki yorucuydu ama huzur doluydu. Duvarların dilinizden anladığı bir dünyaydı. Bazen boşluğa düşüp birine inanma güvenme ihtiyacı duyuyor olsanız da; her seferinde yanılığa uğradığınızdan daha güçlü uyanıyordunuz kaybolduğunuz karanlıktan.

Dünya siyah beyazdı benim için, iyiler ve kötülerden oluşan bir labirent. Gri yoktu, yanılıgydı diğer renkler de.

Ya iyisinizdir ya da kötü, ya iblisinizdir ya da melek. Başka seçeneğiniz yoktu, yarı iyi yarı kötü olamıyordunuz. Düşünün ki siyahı, siyaha bulduğunuzda kaybedecek ya da kazanacak bir şeyi yoktur. Lakin; beyazı siyahla boyadığınızda beyaz kaybolur. Öldürmüş olursunuz. Oysa; siyah hep aynı kalır, bansanızda beyaza.

İnsanlar neden kötü diye sorguladım ömrüm boyunca, bulamadım bir cevap. Siz de bulamazsınız, biliyorum.

Hayat bana insanlardan kaçabildiğim sürece mutlu olma şansı tanıdı. Ne bir omuz vardı huzurla yaslanacağım, ne de sağlam bir duvar vardı sırtımı dayayacağım. Kendi başınalık güçlü kıldı beni...

Zaman zaman yoruldum tek başına hayatla savaşmaktan. Bir yerlerde vardır, benim gibi insanlar diye düşünmedim desem yalan olur. Ki ben yalanı hiç sevmem. Bu yüzden midir bilmem nerde belalı insan varsa gelir beni bulur. İnsanlar neden kendi olmayı beceremez anlamıyorum ki ben kendim olmadan bir adım bile atamazken.Nasıl bu kadar usta oyuncu oluyorlar, ki samimiyetten uzak insanları çoğu zaman suratlarına yakışmayan karakteristik mimiklerinden tanıyabiliyorken. Nadiren de olsa yanıldıklarına ise şeytan diyorum, bir iblis ancak kendini bu deneli gizleyebilir kanımca.

Hayat bazıları için çok uzun olmalı böyle oyunlara baş vurduklarına göre. Benim içinse hızlı akan bir nehir ve denizleri aşip okyanusa ulaştığında hepimiz yok olacağız. Her saniser bizi sona yaklaştırırken neden birbirimizin kuyusunu kazarız hiç düşündünüz mü. Bir bardak suyu paylaşmak yerine bir bardak suda boğmayı, neden tercih ederiz. Sıcak bir gülüşü paylaşmak bu kadar mı zor.

Yozlaştığımız yetmedi mi!

Sona yaklaşıyoruz, sona. O, en sona... Beş duyumuzu kaybediyoruz yavaş yavaş, hiç bir şeyden tat almamaya başladık bile. Yanıbaşımızdaki acılara duyarsız ve öylece kimin eli kimin cebinde yaşamak, buysa yaşayıp gidiyoruz.

Bir daha yaşama şansım olsaydı yine ben olurum, tıpkı ben. Hiç ama hiç pişman değilim ben olmaktan. Ne eksik, ne fazla, tek "ben" olmak isterdim. Doğrudur benim gibi insanların yüzüne pek şans gülmez ama yine de ben olmak çok güzel.

Karıncaları ezmeden yürüyebilmek, milleyeti ne olursa olsun hakir görmeden sevebilmek, dünyanın öbür ucundaki çocuğu kendi çocuğunmuş gibi şefkatle sarıp sevebilmek, hiç bir yüreğin ahını almamak için titremek... işte böyle bir benle bir asır da olsa yaşamak isterdim.

Vurup kaçanlar benden çaldıklarını sanıyorlar, nasıl da yanılıyor gafiller! Çalabilmiş olsalardı, insanlığımdan bir şeyleri kaybetmiş olmam gerekmez miydi. Ne çok zavallılar, ne çok, ne çok acınası!

Onlar bilmezler ben yaradanı aşkla severim, O`ndan korktuğum için değil, O`ndan geldiğim için severim. Onlar bilmezler ki benim kabem vicdanımdır! Ki hiç şaşmaz terazisi, dilimde her an O`nun adı ki her adıma şahit cümlesi. Onlar bilmez ki ben, neden aşkla delidivane olurum, O`nun yarattığına O`na olan aşkımla vardığımı bilmezler. Bu yüzdendir ki güzel olanlar kalır bende belalar kendiliğinden geçip gider. Bilmezler ki ben her defin töreninde hakkımı onun adaletine bırakır da helal edemem, O`na olan aşkımdan şüpe etmesin diye.

Gelmelerde de gitmelerde de hayır vardır, şer olan kalmaz bizde. Giden de kendi gittiğini sanır, başımız gözümüz üstüne.

Ömür konmaz asla üst üste... Herkesin ömrü kendine gebe, hayrı da şerri de.

Onlar, dökülen gözyaşlarımı üstüne alınıp böbürlenirler! Bilmezler ki onlara ah birikir içimde! Hesap gününe devir daim cehennem ateşimle!

Ve ben hiç bir yenmiş hakkımı helal etmem! O`ndan geldim O`na döneceğim! O`dur benim vekilim!

Ve sadece, O bilir; aynaya dökülenden başka yoktur ötem!

"O kuluna yeter!"

9 ekim 2014 23:20

dipnot; defin töreni!

Sude nur haylazca

Defin II

Hani sen demiştin ya; derin acılardan çıktım, ta diplerinden kuyuların. Bu beni “merhamet”li yaptı, diye... Olamamışsın be ustam, hiç bir şey olamamışsın. Dilim var mıyor ötesini sen anla.

Neyin habercisisin sen, kıyamet alameti mi. Nesin sen şaka mı. Bu kendinle oyalanmaların, kendini kandırmaların sonu var mı. Bir yalanla yaşıyor ve peşinden cesetlerini sürüklüyorsun. Ha özür! Bu zaten senin bildiğin en iyi şey değil miydi. Kaç savaş mağduru karşıma çıktı senden sonra, senin acımasızca öldürdüklerin.

Muhtemelen bu senin vicdanını sızlatacak bir şey değil. Sen bundan sadist bir şekilde zevk alıyorsun. Nasıl uyuyabiliyorsun bunu merak bile etmiyorum artık. Bu senin, lanetlenmiş ve umut kesilmiş bir fani olduğunu gösteriyor. Umarsız ve arsızca her kapıyı çalmandan belli zaten. Her mide bu kadarını kaldıramaz ya! Bu da senin büyüklüğün olsun be ustam.

Sadece acıyorum yanibaşındakilere ve şükrediyorum halime çok hem de.

Yaşamak tek kişilik, aşk iki, merhamet deryayı içine alan en yoksun yanımız. Ve yalnızlık kutsal be ustam.

Son nefesinde; pişmanlıkların genzinden geçmeyen son lokman olacak bunu bil, bil bunu ki sen bir günahkarsın ve bir daha sakın ola karşıma çıkma. Çünkü; ne sen o kadar cesursun ne de ben bunu senin yanına bırakacak kadar onursuzum!

Ha! Ustam unutmadan, bu dünya Sultan Süleyman a kalmadıysa sana hiç kalmaz...

Sude nur haylazca

Süzme

Yıkılır gider mi sanıyorsun ardında bıraktığın, hadi oradan. Bir bilmece sin de çözme telaşında mı herkes, vay be! Ne büyük kayıp.

Kelimelerle anlatılmaz mı sanıyorsun yaptığın ayıp. Ne bir cümleye değersin ne de binlercesiyle anlatılır, yaptığın kaypaklık.

Uzaktan bakınca daha bir anlamsızlaşıyorsun. Zirve yapmış egonun tatminiyle uğraştığın kadar keşke insan olmak için uğraşabilseymişsin onca yıl.

Sürü psikolojisinde yaşıyorsun, sürü! Bildiğin sürü!

Elinden başkası gelmiyor, belli. Aç kurt yanınla kaç kuzu düşerse düşsün pençene, doyuramaz topraktan ötesi obur yanını.

Süzme salak diye al aşağı ettiğini sanıyorsun ya bizi! Biliyoruz, bir gün gelecek kapı kapı dolanmaktan süzüleceksin. Ne gök kabul edecek seni ne de yer. Kalakalacaksın ortasında arafın, helalinden bir zulm çekecek seni içine. Güller diken diken batacak açık yaralarına, sen ister gül ister ağla, kimin dikeninde!

O sığındığın dört duvar, üzerine yıkılacak az daha bekle hele!

13 kasim 2014 23:47

sude nur haylazca

Nehirden denize akan mektuplar

Bir nehir nasıl taşınırsa denizi aşarak okyanuslara, işte öyle taşındım senle damla damla birikip ummana.

Demirdenmiş senin gibilerin yüreği, yoksa nasıl bırakabilirlerdi arkadalarından onca cesedi... Nasıl bir tehtit taşıyor varlığın, insan olana. Bazen sisteme olan isyanının aslında içindeki sistem köleliğinden aykırı bir direnmeyi seçtiğini düşünüyorum. Acımamak için acıtıyor, ölmek için öldürüyorsun, hiç bir tehlik yokken aslında. Ya olursalarla yaşıyorsun, ve çokça keşkelerde boğluyorsun. Sen aslında çift kişiliksin, bariz şekilde şeytanla yarışyorsun ki o da bir melek mantığıyla, önce beyaz bayrakla gelip savaş alanına, hem kendini hem de etrafındakileri imha ediyorsun. İçinde pimi çekilmiş el bombası, gülümseyerek sana benzemeyeni parçalıyorsun. Beş duyunu yitirmiş, bütün tatlardan yoksunluğunun hincını etrafındakilerden alıyorsun.

Ben nehirdim, senle taşınmam gerekiyordu okyanusa ve aşkla yürümem işte tam da böyle. Şimdi sen, bana ulaşamayacak uzaklıkta başka ırmaklarla avutmaktasın kendini. Her gece sarılıp uyuduğun yalanla birbirinize ne çok yaklaşıyorsunuz, birbirinizi aldatarak mutlu mesut yaşıyorsunuz ya! Bravo sana ve ona!

sude nur haylazca

Ayva sana yar

Bir haber beklemiyorum artık senden, nasılsa tükettik hatrı sayılır her şeyi aşk tüterken. Buzdan duvarlar ördük aramıza biz aramıza çığ düşerken.

Soğudu kalplerimiz, yabancı olduk sıcak mevsimlerin. Bütün renkler donuk ve bütün tatlardan bihaberiz... Bütün alem bize düşman ve tek mağduruyuz hayat denen kavganın. Oysa biz, biz iken bahçelerde yeşil erik ne tuhaf bir hoşlukla kamaştırırdı düşlerimizi ve çilek aşk mevsimiydi...

Biz öldük, ayva değdiğinde. Güz kokusuyla kuşandık hüznü.... Gerisini sen sormazsın, ben yine de söyleyeceğim; kiraz mevsimini ne çok özlediğimi. O serin meltemlerin tenimizi sararken yıldızlara bakmanın hazzını... Ardından bakarken, mor dut tadında gülüşümün nasıl kurduğunu.

...

Ölü bir mevsimi giydi yüreğim, ıssız mezarlıklar misali terkidiyar...

Bir ayrılık bu kadar mı soyar insanı çırılçıplak yalnızlığa, bu kadar mı koparır bağlarını hayatla. Güven duygusunu piç edip, buzdan dağlar diker yaşamla arasına. Böyle bir mebali nasıl taşıyabilir ki insan olan, çamura yatan yanılla nasıl çıkar güneşe yeniden.

Ne arlanmaz, uslanmaz, ne irdelenmez belasın sen. Neresinden baksan koca bir yalanken nasıl yakabiliyorsun taaa en içten!

Ah`larım burnumdan getirdiğin aşka dair, ayvayı yemek sana kaldı anla, nar ise bana yar!

sude nur haylazca

İzbe

Vurdum duymazlar kuşatmış etrafımızı, erdemlerimiz ayaklar altında çiğnenirken duyuramamışız kendimizi.

Sağır bir döngü bizi ötekileştirirken, hızıyla korkutan yozlaşmayı önüne geçemediğimiz. Seri bir şekilde katledilmekteydi insani değerlerimiz.

Ahlaksızlığın artı puan kazandıracığı hiç aklımıza gelmezken, maddiyatın maneviyat karşısında bu kadar açık farkla alıp başını gitmesi gülünç! Acı diyemiyorum, çünkü bu his kimsede kalmadı. Beş duyumuz devre dışı bırakıldı.

Kendi ekseninde dönen ilahlar türedi, kendine secde edenler ve ettirenler. Aptallar ordusunu ardında sürükleyip dünyayı kana bulayan. Bu; Hak tanımazlara, hadsizlik iki dünyada da kâr!

Samanlıkta iğne mahsumiyet ve kalmadı sığınılacak tek değer, tek diyar.

Hep ayağa bakar olmuş, başımızı yasladığımız dostlar. İpissiz yüreğimiz, göğşe çakılan bakışlarımızla sahipsiz kalakalmışız.

Evvelimiz çamurdan inşâ ve ahirin yüzüz yolcularıydık biz de...

Düşlemeyi unutmuşuz, inanmak aptallık, inanmak yaftalı öykü...

Kandilini söndürmüşler taaa içimizin! Kime dokunsa iyiliğimiz, çingiraklı yılan olup, yuvalamış hanemizde.

Uzanamaz inanamaz olmuşuz kimseye. İblis hükmünü yitirmiş, insancıklara kalmış kan içip ateşle oynamak.

Camını çerçevesi indirmişler dünyanın! Korunaksız kalakalmışız!

Ar damarı çatlamış ademin, havvaya kalmış cayır cayır yanmak.

İzbe kuyularına dökülüp kaybolmuşuz, bulan insan olsun!

sude nur haylazca

2014 13 kasim

Nihavent

Bu kadar cesur, ilk defa seninle soyunmuşdum aşka. Tam da dünyayı almışken karşıma sırtımı dayayıp sana, dönüp sırtını gittin.
Yazık...

geçer mi ömür hasretinden öte bir yerlerde
olur mu bir daha nevbahar
sensiz...
gelincikler düşer mi gözbebeklerime
ovalar boyu
nafile...
yokluğun yokluk
içimdeki gurbet uzayıp gider böyle
nefretim de...
kavga ederim
aynadaki gölgenle bile

Zehrim, bir yerlerde nefes alıyor olmalısın ya! Sen öl e`mi.

Sanırım özlüyordum... Nasıl kilitlendiysem yalnızlığa, işte öyle açıldı aşka kapılarım senle. Umuyor olmalıydım kırgınlıklarımın sarılmasını hiç beklenmedik bir anda çıkıp gelmesini birinin ve iyileştirmesini acılarımı. Gönül evim hep bekliyormuş konaklayacak yolcusunu.
Ve sen çıktın karşıma ansızın. Tuzla buz oldu dünyam.
Hastalıklı bir şeydi bıraktığın noktada dönüp dönüp seni yaşamak.

çökünce üzerime gece
kırbaçımdan geçer ruh
duvarlar bile şahitlik edemez
duldasında
yarılan yaralara nasıl tuz bastığıma

Bir hayale inandırıp, kabusun ortasında öylece bırakışın beni. Avuç içimizdeki yazgıyla avutup gidişin, nasıl af edilebilir ki böylesi zalimce terkediliş. Sabaha biz diye uyanma masalın hâlâ fısıltı kullaklarımda.
Kıskıvrak yakalayıp çocukluk düşlerimden zirvelere çıkarmıştın pembe uçurtmamı. Nerden bilebilirdim ki kırk kat yerin dibine gömeceğini mavi umutlarımı.

hiç bir şey bilinmez değildi artık
bilmece bildirmece
dil üstünden kaydırmacaydı
bütün mesele
usul usul zehirlemişdin beni yalanlarınla

Bir türküyü bana gelişin ve diğer bir türküyle kurban eden gidişin, çok mu sıradandı her şey. Saflığımı mı cesaretlendirmiş idi seni.
kime dönsem yüzümü;
geçer, diyorlar ya
koca bir kandırmaca
geçen tek şey ömür
ölümü adımlarken
güneşten uzağa düşmekteydim günbegün

Canın bedene hükmü mezara kadarmış meğer, sonrasını kim bilebilir ki.

Alabildiğine maviyken yalan mı olduk sahi, şaka gibi her şey...
Hiç bu kadar gülmemiştin bir ayrılığın ardından.
sen öl emi
yine yaptın yapacağını
...bir deniz nasıl defnedilir ki
Gözlerim tuz gölü, yas biriktiriyorum içimde gezinen cesedine.

zihnim benimle oyun oynuyor
sanki
bütün isimleri unutmuşum
mavi bir dűř görüyorum
tuzu genzimi yakan

...
sonrası işte; karabasan
uçurumu oluyorum kendimin
ve bana yürüyenlerin...
göğsüm intihar güncesi
gök siliniyor aniden
yer, hiçbir şey

Hala seni özlüyor olmam beni deli mi yapar, bilmiyorum... Özlüyorum!

yoruldu dűřüm neresinden tutsam da avutsam...
/kelimeler tükenir içimdeki sessizlik arşı
sarıncı/

Kulakların çınılıyor mu bilmem ama dört duvara savuruyorum her gece sana olan nefretimi.
Öl lütfen e`mi!
Vazgeç zihnimin içinde volta atmaktan , öl lütfen öl.
ben sıramı savdım
biraz da sen özle
Avuç içindeki yazgıyla gömül ben gibi karanlığa... Ve öl!

sude nur haylazca

19 ARALIK 2014

Mahşerle yakılan mektuplar

Mahşerim,

sesime ses ver. Belki vazgeçerim yanmaktan, adının doğurduğu cennetten, gömüldüğüm hasretten. Belki vazgeçerim sevgilim bizden...

İçten içe eriyen buzyangını dağlarım ile devrilip ummana kaybolurum kimbilir.

Esiriydin ya sana aşkla bakan gözlerimin ve şefkatli avuçlarının gözbebeklerimin. Benle biterdin de ne diye yitip gittin...

Kadıköy sahilinde ufuğa yaslanmış güneşin kızıl saçlarını toplayıp kayboluşuyla denize batıyor bakışlarımız. Ellerimiz titriyor, göğsümüz nara zar. Kirpiklerimiz tutuşuyor her birbirimize b/akışımızla. Avuçlarımıza birikmiş hasretle yanıyor her dokunuş. Hayalle gerçek arası vuslatla uyanıp acıyor kalbim. Sahil boyu mahçup suskunluğumuz, bir tek kırmızı gül taşıyorum senden geriye kalan sarhoşlukta.

Oturduğumuz bank kimleri ağırladı acep, kimler aşkla salındı bıraktığımız boşlukta. Beni uğurlayışın mahsun, bilsem bırakır mıydım seni! Oturduğumuz taşlarda kimler aşktan dem vuruyordur sahi...

Biliyorum; susarak yanmak sana özgü, ben ise feryadım yangınların. Dargınlığım suskunluğuna bunu iyi bil. Her gece yastığıma bıraktığın ıslaklık açan günle kurur mu sanıyorsun. Güneş bile yüzünü esirgiyor, yıldızlar kayıyor benden sana dilek tut istemediğin kadar ölüyorum...

Unutun mu seni severken büyüdüm ben, bu yüzden en çok benimdin. En çok beni sevdin, benle unuttun büyük kayıplarını.

Af etmesem de gel! Yine kızarsın güne yanaklarımız kirpik kirpiğe uyurken hayallerimiz. Gel yeni baştan soyunalım sevdaya, birlikte ölmeyi başarırız bu defa yakılmaz kalp kalbe tutuşan mektuplarımız.

eflatun bir yolda geçmekte ömür
sen gel,
ölüme yürürken ben
yola düşen dallarda mor salkım ol

ellerim ol
toprağa karışanım

gözyaşlarımın söndüremediği
ela yangınlarına katıl gözlerimin

ey nar
gönlümün duayla açıla sayfası
sen gel
yiten bir ömrün yanan dudaklarında
bedduayla kapanan son olma!

sude nur haylazca

Büyük yemin

(öykü/deneme)

Kabıma sığmıyorum, hasreti tüketmek adına yol alıyorum, daha önce hiç görmediğim bir şehre doğru...

Yanımda oturan kadının bitimsiz sorularına cevap verişlerim gayri ihtiyari, cevaplarıma sığıntı yol bitmiyor... O ise ağırlaşan gözkapaklarıma bakmaksızın kendince sorularla benimle konuşma sevdasında, bense düş görüyorum usulca. Gözlerim gönlümün heyecanında masalsı bir uykuya bürünüyor kadının telaşlı sorularında. Nerden buluyor bu kadar soruyu diyecek oluyorum, çocukluktan muzip bir hayal takılıyor gözbebeklerime, gülümsüyorum kadına. Sevimli geliyor şimdi bana kıramıyorum onu, bir sonuca varmayacak sohbe ortak oluyorum ben de umarsızca.

Bulutlar pusuya yatıyor, gökyüzü açılıyor, yıldızlar göz kırptıyor. Uçurumları, mağaraları, şelaleleri, kanyonları, ormanlarıyla bir yol var, ilerliyor. Pencereden içeri gece çöküyor. Ne garip O`nu özdeşletiyorum yıldızlarla, kayan bir yıldız veda edişini, özlüyorum. Gülümsüyorum, çocukluğumdan kalma bir hikâyeyi anımsıyorum, kayan yıldızlara dair. Kayan bir yıldız ölüme yakıştıramıyorum nedense, ne çok şey için kandırılmışız diyorum kendi kendime.

"Dert ortağım benim, biricik sevgilim, söyle senden başka kimim var benim" diye şarkılar düşünüyor dilime...

Of çekiyorum derinden bitmez geliyor yolculuk. Hayatımdan üç gün çalmışım geçmişe borçlu olduğum. Kısa üç güne bir ömrü sığdırmak zorunda olacağım hiç aklıma gelmiyor, gelecek düşünüyorum birde. Çalmışım geçmişten üç günü sonradan anlayacağım...

Sevinçle, sabırsızlığı içinde barındıran bu yolculuk çok derin izler bırakacak bende ve yine sonradan anlayacağım bunu ah!

Karmaşık duygularla geçen bir yolculuk nihayetinde sona eriyor, bir şeyleri bitirmek için gelmişim meğer bu kente sonradan anlıyorum bunu da, geleceğe yol alırken.

Yol boyunca düşlerimi tam ortasından bölen kadına veda ediyorum. "Oh be kurtuldum" diyorum ve içimden haylazca gülümsüyorum. Konuşulan her şeyi unutmuş olarak şehre yabancı yüzümü dönüyorum.

Alışık olmadığım havayı içime çekiyor bir iki dakika hareketsiz seyre dalıyorum. İçime doldurmuş olduğum havayı dışarı bırakıyorum rahatlamış olarak. Alışmak zorundayım bu yabancı kente nasılsa, gevşiyorum. Alışmış sayıyorum kendimi, ilkten her şey tozpembe gözüküyor bana, ayaklarım yerden kesiliyor adeta.

Hasretin esaretinde tahliye yüreğim, bilinmedik bu şehirde, anlamsız gelen kalabalıkta O`nu arıyor meraklı gözlerim, tek yalnızlık anahtarını. İçim kıpır kıpır, baharı andırıyor bu halim. Telaşlı kalabalığın arasında sevdalı olduğum O gözlerle buluşuyor gözlerim, uçuyorum ona doğru koşar adımlarla kucak açıyorum ilk aşkıma.

Özlem dolu bir kucaklaşma bekliyor bizi, hakkımız olanı alacağız zamandan az sonra. Kollarında buluyorum kendimi bir kaç dakika geçmeden, meraklı bakışlarım sevinci taşıyor şimdi. Ne çok özlemişim meğer kavuşma anında daha iyi anlıyorum. Hiç ayrılmadan böyle sarılıp kalsak sonsuza dek diye bir anlık düşünce belirse de beynimde etraftaki meraklı bakışlara yenik düşüyor bu hayalim. Çok abartmış olmalıyım, sevdayı unutmuş yaşlı bir kadına göre, afallayan gözleri beni kendime getiriyor. Al al renkten renge giriyor yanaklarım, utanıyorum tabuları olan bu tatlı nineden.

Üç gün için ne kadar çok şey getirmişim diye söyleniyorum kendi kendime. Elimdeki valizin ağırlığı kollarımı aşağıya çekerken, uzanıp alıyor elimden valizi, diğer eliyle de avuçluyor titreyen ellerimden birini...

İleride ikimize ait olacak eve doğru yol alıyoruz. Sevincimizi konduracak bir dal bulamıyoruz, havada asılı kalıyor sevincimiz. Sabırsız bir ruh haliyle eve taşıyoruz kendimizi. Birikmiş olan hasretimizi sonlandırmak adına sarılıyoruz sınıksı, dünya kayıyor ayaklarımızın altından...

Kırmızı güller yemek masasının üstünde gözlerime ilişiyor "hoş geldin evimize bebeğim" notu ilişiğinde. Uzanıp kokluyorum o en çok sevdiğim renkteki gülleri, içime çekiyorum kokusunu...

Gözlerine dalıyorum sevgilinin, dudaklarına dokunuyor dudakları usulca, aşkı eflatun renginde yakalıyoruz gecede...

Ne kadar çok konuşuyoruz geçmişten, gelecekte zaman nasıl geçiyor istemedim...

Kilim desenli motiflerle restore edilen ünlü dondurmacıda, nostalji eşliğinde dinlediğimiz şarkının nağmelerinde dalıyorum gözlerim çocukluğumuza... Çelimsiz, utangaç iki çocuk gülümsüyor geçmişten pastanelerin en kuytu kösesinden masumca, sevdalı iki küçük yürek... Garsonun tiz sesiyle sıyrılıyorum geçmişten, beni seyretmeye dalan gözlerine gafil avlanıyorum... O'nu ne kadar çok sevdiğimi düşünüyorum, ela gözlerine göz kırpmaya yüreğim...

Gökyüzü ininde sakladığı bulutları azat ediyor, tahliye zamanı çoktan gelmiş diyor sanki. Kara kara bulutlar gökyüzünden yüreğime aksediyor. Şimşekler çakıyor içimde... Gökyüzü ağlamak için yavaş yavaş hazırlıyor kendini kopan fırtınayla beklemede...

Son gecemiz "içelim mi?" diyorum, "kâfir ben içmem" diyor gülerken, unutmuşluğuma sitem sayıyorum ben de. "Tamam, çay içelim" diye karar kılıyoruz. Çayı beraber yudumlama hevesimiz yarıda kalıyor. Gelen telefon davetsiz misafir gibi düşüyor son gecemizin ortasına. Ahizeye uzanıyor elleri kaygıyla, titriyor sesi.

Konuşurken geveliyor, kızarıyor, sevgiyle baktığım yüzü her renkten bir hal alıyor. Kavrayamıyorum ilkten bu anlamsız gelen konuşmayı. Eli, ayağı birbirine karışıyor bir şeyleri saklıyor telaş içinde. "Kimdi?" meraklanıyorum? Telefon kapandıktan sonra yüzüme bakamayan yüze, şaşkın şaşkın bakıyorum. Merak üşüşüyor olmayan aklıma, ürperiyorum. Beynime bıçaklar saplanıyor vereceği cevabı duymak istemiyorum içim acıyarak burkuluyor. Yine de inatla üstüne gidiyorum korkularımın, kahrolası inadım!... İsrarla soruyorum "kimdi o!" ..?

"Bankadan bir arkadaş" diyor hazırlıksız yakalanmış olmanın telaşı içinde mahçup. İsrarla soruyorum tekrar tekrar "kimdi o" ve yine hazırlıksız bir hikâye uyduruyor telaşlı, çocukların bile gülüp geçeceği türden bir masal. Beceremiyor yalanı acemice cevaplar savuruyor boş duvarlara. Odanın içinde yalancı kelimeler uçuşuyor duygusuzca.

Olduğum yere yıkılıyorum, kara bir leke sahipleniyor geleceğimi ve çalıyor benden ilk aşkı. Haksızlık diye haykırıyorum çığlık çığlığa sonsuzluğa. Kimse tanımıyor beni bu şehirde, öksüz kalıyorum gecede!

Geçmişten üç gün çalmışım senin için meğer diyorum kendi kendime. Cehennem ateşinde yüzyıllardır yanan ihanetin kılıcı kınından çıkıyor saplanıyor zavallı yüreğime...!

Telaşa kapılıyor, odanın içinde oradan oraya hızlı adımlarla yürüyor, yeminler savuruyor karanlığın içine çaresizlik sahipleniyor bir tek O'nu. Kulaklarımı kapıyorum, duymuyorum, duymak istemiyorum yalan yeminleri.

Çıkıyor odadan telaşla, geri dönmesi bir iki saniyesini almıyor. Elinde Kuran-ı Kerim beni inandırmak için en son kozunu kullanıyor! Hiç düşünmeden cehennem ateşine atıyor kendini. Gözlerim yuvalarında çıkacak gibi oluyor "dur" diyemiyorum kandırılmak istiyorum sanki!

Kutsal kitaba günahkâr dudaklarını konduruyor sonra elini koyuyor üzerine özenle ve o büyük yemini etmeden önce yüzüme, korkulu gözlerime bakıyor. Gözyaşlarına boğularak gereksiz yere yakıyor kendini cehennem ateşinde. Korkularımın şiddeti ikiye katlanıyor o an, az önceki yıkılmışlığım gecenin en koyusuna bürünüyor. Konuşacak tek şey bırakmıyor kalan geceye...

Bitmeyen gecemizde uzağın artık birbirimizden, bir daha yakın olmamak adına geceyi tüketiyoruz.

Geçmişten çaldığım üç günü yanıma alıp o kentten ayrılıyorum, ihaneti de yük ediyorum yüreğime... Kazancım bu oluyor bir tek. Valizin ağırlığı yerine ihanet çekiyor kollarımı aşağıya taşınmaz bir yük oluyor zavallı bedenime...

Cehennem ateşini arkamda bırakıp, yükünü yanımda taşıyarak bir başka ateşte yanıyorum ben de...

Hiç hesapta olmayan sorgulamaları yeni bir külfet olarak yeni hayatıma taşıyorum istemeyerek. İhanet ne ağır bedellere gebede oldu geçmişten çaldığım son gecede. En koyu kızılığa büründü, mahşere bırakmadı sorgulamaları çaldı bugünden.

"Ben seni öyle çok seviyorum ki en büyük yemini ettim, cehennem ateşi vız geldi bana" diyor. Sevgisinin ölçüsü bu oluyor bende. Yüreğim kor kor alevlere düşüyor gecede.

"Ah sevgili ah, hiç bir şey ihanetin acısını hafifletmez" diyorum ben de, bunu hiç bilemeyeceksin belki de...

Yirmi dört saat erimediği söylenen Kahraman Maraş dondurması hiç bir tat vermiyor artık. Geçmişten çalınan üç gün eritiyor bir ömrü, kahraman bir kentten mağlup ayrılıyorum sayende"...

"Dönülmez akşamın ufkundayım vakit çok geç, bu son fasıldır ey ömrüm nasıl geçersen geç" diye bir şarkı düşüyor dilime.

" E l v e d a " büyük yemin ettim ben de!

Sude Nur Haylazca

24/nisan/2005/

Son veda

Ah benim sırça sarayım, kahır köşküm... azığım, azıcığım, yüreciğim.

Yine kaldık başbaşa, sek sek oynuyor kuşlar. Uçurtmasını kaptırmış yele çocuk. Biz kimsesizliğimizle köşe kapmaca oynuyoruz. Şairler şiir yazıyormuş meğer o yürüyemediğimiz sokaklarda. İmge çalıp şiir satıyorlarmış bizden bize.

kurşuni bulutlarım vardı
içimde saklı ebem kuşağım
güneşi s/aklayan körpecik yüreğim
toprağa meyilliydi merhametten yağın gözlerim
babam gök rengiydi
annem ise toprak
ben, babama benzedim
hangi dağa yaslandıysam
oldum toprak

Kurban verdiğimiz yanımız kanıyor, açılan yaralarımızı ah ile sarıyoruz. Göçle öç'ün birbirine sıkı sıkıya bağlı olduğunu biliyoruz artık.

şairin baharı aşktır
vedası hazan
iki kapı arasında
hikayesi yarım kalan

Bir kadehle ikimizde sarhoş olabiliyoruz, en güzeli de bu... Hiç olmadığımız kadar baş başayız işte. Sen ağla ben sileyim göz yaşlarını, ben ağladıkça sana yağacak nasılsa kader yağmurlarım. Ah yüreciğim, yetimim, öksüzüm, ömrümün al'dan salıncağı. Büyük yeminlerden dönerken kırıldık biz bize. Ayanaya döktük ötemizi, işte tam da bu yüzden yenildik ikimiz de.

ellerin varıyorsa
ve yüreğin
gözlerimi yaz
baharlı baharsız yağmurlarımı
merhamete susamışken böyle ben
yaramı as baş ucuna
ve
uyu uyuyabiliyorsan afilli kederden

Can azığım, cancağızım, keder yükümü taşıyanım, bitiremediğim yolculuğum. Sonuna geldik, yitiyoruz... Bu hazanı taşıyamayız biz. Baharımız olmadı ki bu güz de neyin nesi. Solan yapraklar, kararın gök, kaybolan yıldızlar... Bu nasıl bir acı... Giden trenlerin ardından, iç'inde kalabalıklaştığımız yalnızlığımız. Hadi "dur", taşıyamıyorum artık seni, sendeki beni. Güzel ayrılalım olur mu, acımadan acıtmadan son bir defa inlemeden, anladın sen işte uyurken, "dur"!

Bakma sen benim uzun vedaları sevdiğime, ansızın "dur"!

Hem, babamı çok özledim... Göğsüne yaslayıp başımı ağlamalıyım, hiç sevmediğim kadar sevmeliyim. O'nu sevdiğimi söylemeliyim belki de... Biliyor mudur, hiç söyleyemedim de...

babam dünyaya mavi bakardı
nazarından
en çok beni sakınandı...
nazımı en çok mavi gözleri okşardı
O gidince
gök de göçtü

Kimseyle helalleşmeden "dur"! Kırgınlığım çok ağır, helal etmeden hiç bir hakkımı, bir dağ bırakır gibi ardımda göçmeliyim nefsimden-nefesimden.

bir yanım cennet
bir yanım cehennem
kalbimin sıratından geç

Yaralı kanadım, uçmak bize yasak... Vazgeç kanamaktan "dur"!

Bir masala inanır gibi, kalbim ne olur "dur"!

Sude nur haylazca

Bahara susamışken

[italik]

Oysa kıyısındaydık huzurun, azabı seçtik...

Son bir masal okumak istemiştik ve inanmak... Hikaye oldu...

Son kez sevmek, bir şiirle şairin güncesine düşmek. Al aşağı etmek imgeleri anafor yaratmak zihinlerde. Ben, sevmek istemiştik babamdan sonrasında da... On kardeşten ayrı, narin ve hastalıklı nazımla sevilme istemiştik bir tek.

Ölmek istememiştik. Bize hediye bir aşkla erikler açmışken çiçek, bitmemeliydi göğ(s)ümüzde hazan çiçekleri. Dışardan içeriye akan baharın kıpkızıl yazgısıyla, aniden güze dönmesini hiç mi hiç hak etmemiştik.

Hadi gel, ellerimden tut ölüm, beyaz meleğin kollarında taşı beni toprağıma. Ne uğurlayanım ne de hakkını helal edenim olsun. Babamın göğ(s)üne yaslı bir mezarda ağır lanmalıyım. Anneme duyurmadan göçümü... Kendi halinde bırakıp her şeyi, gitmeliyim.

Tükenen tekatimle noktanın azizliğine muhtacım. Sonlanmak, en sonunda... Baharın koynunda çağlalar çiçeği burnundayken tam da, ölmeliyim. Virgülün vicdansızlığı dağıtmışken böyle ünlem ile son bulmalıyım koyup noktayı.

Bu bir öç hayattan aldığım. Kıpkırmızı şarabın genzimi yakan mayhoş tadı damağımda, tutmuşken kafa her şeye, olmalı bu son veda.

Körlerle sağırın birbirini ağırladığı, samimiyetsizliğin alıp başını gittiği, varla yok arası yaşamak bana göre değil. Hiç olmadı da...

...
Çilek kokusu sarmış odamı, pencereden içeri ılık bir meltemin mütavazi esintisi ve havada naif nevbahar kokusu... Uzun zamandan sonra güneşin hoş zerafeti ve ziyafeti bile beni kendime getiremiyorken...

Sancım dağılmıyor, kök salmış derinlerime acım.

Çok fena üsümüşlüğüm, çok!

Her hayal kırıklığım, hep aynı kuyuya itiyor beni. İç sesime bile yok iken tahamülüm, çılgık çılgığa buluyorum kendimi dipsiz karanlığımda.

Yorulmuşum çok, incinmiş-narin nar çiçeği misali... Köklerim ne kadar sağlam olsa da tutunamıyorum hayata. Yüreğim nardan paramparça. Umurumda değil sevdiklerim, arkamda kalmayacak hiç görmeyen iki gözüm. Ahdım var, gitmeliyim....

Bıraktığım boşlukta dar`a duracak, günahının altında ezilecekler ne çok... Boynu bükük ah; kırgınlıklarım.

Mezopotamyadan, uçurtmasını kaptırmış yele çocuk ... Bölüşmek için üşüşecekler umuda aç karanlıklar...

Acelen neydi ki; ben sadece ölmek istemiştik başımı huzurun göğsüne dayayıp!

Her seferinde eksik sevmeli insan, veda sonrasında avutabilmeli diğer yan eksik kalanı.

Susamışken inim inim bahara; sevgisizlikten ölecekti herkes, nefreti, kinle bileyerek.

Sude nur haylazca[/italik]

İçime bir tutam mavi kaçmış

Rüyasını görüyorum gelişinin gidişine nazire.

Anlıyorum ki; inceldiğimiz yerden kopuyor kıyamet toz duman dinlemeden...

Mecnuna düşen gölgeden sızıyorsun içime, tuz buz oluyorum yeniden.
İçime bir tutam mavi kaçmış okyanus gözlerinde boğulurken.

Ateşle suyun dirilişiydi, dönüşün kapısında seni öksüz buluşum. Bir kabustan uyanışımdı belki de günü gelmişti gemileri yeniden yakmanın.

Sorgulanmış karanlıklar sunmalıydın, yoksa nasıl tutunurdum uykumda saçlarına. Bir yıldız bile düşmeyeceğine söz vermezsen, nasıl sarılabılırdim ay düşmüş sularına.

Bir düşü ısıracak kadar uyumalıydım sende bu gece, rüyaya yatar gibi...

Demir yüreklim, yaramdan öte yangın yerim. Ah sen! Bilmiyordun, nefessizdim.

Sensizlik aynaya düşen derinlikti ve bir o kadar karanlık. Vazgeçişdi her tatdan, kokundan, teninden, senden, benden, bizden kaçmak sığınmaktı imgenin açmamış kabuğuna.

Yabancılaşıyordum kendime, titrerken bir umut sönmeye yüz tutmuş alevde... Soğuktu, üsümüştüm, kurumuştum dividde mürekkeğim. Yumrukluyordum ardından bıraktığın karanlığı biriktirdiğim öfkemle.

Oyanusun ortasında boğulurken insan, maviye sarılırmış meğer, o en yakın denizine!

Derin soluğum, kahvemdeki yudumum, aptal bakışım, yüzümden gitmeyen deli gülüşüm, süt dökmüş kedim, gülüşün içimde yangın.

Bir harbin ortasında çıktın yine karşıma, üstelik tüketmişken tüm cephanemi.

Bilki; yokluğunun hasretiyle yenik düştüm, ondandır medcezirlerine koşulsuz teslimiyetim.

Bana bir tutam aşk sun, yarım kalmış sevdamıza ekleyecek...

Kuyu kuyu derinliğime düşen Yusuf`un...

Züleyha`nın günahı yok inan! O ki; cennetin hülyasıyla divane, içindeki ateşle Yusuf`una pervane oldu hece hece...

Sen var ya sen... İşte öyle... Seni ben.. Çok... İşte o gittiğin yerden... Öpüyorum!

sude nur haylazca

Kavrulmalar I

Kahır I

Her seferinde daha derine iniyor yaralarım, o kadar beceriksizce seviyorum ki; kendi hanemden eksiliyor hep giden.

Öğrenemedim daha gölgelerle oynamayı, unutuyorum sahne alınca rol kesmeyi. Üzerime biçilmiş kaftan içimdeki bu“ben”.

İki mi oldu gelişin ve gidişin, unutmuşum. İnsan içinde taşıyınca sevdiğini, unutuyor. Af et, aptallığımı ve sana düşkünlüğümü.

Biliyorum; sana göre değil kimse ve kimseciğın yok senin benim gibi... Susuzluk sana göre değil, terkedilmek de... Bu yüzden dönüyor başın, bu yüzden demir alıyor limana varmadan gemilerin.

Sevmek zor zanaat ve sen ne yazık ki; gönül işçisi değilsin. Kırmak umurunda değil, çünkü; sen kırdığın kadar en çok da kırılmışsın.

Bu saatten sonra sevmenin taaa... Şişenin dibi kadar yakın anıları yakanın taaa.... Duvara savurduğın bütün küfürler yitenlere. Kaybolduğın mazinde çıkmak çok zor geliyor belki...

Bu hikayenin en zavallı-masumu bendim oysa, unuttun yine karınca kararınca.

Ah etmek zor geliyor artık, kendi karanlığıma sövüyorum ve ağarmış acıma. Yolculadığım yolcular gelip geçiyor tek tek zihnimi yoklayarak-yorarak.

Onca yılın yorgunluğu omuzlarımda, onca ihanet ve ben hala o aynı saf. Dersini ezberleyememiş çocuk kadar mahçup ve utangaç.

Neyin hesabını sorabilirim ki bu defa, ikinci defa inanmışlığımın hesabını nasıl verebilirim kendime.

Söyle; bende misin sahi sen şimdi...

sude nur haylazca

20014 27 Temmuz

22:44

Suya yazılan yeminler

Suyun akışına senin bakışına kandık ya; kahretsin, ilk ve son olsun bu aldanişim.

Korkmadan ateşinden ne yeminlerdi ettiğın; sözüm ol ve dönme! Bırakma, vurma sırtımdan diğlerleri gibi, demişliğın de olmasa hay Allah!.... Bu gün vurabilir miydin sırtımdan bu kadar haince, ihanetle iç içe düşebilir miydin o kara yollara.

Sahi; nesin sen kuradan mı çıktın, çok mu beklemişim seni hay Allah hiç gelmemiş olmanı diliyorum şimdi oysa.

Yaşamasaydık bir tomar yalanı, öğütücüden geçmezdi şimdi yazgımız. Nasıl pişmanım ilk merhabana!

Git, kızarmadan yüzün toparlamadan dağıttığın hayatları ardına bakmadan, git. Bu defa ölme lütfen, yaşa ve gör. Pişmanlıklarınla savaş, şizofren sayıklamalarına gömül, başını kaldırma ha!

Biliyorum; elinde değil bu depresif hallerin, sevmesini öğrenmek zor sana. Ne büyük kayıptasın bilsen! Ah... Ah!

Yüreğindeki o koca boşluğu doldurma telaşındasın, daldan dala konuşların bu yüzden. Diline vurmuş yalan sevdalardan vazgeçebilseydin, sevmeyi bizden öğrenecektin! Bu kayıp senin, giden de sensin kalan da.

O, güzel gözlerini kaplayan karanlığı şimdi çok iyi anlıyorum, beyninin içinde gezdirdiğın onca tilkiyi de.

Bana korkmamayı öğretecektin ya, asıl korkağın sen olduğunu acı bir şekilde anlıyorum şimdi. Ne kadar cesurmuşum ki; ben koşulsuz teslim olurken sevdama, ne korkakmışım meğer kaybedeceğimi bile bile kendimi sana teslim etmişim mesala!

Sana, o ikinci şansı vererek kendimi tarumar etmişim meğer. Evet, gerçekten de büyük eşeklik etmişim! Seni; aşk sanarak!

Kendini bulamamışken sen, ben itimat etmişim. İçindeki o kayıp çocuğa kendimi kurban vermiş, bir nevi annelik etmiş, ölüüm demişim!

Zamanla sağalacak yaralarımız bile kalmamış, kandırılmışlık hissi tepe taklak ediyor beni. Evden işe, işten eve kendimi nasıl taşıyorum içimdeki sorgusu bitmeyen muhakemeyle... Yaşıyor muyum, tuhaf onu da bilmiyorum.

Olmaz bu aşktan sayılmaz, bu düpedüz vurgun, sevdaya dair tek iz yok kalan geriye.

Gazan mübarek olsun, sırtından vurmaya alışık tavrın yine çok yakıştı sana!

Hiç değişme olur mu hep böyle intikam al hayattan ve önüne gelen herkesten. Kaybolduğın karanlıktan hiç çıkma.

Kabuk bağlayacak yaralarım olmadı hiç, yara bile değilsin şimdi otur da bir güzel ağla. Bunu bile beceremezsin ya...

Ne demiştik bebeğim; "sözüm ol! Dönme!"

Hay Allah büyük eşeklik etmişiz! Bakii kalmaz inşAllah!

Sude nur haylazca

Susku(m)

Kirpiklerimi gömüyorum geceyle akan hasretine...

Karanlığındayım kuyu kuyu derinliklerin ve kıyısına vurdum suskunluğunun. Çığığım, ölüm sessizliğinde, sensizsem ayıyıyor inan hiç bir gün.

Daha tutamadan ellerini, yabancı olduğum o şehirde bir başına kalışım... Af edilebilir miydi...

Medcezirlerine kapıldım enginlerinin, dudaklarımda mührün kaldı, ey sevgili...

Düşüp düşüp kalkamıyorum artık incittiğin yanım acıyor. Her gece sol yanımı abluka altına alan buz yangını, söküp atamıyorum içimden.

Aslında; bilmiyorsun, içimdeki cehennemi yarattanın sözlerin olduğunu. Hani; ömür biçmiştin ya aşka, işte; o gün sevme dedim kendime, sevme bu adamı sevme! Oyuncağı olma, taa en başta biçilmiş kaftanı giyme sevda diye üzerine...

Oysa; her aşk sonsuzlaşmak ister, her aşk hiç bitmiyecekmiş gibi başlar göğsümüzde yer etmeye. Vefasını da cefasını sonradan gösterir bize.

Ne garip özlüyorum gel gitlerini, öfkeni, sakinliğini ve susuşunu... Yeniden gelsen ve dirilsem avuçlarında yaslasam yüzümü omzuna, saçlarım dağılsa parmaklarının arasında mavi-siyah...

Kırgınsın, kırgınım...

Yabancı bıraktın beni kendine ve o bilmediğim kentte.

Öfkeliyim, sende gücümü tükettim diye.

Yetimliğim, öksüzlüğünle bağdaş kurmuş kime ağlıyor...

Kimbilir nasıl dokunuyor nasıl bakıyorsundur sevgilinin gözlerine...

Sen, daha görmedin gözlerimden akan nehirleri, banmadın kirpiklerini sularıma ve içmedin dudaklarımdan Ab-ı hayatı. İki dünya barındıran bakışlarımın tesirinde değilsin... Bundan, şefkatimle yaralarını saramayışım...

Bu defa acıtsan da beni sev, beni çok sev...

Sus(ma) lütfen...

sude nur haylazca

Mahşere yakılan mektuplar II

Sevgilim, nisan yağmurum, ay yüzlüm...

Birak geçsin zaman, boş ver unuttum say vedasız gidişini. Gözümü kapamadan gömüldüğüm tek karanlık sen kal. Gül yüreklim, güneşe yenik düşen kardelenim...

Gece çok sessiz, odamın duvarlarında dökülen anılar dört dönüyor etrafımda. Yenik düşünüyorum geçmişe. Gülümsüyorum, içim acıyor oysa.

Keşkesi yok; yaşadıklarımızın, ne çok şey yaşamışız senle, ne çok gülmüşüz gül yüreklim. Ömre değer sevdam, senden kalan yaralarımın kabuğunu kaldırmak ve alışmak acısına...

Saniserim, cümle yaşanmışlıklarımızı yarım bıraksa da, eksiltmedi hiç bir duygumu gidişin.

Senden sonrasını yazmak çok zor, kelimeleri seçmek en zoru sevgili... Büyüsü geçmiyor seni sevmenin, gidişin unutturmuyor, küstürüyor hiç geçmişe...

Göz göze atılmıştı bu ateşe, gidişin mahşere yürümek olsa da hâlâ seviyorum seni sevmeyi. Hâlâ gözbebeğisin gecenin ay yüzlüm.

Karanlığını içine sığdıramayan gecenin şafağı doğurmasıydı senle sevdaya b/akmak. Dört mevsim üşümek dört mevsim yanmaktı senle aşkı yaşamak.

Birlikte uyuduğumuz ve uyandığımız günün çığlık çığığa sokakları doldurmasıydı biz olmak. Nefessiz kalıp, savrulmaktı içindeki yangının külleriyle zirvelerden. Rüzgarın kırıldığı dalların kırıldığı yerden yeniden hayata direnmeseydi seni sevmek.

Mahsunum, çocuk yanımda... En çok senle şımarıdım ben, en çok senle gül oldum dökerek dikenlerimi.

Diyeceğim o ki; kök saldıığımız sarplarda bittik biz, dört mevsim masmavi tutunacağız, uçurumlardan bakıp okyanusların rengini ç/aldığı gökyüzüne...

sude nur haylazca

12 mart 2016

22:48

Suskum III

Kahır II

Narım,

alabildiğine candan sıcaklığı, muhteşem güzelliğiyle göz dolduruyor doğa. Ben senden kalan yanımla kaldığım yerden iştirak ediyorum aşka...

Baharın koynunda nisan ıslaklığım...

Ağaçların tomurcuğa durmuş dallarında yeşile kanayıp susuyorum. Budandıkları yerden daha gür filizleniyorlar, unutup yitirdikleri dallarını. Ne garip bir duygu unutabilmek yitirdiklerini ve sürgün vermek hayata yeniden... Verilen sözlerin ağırlığında ezilmeden öylesine devam etmek yaşamaya...

Yıkılan çardağımızda yıldızlar üzerime üzerime yağıyor, kamer sol yanımla ısıtıyor hâlâ.. .
Yine birlikte söylüyoruz şarkıları. En önemlisi de hâlâ yastığım sen kokulu, gözlerimi kapayıp uyuyabiliyorum, uyandığımda sıcaklığın avuçlarımda derya...

Şunun şurasında ne kaldı, herkesten önce kutlama telaşına kapıldığım doğum gününe . Artık yoksun, tek başına islanıyorum nisan yağmurlarında.

Asi yanıma kızılıyorsun, kıyamasan da. Biliyorum; hiç umutamadım ya...

Sus... Kapa gözlerini, düş`er kirpiklerinden ölürüm.

Unutma!

sude nur haylazca

Serenat I

Aşk-ı vuslat

Baharın müjdecisi gibi musmutlu gelişin. Hoşgeldin, aşkla geldin. Kendime yolculuğum, eksikliğim, onbir aya nispet nisana kısmet, kapıma vuran pür telaş sevincim.

Dünün yokluğuyla, bugünüme-yarınıyla gelen adam, içimdeki ateş rüzgarlarını avuçlarına toplayan vaham. Geceyi örten lacivert saçlarımda seçilmiş yalnızlığıma dokunan, kendine ören, kendine çözen...

Kalbimi dört duvar sobeleyeyen geç kalmış, tam gelmişliğin.
Penceremi örten yastan içime sızan, kordan yanım.

Menekşe kokulu mektubumda, satır satır umman misali taşan imgelerim. Ne çok geldin, hoş geldin.
Bakışlarımda biriktirdiğim yağmur öncesi bulutum, su gibi geldin.

Sakla beni, dolunay gecesinde göğsüne kayan yıldızın olayım, son dileğinmiş gibi tut içinde, sakınırken kendinden bile...

Öyle deli düş ki, kalbime; çıldırsın düşlerim, varmak istedikçe. Ölüp ölüp dirileyim, susayıp ummanına.

Göğse yükselen denizin kanatlarına takılsın umudumuz, gülüşlerimiz ebem kuşağına asılsın bir yağmur sonrası içimize çekildiğinde toprak kokusu.

asıldım ebem kuşağına
salındım
bir o yana
bir bu yana
güneşi öpecektim dudaklarından

Aşk olsun, bunca kıyamet yüzlü acıların ortasında mahşere düşen sözlerim oluverdin. Dili damağı kurudu kedere akan ırmaklarımın. Kevsere düşer gibi düştük aşka, aşk ki bu alemde muaama. Tut ellerimden titresin arz ile arş, medcezirlerine teslim olup kudursun denizlerimiz.

yürüdüğüm sırat
ol(sun)
kalakaladığım araf
mahşere yürümek gibi bir şeymiş,
senle aşk

Üşüme uzaklığıma, koynuma gel. Titrerken sesin, uçuş uçuş iken, kımıl kımıl iken içimizde büyleyen delilik. Gel, kırılmadan baharın dalları, henüz çiçeğe durmuşken içimizde zerdaliler. Göğsüme yasla özlemlerini, kapatıp gözlerimizi acıya, şarkılar söyleyelim satıp anasını dünyanın. Sarhoş olalım düşüp sevdanın yamaçlarına, hiç duyulmamış naralar atalım mesala. O gök buraya gelecek, şu dağlar denizlere yürüyecek ve bu yer bizden başkasını aşk bilmeyecek. Kirlenmiş dünyaya inat, sevişip aklanalım.... Oh mis!

aşk-ı vuslat
ruhuma iyi
yüreğime hoş
geldin

Bozup yeminlerimi, üşürken şiire imge imge aşk geldin...

Nisan güncem

sude nur haylazca

Ay çok şeker

O`nu ilk gördüğümde, “aman Allahım çok tatlı” deyivermişim. Japonlara benzeyen çekik gözlerinin etkisine kapılıp eriyivermişim... Ben, o`na aşkla baktıkça, çatıp kaşlarını gözlerini kaçırmaması çok üzmüş olsa da seviyordum.

Kendimi, nasıl sevdirebilirdim, bilmiyordum. Çaresizlik içinde elimden gelen tüm şirinlikleri sergiliyor olsam da, kayıtsız kalıyordu hınzır. Ah, çok havalıydı çok, ha bir de çok şeker. Her baktığımda o tatlı yüzüne yeme arzusuna kapılıyordum. Ne yapabilirdim, bir punduna getirip de öpebilsem, mıncıklayabilsem yanaklarından, ısırabilsem yumuşacık kollarını.

Bir gün o`nu görme arzusuna engel olamayıp ziyaretine gittim, uyuyordu. Annesinden izin alıp odasına girdim sessizce, seyre daldım öyle güzel uyuyordu ki, ha bir de masum. Her gördüğümde içimde ısırma arzusunu uyandıran bu güzellik beni deli ediyordu. Usulca eğilip öptüm uyandırmadan, oh mis gibi kokuyordu! Tazecik!

Uyanmasını beklerken çayımı içip, annesinin sohpetine eşlik ettiysem de aklım o`ndaydı hep. En nihayetinde uyandı süt kuzusu, pek de havalı gıcık. Oturma odasına geldiğinde direkt annesinin yanına koştu. “Aman havanı sevsinler, yerim seni” deyince, annesinin hoşuna gitse de, o hiç hoşlanmadı bu durumdan. Yine, o en asabi tavrını takınıp, bir ayağıyla yere sertçe vurup “aslında ben seni yerim” yeter artık der gibi bir bakış attı, korktum. Olsun, her hali güzeldi onun, aşığım işte bana ne dese de. Bizi yakınlaştırmaya çabalasa da başaramıyordu annesi, söz geçiremiyordu bizimkine inadı inat. Öptürmiyecekti işte! Bir kere gülse yüzüme razıydım oysa ah!

Mevsimlerden yaz, hava çok sıcak, tam da neyi bahane etsem de görsem diyordum kendi kendime. Telfonum çalıyor, annesi “havuza gidiyoruz, sen de gelsene”, diyor, olur diyorum hevesle. Kör istedi bir göz Allah verdi iki göz, benden iyisi yok. Hazırlanıp çıkıyorum çabucak evden. Onlar benden önce varmış, arayıp buluyorum kalabalıkta. Annesi güneşleniyor, yanına oturup etrafı sevrediyorum. Aşkı arıyor gözlerim, havuza girmiş meğer bizimki. Güneşin de etkisiyle uykuya dalıyor annesi. Tam da sırası, dayanamayıp yanına gidiyorum, su keyfini yerine getirmiş olmalı gülümsüyor bana tatlı mı tatlı . Havuzun kenarında durup su sıçratıyorum güzelliğe, o`da karşılık veriyor gülerek, cilveleşiyor karşılıklı. Birden benden uzaklaşıyor, gittikçe derinleşen havuzda ilerliyor. Çağırıyorum, her zamanki gibi umursamıyor. Panikliyorum, ani bir hareketle suyun dibinde buluyor kendini, çırpınıyor kuzucuk. Atlayıp suya kurtarıyorum hemencecik, ıpslak olsam da umurumda değil. Bağırışlarımıza uyanıyor annesi şaşkın, telaşlı bakıyor bize. Sakinleştirmem zaman alıyor. Çok korkmuş tir tir titriyor, yavrucak.

Toparlanıp eve gidiyoruz, ıslanmış elbiselerimle ve kurtarıcı edamla yürüyorum caddelerde gururla. Artık beni sever heralde. Annesi, dönüp dönüp teşekkür ediyor defalarca. O ise şaşkın gözleriyle bana bakıyor. Kıyamam, küçük Sudeme ne çok korkmuş. Duş alıp, bir güzel uyuyor minik kedicik. O, uyurken biz de olayın şokunu üzerimizden atmaya çalışıyoruz. “Nazarım mı değdi” diyorum üzülerek. Annesi kızarak “saçmalama, neler aklına getiriyorsun” diyor.

Dişlerimi sıkarak sevdiğim güzellik, uykulu, yumuk yumuk gözleriyle odaya giriyor. Annesi okşayıp saçlarını öpüyor kucağına oturtup, beni göstererek “teyzen hayatını kurtardı, artık sev o`nu olur mu” diyor yumuşak bir sesle. Aman da aman dünyalar benim oluyor birden, koşup yanağımdan öpüveriyor. Oh be sonunda istediğim oluyor. ” Allahım sen nelere kadirsin” diyorum, gülüşüyoruz.

O küçücük iki yaşındaki kız çocuğunun “ben seni yerim” dediğimde, gerçekten yiyeceğimi düşünüp, sinirlenerek ayağını yere vuruşu, bir elini havaya kaldırıp bana doğru sallayarak “aslında ben seni yerim” diye kendini korumaya çalışmasındaki tatlılığı anlatmam ne mümkün.

Aşkım karşılıksız değil, artık seviliyorum. Her karşılaştığımızda hınzır bir gülümsemeyle kucağıma atılıyor. Hatırlatıp, yeme istemimin sebebinin aslını tane tane açıklıyorum. “ Biliyorum, insanlar yemek değildir” diyor. “Ay çok şeker yerim” diyorum, istem işte... Kahkahalar atıp, sarılıyoruz birbirimize...

Önyargılarımız

Akşama doğru sıkıcı bir iş gününü bitirmiş, yorgun argın eve atmıştım kendimi. Mutfığa geçip sigaramı yaktım önce, yemek yesem mi diye düşünürken kahve içmek daha cazip geldi birden. Sigaramı söndürüp, hazırlamış olduğum kahvemini alıp yatak odasına geçtim. Bilgisayarımı açıp karşısına geçtiğimde, arka bahçeye bakan odanın camının önünden koşar adımlarla birilerinin binaya girdiğini çıkan ayak seslerinden anladım. Kim olduklarını merak etmediysem de komşularımın bu kadar sesli hatta gürültü çıkararak binaya girdiklerine bugüne dek hiç şahit olmamıştım. Tam da bunları düşünürken kapımın zili kesintisiz çalmaya başlayınca, kim olabilir diye bir anlık düşündüm. Ardından, binamızda alkolik bir çift vardı ve sürekli anahtarlarını ya unutuyorlar ya da üşenip hep bizim kapıyı çalıyorlardı. Uykudan uyanıp dış kapıyı açmak zorunda kalıyorduk söylene söylene. Sonra bunun için erken olduğunu, her seferinde gecenin yarısında uyandırıldığımızı hatırladım. Hızlı bir şekilde düşünceler zihnimde dolanırken, kapıyı açmak için yatak odasının tam karşısında olan dış kapıya yönelip binanın giriş kapısını açmak için düğmeye bastım bir elimle, diğer elimle de evimin kapısını ardına dek açtım. Genelde “kim o” diye sormadan açardım kapıyı. Giriş katında oturduğum için dış kapıdan girer girmez görürüyordum, merdivenlere varmadan daha gelenleri. Bu defa öyle olmadı malasef.

Evimin kapısını açar açmaz, bir yetmiş beş boylarında iri yarı gövdesiyle iki yandan kapıyı tamamen kapatmış sert bakışlı iki kişi karşımda duruyorlardı. Üçüncü kişi ise bir doksan boylarında genç biriydi, ortalarında biraz daha arkada aynı bakışları gözlerime dikmişti. O an beynimde bir sürü düşünce geçti, yabancı düşmanı olabilirler miydi, beni öldürmeye gelmiş olabilirler miydi. Ani bir panikle arka üstü açmış olduğum kapıyı aralık denecek şekilde kapayıp kim olduklarını sormak mantıklı geldi. Bu eylemi gerçekleştirmek istediğim an kıyamet koptu! Sol tarafta duran iri yarı adam ani bir hareketle kapıya sert bir tekme atıp kapıyı ardına kadar açtı. Arkada duran uzun boylu adam ise silahını bana doğru doğrultup tetiği çekince, çığlık atıp geri geri açık olan yatak odasından içeri girip yatağımın üzerine çöktüm. Üç kişi evimin kapısını kendi evlerinin kapısıymış gibi örtüp içeri girdiler. Çığlık atıp komşuları yardıma mı çağırırsam, beni öldürüp gidecekler ve kimse kimin öldürdüğünü bilmeyecek. Bunlar kesin Naziler, haberlerde görmemiş miydim Almanya ve Fransa’da buna benzer olayları. Gözlerim karardı, ani bir körlük yaşadım sanki, bir şeyler söylüyorlardı anlamıyordum sağır olmuştum. İri yarı olan iki kişi benim şoka girdiğimi fark edince sakinleştirmek ister gibi ellerini bana doğru uzatıp havada tutarak “sakin sakın” deyip, telkin etmeye çalışıyorlardı. Gözlerimi diktim ve dedim ki “ne istiyorsunuz” o an sağda duran iri yarı adamın sol elinde bana doğru tuttuğu polis rozetini gördüm sanki. Derin bir nefes aldım, yani ne olabilirdi ki ben ne yapmış olabilirdim. Sonra aklıma evdekilerden birinin trafik kazası yapmış olabileceğini ve panikleyip olay yerinden kaçmış olabileceğini düşündüm. Olabilecek en büyük suç bu olabilirdi, yapma ihtimalimiz olmasa da yeni ehliyet almış biri için bu bir olasılıktı. Sevdiklerime bir şey oldu korkusuna kapıldım bu kez de. “Birine bir şey mi oldu, trafik kazası mı, ne, neden geldiniz” derken tirtir titriyor bir yandan da ağlıyordum. Genç olan polis evi balkonuna kadar aramış, yatak odasını aramak için önümden geçtiğinde gözlerimle onu takip etmiştim meraklı ve korkmuş bakışlarla. Duvarı boydan boya kaplayan turuncu elbise dolabını iki taraftan açıp içine bakmasına anlama verememişim. İçimden, elbiselerin içine uyuşturucu koyup sonra bizi suçlayacaklar ya da ne, elbise dolabında ne arıyordu bu adam. Şaşkın gözlerle adamı takip ettim, genç polisin umurunda değildim aramasını bitirip, buz gibi bakışlarını da alıp evi terk etti. Arkadaşlarını arabada bekleyecekti. Ev temizdi! İki polisten biri sakinleştirmek için telkin eder gibi bir elini omzuma koydu “sakin ol anlatacağım, önce kimliğini göster” dedi. “Mutfakta çantamın içinde” dedim ve benimle birlikte mutfığa geldiler, çantamı açıp tit tir titreyen ellerimle kimliğimi cüzdanımdan çıkarıp uzattım birine. Oturup, bir sigara yaktım sakinleşmek için. Hala ağlıyordum, anlam veremiyordum, neden sivil polis ve neden önce kimliğini göstermediler. Filmler de hep böyle oluyordu oysa.

“İraklı bir suçluyu arıyoruz, bu evde yaşayan Burak’ın arkadaşıymış, tanıyor musun?”. Adını daha önce hiç duymadığım Irak’lının ismini tekrarlayıp duruyorlardı “Azad”. “Bakın, Burak buranın belediyesinde çalışıyor, ordakilere sorabilirsiniz, mükemmel biridir ve hiç bir suça karışmadı bugüne dek. Bir aydır İrlanda’da staj yapıyor. Dediğiniz isimdeki kişinin adını da daha önce hiç duymadım ve ben bütün arkadaşlarını tanıyorum. Türk, Kürt, Yugoslav, Sırp, Avusturyalı arkadaşları var hepsi de evimize gelir. Ama hiç Iraklı Kürt arkadaşı olmadı. Peki ne suç işlemiş” diye sordum. “Bunu söyleyemeyiz, sadece bilin ki suç işleyen ve kaçan birisi”. Hiç iyi olmadığının farkındalardı ve suç işlediklerinin. Bir şeye ihtiyacım olup olmadığını tekrar tekrar sorup, benden “tamam iyiyim” cevabını alınca çıkıp gittiler. İyi değildim, İrlanda’yı aradım hemen o panikle bağırıp çağırdım olayı kendisine anlattığımda sadece güldü. Emin olsam da kendisinden yaşadığım olayın etkisiyle acaba diyordum. Acaba? Yok, yok olamaz!

Bir kaç saat geçince sakinleşmemiş olsam da biraz iyiydim en yakın karakola gidip ne olduğunu tam olarak anlamak istiyordum. Gecenin yarısı olduğu için kapalıydı ama nöbetçi polisler vardı, zili çaldım. Merdivenlerden yukarı çıkıp girişteki müracaatların yapıldığı bekleme yerinde bekledim. Biri bayan, diğeri erkek polis benimle ilgilendiler, durumu anlattım gayet samimi davranıp sabırla dinlediler. Sonra “tamam içeriye bir sorayım görevli arkadaşlar kimlermiş, dönüp size bilgi vereceğim” deyip camı kapadı kadın olan. Uzunca bir süre beklediğimi hatırlıyorum. Nihayetinde gelip “size yeterli açıklamayı arkadaşlarım yapmış, iyi geceler” deyip cevap vermemi beklemeden camı kapayıp gitti biraz önce sevecenlikle beni dinleyen hanimefendi. Suçluluk psikolojydi bu yanlış yaptıklarını biliyorlardı. Bir eve böyle giremezlerdi, rozeti göstermeden ve silah doğrultmuş olmaları da tam bir fiyaskoydu.

Burak, bir ay sonra İrlanda`dan döndüğünde polis karakoluna gidip gerçeği öğrenmek istedi. Bize uzak bir mahallede Avusturyalı bir gençle Iraklı bir genç kavgaya etmiş, Iraklı fena benzetmiş bizimkini ve kaçmış olay yerinden. Polis olay yerindeki şahitlerin ifadelerine bakarak araştırma yapmış. “Irak`lının en yakın arkadaşı Burak isminde bir Türk” demiş tanıklar meğersem. Soy ismini bilmedikleri için sadece Burak adının olduğu ikametlere baskın yapmışlar. Piyangodan biz de çıkmışız.

Olaydan sonra uzun süre şoku üzerimden atamadım. Balkona çıkarken bile korkup etrafıma kuşkuyla bakıyordum. Kapıyı kim o demeden kimseye açmam ne mümkün. Etrafta dolanan tuhaf tiplere sivil mi diye tereddütle bakıyor olmuşum. O aralar konuşma terapistine gidiyordum ve bunun bir faydası olmadığını düşünmeye başlamıştım ki... Devam etmek durumunda kalmıştım, terapistime olayı anlattığımda kendisinin de başına buna benzer bir şey geldiğini anlattı. Kadın, evinde oturuyor polis gelip arabın nerde diye bağırıp çağırıyor. Kadın telaşa kapılıyor ve arabasını park ettiği yeri hatırlamıyor bir an. Polis ona suçlu muamelesi yapıyor. Sakinleşip hatırladığında arabanın yanına gidiyorlar. Arabanın birine vurup kaçmış biri. Arabayı kontrol ediyorlar, boya, çarpma izine rastlanmayınca temize çıkıyor. Kadın “beni neden bu kadar kokuttunuz, biraz daha kibar davranabilirdiniz” diyor. Polis gülererek “bana bunu nasıl söylebilirsiniz, bu ayaletin en iyi polisi seçilmiş birine hem de” diyor.

Mahkemeye versem dahi bir şey elde edemeyeceğimi söyleyince danışmanım, suçun cezasız kalmasını istemesem de sakinliğe ihtiyacım olduğundan uğraşmadım ben de.

Polis her yerde aynı deyip, sustum susmamam gerekirken. Potansiyel suçludur yabancı kimlikler, dünyanın her yerinde bu gözle bakılır olaya. Önyargıların yol açtığını sonuçlar her zaman bu kadar hafif atlatılamıyabilir. Başımıza geleceğini düşünmediğimiz olaylar karşısında soğuk kanlı olamıyorduk malasef.

Telaşa kapılıp kapıyı aralamak istemem, suçluyu buldukları hissini vermişti polise. Sakinliğimi koruyup neden geldiklerini sorabilmiş olsaydım keşke. Onlar da ilk önce kimliklerini göstermiş olsalardı, karşılarında azılı suçlu varmış gibi öfkeli bakışlarla bakmış olmasalardı meraklı gözlerime, önyargılarıma yenik düşmeyecektim ben de, onlar da.

Artık, kim o diye sormadan kapıyı açabiliyorum uzun aradan sonra.

Ha bir de panik atak hastası olduğumu nerden bileceklerdi, değil mi ya...

sude nur haylazca

15 nisan 2016 cuma

11:44

Serenat II

Aşk-ı nar,
salınıp düşlerin nardan beslenen bahçelerinde, gönlü kor eyleyen hasretle bahtı-yarım. Uzaklığın kırılan bakışlarında,
ol diyelim olsun vuslat.

Gülüşlerinde, yüzüne gömdüğün okşanmamış acılarını sarıyorum gül-üşüyüşlerin. Şımartılmayı bekleyen çocuğu
çekip çıkarıyorum içinden, içimdeki haylaz çocuk muzip oyunlarına istedikçe eş... En çok da hınzır yanını seviyorum
gülmelerimizin.

Güldükçe, iç geçiren yaralı yanımıza dokunuyor mesafeler. Yakından da yakın uzaklıkların derin nefes alışlarında
içimizde kopan kıyametin hükmüne kapılıyor suskunluğumuz. Kimbilir; kaç fersah ötelede kulaç atıyor birbirine iki
giz.

İp incecik sızının duldasında pul pul dökülüyor kordan heveslerimiz... İnciniyoruz.

Aynaya düşer gibi düşüyoruz birbirimize. Gardını düşürmüş gözlerimde tarifsiz imge bahçesi bakışların. Yangın
yangın divitten damlayan öykümüz, kavuşup nehirlerin kollarıyla sarıyor okyanusları. Girdabınız, içten içe derin
maviliklerin...

Gülü zar eyliyor gönlüne bülbül, aşkın ateşiyle....

Sakınıp gözlerimin nazarından, tir tir titriyorum üzerine. Usulca sokulup yüreğinden öpüyorum, tam da
kalakalmışken arsız rüyaların ortasında çaresiz ...

bendeki deliliğin bir adı sen
diğeri de ben

tam da;
örtünüp gecenin yalnızlığına
gidiyordum
ki;
ömrüme ömür
aşk geldin!

kalbi kalbime yaradan doğan
vuslat-ı mahşer
yaradan geldin

Mor dut ağacında unutulmuş çocukluğum, nasıl unutabilir ki tadına varmışlığını tüm haylazlıkların. Büyüdükçe
öğrendi, diz kapaklarında açılan yaradan da çok acıttığını gönül yarlarının. Bir sevda uğruna kaç dal kırmışlığı vardı
bahar bahçelerinde.

Sen, dere kenarlarında ruhuma iyi gelen menekşe kokulu su sesi, ömrüme ömür, canıma can geldin.
İçim dışım sana şiir, bil istedim!

11 nisan pazartesi
2016
17:01

sude nur haylazca

Serenat III

Kalb-i nar

İlk aşkın coşkusu son aşkın huzuruyla kalbime nar, günaydın tazeliğinde sevda kokusuyla geldin...

Sokaklara atıyorum kendimi; çiçeklerin, böceklerin, tomurcuğa durmuş ağaçların sevinci ışıltıyor yüzümden. Merhaba diyorum etrafa, karşıya geçmek için bekleyen adam karşılık veriyor gülümseyerek.

Güneş muzip mi muzip...

Nisanın büyüyle süslenen doğaya katıyorum kendimi, dalga dalga sarısı, yeşili, moru, kırmızısı medcizirlerle sana sürüklüyor yüreğimi. Baharı kucaklıyor arandığım kokun, tenine değsin diye rüzgarlarım ılık ılık eşlik ediyorum şarkımıza. Papatyalar göz kırıyor beyaz yapraklarıyla içimdeki haylazlığa, "seviyor!".

Uçuş uçuş aklım, selamlaşmış hal hatır soruyorum tanıdık yüzlere, bir hal var sende diyorlar. Susup susup, gülümsüyorum, deli deli hallerdeyim. Çingene adam içtiği sigrayı uzatıyor kadınına geçip giderken yanımdan. Dumanlarını bırakıyorlar arkalarında...

Durağa atıyorum kendimi, kucağında çocuğuyla dileniyor Rumen kadın. Önümde durduğunu farketdiğimde göz göze geliyoruz. Öğenci çocukların harçlığına ortak olmak istiyor, sonra telefonuna gömülmüş uzun saçlı gencin önünde duruyor. Daireler çizerken kadın ordan oraya, içimdeki aşk kadar görünmez diyorum kendi kendime.

Karşıdan karşıya geçerken "seninle dünya çok güzel" diye sesli düşünürümüşüm meğer, etraftakiler dönüp tuhaf tuhaf yüzüme bakıyorlar. Peşimden sürüklüyorum evreni, hükmüne kapılıp hislerimin.

Bir insan diğer bir insanla nasıl bu kadar örtüşür her duygusuyla, şaşkınlığını taşıyorum. Telaşına kapılıyorum daha çok sevmenin, ruhun ruhuma düştükçe birebir eş.

Cennetim, ölüm bedene karanlıktır ve toprak yağar üzerine üzerine...Buyüzdün de; birbirlerine gömülmek ister aşıklar, mabedi olsun diye biri diğerinin. Lahitlere kazılır gibi sevdiğine yazılmaktır arzu hal. İsmine kaç haliyse sende sedam, fırtınasına tutulur kuşun kanadına takılan umutlarımın.

Kaç vakti varsa efkarımın sarhoşluğa kurulu anlarında, saliserlere bölünerek çoğalma çabasıdadır seni sevmelere hasretim. Yarı koynunda yaşatma coşkusuyla, içinde tutmak ve bırakmamak son nefesini. Mecali kalmazken ah ile dirilmek yeniden. Uzun uzun ölmek diz dize, göz göze tutkuyla. Evrenin aynasında ay tutulması, üşüyüp gölgesine güneş düşmek.

Nasıl düştüysen kalbime öyle kalacaksın, son nefes gibi çekip içime bırakmayacağım.

Yok ötesi, tamamlamışken yarım kalmışlığı, iklimin iklimim dört mevsim. Yürümeyi öğrenmiş bir çocuğu salar gibi sokaklara... Cemre düşen toprağın mucizevi dirilişiyle nebaharın kokusunu çeker gibi düşmek bir adamın yüreğine...

Çöl ortası yalnızlık gibiyken dudaklarımda susuzluğun arzusu, gelişine nazire yeşillendi içimdeki vahalar.

Canözüm, damla damla yudumladığım son yudumum. Üşürken dışımdaki mevsimler ısınmak dört iklim yaz-bahar cennetinde.

Senden kalma vişne tadı sarhoşluğum, dolup dolup boşalan kadehin kıpkırmızılığına çakır keyf vurgunluğum. Sen benim en tatlı çılgınlığım; sevmenin şerefine doldurduğum kıpkırmızım...

Huzurla gözlerimi açmak güne, saçlarını okşamayı unuttuğum içimdeki afacan çocuk, şefkatle, özlemle, iç çeken ağlamak gibi doyumsuz bekliyor...

Huzurum, bize her gün nisan!

ne kadar bensin içimde
ne kadar ilk
ne kadar son baharsın

Sen uyurken, bütün karanlıkların üstünü örtyorum gece mavisi saçlarımla...

sude nur haylazca

Beyaz ve Ayla Çelik'in "Bağdat" Düeti

Seranat IV

[italik]

Huzurum,

birbiriyle çarpışan iki karanlıktık, karıştıkça birbirine şafağı doğuracaktı yorgun ruhlarımız.

Nazını okşuyorum sevdamin, hırçınlaştırdıkça aradaki mesafeler.

Sana uzanan Tuna'nın akışına bırakıyorum suya yazılan mektuplarımı. Kağıttan gemiler yapıyorum, ateşten yükü...

Sen uyurken gece dolanıyor boynuma, nefesimi kesiyor dara duran sensizlik. Ellerimi doluyorum boşluğunda akan sonsuzluğa, gamzelerimde biriken yağmurlar döküldükçe dökülüyor yastığıma. Derin derin soluyorum yokluğunu...

Baharı yalanlar gibi üzerime üzerime yağıyor gök, güneşe hasret bırakıp, donduruyor içimi kahrolası mevsim.

Üşüyorum.

Oysa; düşlediğim cennetsin...

Uykuna sızar mı hülyam, sabaha çıkar mı rüyam, kalakalmışken kabusların ortasında dün.

Can sevgili, yaram sendendir, sevdanın özündendir. Bulmadan dermanını bağlamaz kabuk, kuruyup dökülmez pul pul.

Her gece sana demleniyor hüzün, kadehin rengine dalıyor gözlerimdeki uykusuzluk. Sesini özlüyorum, odamın duvarlarında yankılanıyor ismin, sigaramın dumanına eşlik... Özlüyorum, yüreğimde ağlamak...

Gurbet olmak mı, sıra olmak mı?

Zor!

Dört yanımı sarmış leylak kokusu, cıvılcıvıl doğaya inat içime çöreklenen zehmeri. Bu sessizlik delirtiyor beni, üzerime üzerime geliyor gölgeler.

Bu şehir sensiz, sokaklar, an, gece, ben... Olmamalı, sarhoş bile olunmamalı sensiz, kahırlar yüklenerek.

Kötüydük biz çok kötü, kavuşmak istedikçe birbirine susayan iki çölün ulaşılmaz vahasına.

Okyanusları boyuyordu göğün umuda bulaşan rengi. Derin mavimdin dibe vurmuşluğumda.. İçip içip sızamayışım ah!

Yüzün yüzümde eskise, gözlerin gözlerimde, ellerin ellerimde, tenin tenimde tutuşup...

İşte böyle bir gecede uyutmuşken seni dizlerimde, içimde fırtınası sensizliğin, delirmelerdeyim sevgili...

Biz seninle cennetin en dib köşesinde birbirine karışan iki nehirdik, huzurla akan...

Lisanı yokmuş sana varmanın , kırgınlığımı bütün dillere, lehçelere. Hangisine sığınsam bir noksanlık, göçebelik vukuu bulur imgelerimde.

Yok sayılıp anadili unutturulmuş kendinde kayıpken ben, tek sen varsın ezberimde...

Hasret; dokunmayı bekleyen vuslat parmak uçlarımızda. Ben, sana Züleyha'nın kahreden susuzluğuyla geldim, kuyu kuyu Yusuf ol avuçlarıma...

Bize sevmek çok yakışıyor!

19 mayıs 2016
01:34

sude nur haylazca
[/italik]

Serenat V

[italik]

Her sabah ayazı kucaklıyor sana hasret kollarım. Yokluğunun duldasında serpiliyor hiçliğe boş avuntular.

İçimdeki bulutlara eşlik ediyor gün aşırı yağın yağmurlar. Sokaklardan taşan bir yerlere yetişme telaşesi içinde koşuşturmalardan ibaret var oluşum. Akşamdan akşama nefes almak umuduyla sana varışlara hasret tir tir titrerken yüreğim, çaresizliğin eşliğinde secdeye duruşum biçare...

İbrahimi yakmayan ateşe atılmış gibi, cehennemim içinde kurulu kutlu cennetimsin!

Her ah derinlerimde kanayan yaraya isabet, yağluğunu büyütür içimde aldığım her derin nefes. Dünden kopup kollarında yarını bulma hayaliyle tutunduğum yaşamaksın. Ölmek yok. Olmak yeniden dirilmektir seninle soluk soluğa.

Her uyanış donduruyor ruhumu, yoklayıp varlığını gömülüyor göğsüme üşüyen ellerim. Gözlerimde sızısı uzaklığına dalıp gitmelerin. Yoksunluk içinde kapıldığım umutsun, gökyüzüne saldırgan uçurtmam ki; ben, sende sınırsız özgürlüğüm diğer yandan sıkı sıkıya sarıldığım esaretimsin.

Semayla raksi mavi okyanusların, huzur dehlizlerinde kaybolmuşluğum, şefkatin kollarında dağılışlarım sere serpe. Ormanların ortasında alev alev yangınlara yek düşmüşlüğüm.

Ah, yorgunluğum! Didişirken hayatla içten içe birikmişliğim, bitmişliğim... Kirpiklerimden kopup gelen ateşe rüzgar ol, dağları küle çevirecek har ile dağla kora düşmüş bedenimi.

Ensemde soluyan ecel kaygısından öte, kavuşmak kıyamettir sevgili...

Gülüşüme sığınır bütün acılar, kaparım dünyaya gözlerimi. Görme diye gözbebeklerime iz bırakmış kıyımlardan arta kalan matemî. Yanaklarımı ıslatan sıcacık gözyaşlarının içimi nasıl üşüttüğünü bir tek sen anlarsın, biliyorum. Dokununca parmakların yasıma, o gün bir daha gömülürüm keşkelerimle ben...

Kaç defa kuruyup, yeşerdiysem de uçurum ağzı tutunabildim bu zorba hayata. Yara bere içinde darma duman kalmışken, çaymışken herşeyden, kaybolmuşken bu koca hiçliğin ortasında kopardığın fırtınayla içimde büyüyen aşkla yeniden sevmelere inanmışlığımın.

Tuttuğumda ellerini bırakabilecek miydim, dönüp karanlığıma yürüyecek miydim yeniden...

Not düştüm satır aralarına hayatın; tek şükürüm sendin!

Bazı sevdalar kutsaldır, karşısından zaman bile n`açar kalır.

Korkularımdan öp sevgili, darıldığım yerde uzun kal.

Sude nur haylazca [/italik]

Seranat VI

Kalbimin kalbi, nasıl keşişti senle yollarımız nasıl kenetlendik biz bize böyle. Fark etmeden onca yolu nasıl aldık içten içe büyürken içimizde sevda. Sonu yoktu düş düşe bir serçenin kanatlarında vurulmaların.

Ey sevgili, ellerim titriyor! Yüreğime sözlerin tenime ateşin iyi geliyor. Bir tutam umut büyütüyor içimdeki yangının, ah! Alev alev kirpiklerim bir seni taşıyor yarınma.

Öyle karanlık ki dünya, sarıldığım aydınlık içinde yaşanmamışlıklarına bire bir denk gelen hülyasın. Kirinden pasından arındığım en temiz yanısın hayatın, ruhumu telaşa salan çocuksu sevinçsin etrafa saçılan.

Ah içimdeki nar, nasıl da dağılırım değince s'özün s'özüme.

Üzerine titremelerimden anla, nasıl beklediğimi şafakla birlikte ömrüme doğuşunu, iki dirhem bir çekirdek giyinişimi seni üzerime.

Oysa; dilimde birikmiş dünya küfür, bitkin düşmüşlüğü de olmasa şu kahreden zindan içinde, nasıl da koşardım kollarında gelen ölüme, bilemezsin!

Sen, benim huzurla sarındığım öbür yarım, ruhumu medcezirlere sürükleyen taşkınlığım. İçime sığdıramadığım en masum çocuk yanım.

Ağzım dolu dolu, coşkuyla sökülüp geliyor göğsümden her sevgi sözcüğü.

Cennetim, cehennem gibi sıcakım işte.

Babamdan sonrasını unutmak istiyorum bazen, kabuslara denk geliyor.... Sonra, çöküp kalıyorum gurbetin dizlerine... O kadar uzak ki yaşamak umarsız, arsızca... Ölmek olmasaydı, uzaklara düşmeseydi matem havası. Göçerken canımızdan bir can avuçlayabilseydik toprağını, sahipsiz kalmasaydı çığılğımız bir bulutun yüzünde yağmur olmasaydık keşke...

Azgın nehirleri nasıl karşılar denizler dalga dalga, mavi sulara karıştığında nasıl diner ırmakların öfkesi, bilir misin...

Göğsümle beslediğim ağıt dile gelmez hıçkırıktır genzimde biriken, gözlerimin ezberinde suskunluğun son duası ah ile d`okunur sensiz gecede...

Çaresiz çırpınışlarımız semah döner, arzı endamına kapıldığımız evren içinde...

Ey sevgili, iflah olmaz kanatsız düş`tük...

Düş düşe üşüdük

ateş ile barut gibiydik
yanan gecede

ne sen infilak edip
günahların koynuna girdin
ne de ben
düşürüp küle alevlerimi
masumluğumu yitirdim

mumyalanmış aşklarda
boynu bükük bakışlarda
in/cin/dik

ağlayan masalsı gözlerinde
düş/tük düş/e düş/e
özgürlüğe üşüdük

sude nur haylazca

Tiryaki

[italik]
Sıradan bir iş günü.

Hastaneye vardığımda herkesle merhabalaşıp işe koyulacakken, şefin arkadan seslendiğini duyuyor ve durup bekliyorum.

-Merhaba, saat 13:00 de seninle yemek solunun önünde buluşalım olur mu?

-Merhaba, yine ne oldu, diyorum içinde merak barındıran gülümsemeyle.

Her zamanki sevimli gülümsemesiyle bana doğru yürüp yanıma gelip karşımda duruyor.

-Özel bakım odasında tercümana ihtiyaçları varmış. Seksen yaşlarında bir Türk kadın.

Genelde yaşlı hastaların yanında yakınları olurdu, yalnız bırakmazlardı. Tercümanlığını çocukları ya da torunları yapardı. Neden yalnız bırakıldığını merak ediyorum. Küçük bir şehirde yaşıyordum ve genelde Türkler birbirlerini tanıyordu, yaşlı kadın kimlerdendi acaba?

Saatinde buluşma noktasına gelip beklemeye başlıyorum. Schascha gecikince telefonla arayıp hatırlatmak istiyorum, çok unutkandır kendisi yoğun işin stresinden olsa gerek...

-Pause yerine git, sigaranı iç ben de geliyorum, deyince, mola yerinde bekliyorum ben de.

Biraz gecikmeyle geliyor, birlikte özel bölüme geçiyoruz. Doktor bizi bekliyor, selamlaştıktan sonra durumu izah ediyor.

-Bir haftadır burada, düşüp kalçasını kırmıştı geldiğinde. Ameliyatını yaptık, yemek yemeyi ve ilaçlarını almayı red ediyor. Ona bunun nedenini sorar mısınız?

Bembeyaz saçları, derin yüz çizgileriyle bize öfkeli bakan kadına dönüp, soruyorum.

-Merhaba, yemek yemiyor muşsunuz, ilaçlarınızı da almıyor muşsunuz?

Kadın oturduğu saldehyeden öfkeyle bana doğru doğrulup, bakışları çok sert odaklanıyor meraklı gözlerime. Bir eliyle doktoru göstererek yüksek sesle bir şeyler söylüyorsa da takma dişlerini çıkarmış olduğu için kelimeler ağzında yuvarlanıp uğultu şeklinde kulaklarıma geliyor. Bir ara gerçekten Türkçe mi konuşuyor diye tereddüte düşüyorum.

-Söylediklerinden bir şey anlamıyorum, diyorum dönüp tercüme bekleyen doktora.

Tekrar soruyorum, anlamak için pür dikkat kulak kesiliyorum söylediklerine.

-Beni burada zorla tutuyorlar, telefonumu, cüzdanımı her şeyimi aldılar. Ziyaretçilerimle görüşmeme izin vermiyorlar. Benim burada ne işim var hasta filan değilim, uyutmak için sürekli ilaç veriyorlar. Yaşlılar evine geri dönmek istiyorum.

-Düşüp kalça kemiğinizi kırmışsınız ve sizi ameliyat etmişler bunları hatırlamıyor musunuz?

Hatırlamaya çalışır gibi bir an düşünüp, kararsız bir bakış attıyor.

-Ameliyat mı olmuşum, hani nerde iz miz yok. Ben iyiyim, burada kalmak istemiyorum, burada beni zehirlemek istiyorlar.

Her cevaptan sonra tercümesini yapıyorum, doktor çaresiz halde gülümseyerek,

-Yemeğini yer, ilaçlarını alırsa bir kaç gün içinde taburcu ederiz. Bu durumda onu huzurevine yollayamayız. Oğlu ve torunları dün geldiler ziyaretine. Hem, ziyaret yasağı diye bir şey de yok.

Dönüp yaşlı kadına durumu kaç defa anlatsam da inandıramıyordum, nuh diyor peygamber demiyordu.

-Sigara içiyor musunuz, diye sorduğumda başını iki yana sallayıp,

-İki yıl oldu sigarayı bırakalı, sigara içmiyorum diye cevap veriyor sinirli ve kendinden emin bir şekilde.

Kadının huzuzurluğu, söylediği gerçek dışı seyler, kendini kapana sıkışmış gibi his edip agresifleşmesi aklıma sigara tiryakisi olmaktan başka bir şey getirmiyordu. Kaldığı bölümde kesinlikle sigara içilmesine izin verilmemesi nedeniyle kendince direniyordu.

Dönüp doktoruna,

-Sanırım sigara içmek için böyle yapıyor.

Başını iki yana sallayıp,

-Buna kesinlikle izin veremeyiz, diyor.

Bir saate yakın yemek yemesi ve ilaçlarını alması için ikna etmeye çalıştıysam da ikna olmuyordu. Başıma ağrılar girmiş olsa dahi sabırla sakinleştirmeye çalışıyorum kendini çaresiz his eden yaşlı kadını. Doktoru umudu kesip bizi yarım saatliğine yalnız bırakıyor...

-İlaçlarınızı düzenli alıp, yemeğinizi yerseniz daha çabuk iyileşir bir kaç gün içinde bakım evine dönebilirsiniz deyince,

Sevinci yüzünde okunan kadın,

-Buradan çıkabilecek miyim?

-Evet, iyileştiginizde çıkacaksınız.

-Sen de mi Türksün, neresinden?

- Evet, Ealzığlıyım. Dediğim de,

-Tamam işte ben de eski İstanbulluyum, kırk beş yıldır Avusturyada yaşıyorum.

Kadın duymak istediği gibi anlıyor ve hemşerilik ayağına yakınlık kurma peşine düşüyordu. Artık derdini anlıyordum.

Bir elini bana doğru uzatıp elimi sıkı sıkıya tutup yalvaran bakışlarıyla, işaret parmağıyla bir yaparak;

-Bir tane sigara verir misin? Dilenir gibi bakışlarla....

-Sigaram yok, diye yalan söyleyiveriyorum bir anda, üzülerek.

Artık eminim, sigara krizine yakalanan yaşlı kadın açlık grevine girmişti! Dişleri olmadığı için doktorlar konuşmasından anlamamış olmalıydı. Yani onca sene burada... Almanca biliyor olabileceğini düşünüyorum kendi kendime. Kırk beş yıl, az değil! Yabancı bir ülkede ömür tüketen kadına bakıp hayat ne kadar acımasız diyorum kendi kendime. Yapayalnız kalıyordu insan onca mücadeleden sonra bir hastane köşesinde. Evlatların her biri bir yerde yaşama telaşıyla unutuplardı en çok muhtacı olduğu anda annelerini ya da babalarını. Yapacak bir şeyim kalmıyor.

Kendisiyle bir sonuca varmayan konuşmamızı noktlayıp, odadan dışarı çıkıyorum. Koridordan geçen başka bir doktora durumu anlatıp, diğer doktora iletmesini rica ederek ayrılıyorum oradan.

O gün anlıyorum ki her tiryakinin başına gelecek trajik komedidir bu hikaye. Sanki, seksen yaşındaki halimi görüyorum...

Yüzümde acı gülümseme bir sigara içip işe koyuluyorum...

Geç kalmadan bırakmalı şu zikkımı diye söyleniyorum gün boyu.

[/italik]

sude nur haylazca

Karanlıklarım

[italik]

Bir yol vardı önümde, yürüyordum. Arasına arkama bakmasam daha çok yol alacaktım. Kendimi ifade etmekte zorlanıyordum sevdiğilerime. Yorgundum ve bunu kimse anlamak istemiyordu. Kiminin işine gelmiyordu kimi ise umursamıyordu belki de.

Zaman zaman küllerimden doğan yangınlara kapılıyordu ruhum, içine almadan etrafımdakileri kendi ateşimde kavruluyordum sessizce. İçimden taşırmıyordum hiç bir afeti. Kendime sığınyordum hayata yenik düştüğümde. Hiç bir omuz taşıyamıyordu takatini tüketmişliğimi, teselli veremiyordu hiç bir söz.

Ne kadar kendimden vazgeçerek sevsem o kadar çabuk tükeniyordum işte. Yüreğimde izdiham yaratıyordu ihanete uğrama korkusu. Rüzgarın yönüne bırakıp teslim olamıyordum zamanın akışına işte tam da bu yüzden mutluluk kaçıp gidiyordu avuçlarımdan.

Bir çocuk kadar kandırılmaya hazırdım oysa, tutmasaydı gözlerimi karanlıklar.

Gerçek gücünü sınıyordu üzerimizde yalana yenilmişken doğrular. Kandan beslenen çukura dönmüştü dünya, çocuk cesetleri bile uykudan uyandıramıyordu insanoğlunu bu kabustan. Zihnimi kazıyordu ustura ağzıyla matem, ağıtlar uzun uzadıya suskuydu... Dilim dönmüyordu anlatmaya, yoktu acının alfabesi...

Gözlerim derin iki karanlık kuyuydu içine düşen her damla susuzluktan cinnet geçiriyordu. İflah olmaz çırpınışlarım vardı, umudu tüketmeyen bir yanım zulm ediyordu sanki diğer yanıma. Ölmeyi isteyecek kadar yorgun düşüyordum, renk vermeden... Dört duvar üzerime geliyor, nefesimi kesiyordu görünmez eller.

Şifa niyetine hasta oluyordum. Hesapsız döküloyordu dilimden kelimeler, sorgusuz sualsiz teslim oluyordum acıya. Göğüme düşüyordu vuslat. Yağmurla toprağa karışıp üzerime sınıyordu ölüm ko(r)kusu.

sude nur haylazca[/italik]

Yanarak

[italik]

Fırtınalara yenik ağaçlar gibi köklerimden sökülüp, dipsiz karanlıklara çekiliyorum. Hınca hınç hayata sığığım yumruklarım çözüüyor, tükenen tekatimle bu son diyorum bu...

Dört mevsim yağmur yağın bu şehre alışmış olduğumu fark ediyorum. Belki de aldırmiyorum artık, tepkisizim. Gidişatın akışını değıştiremiyorum nasılsa.

Güçlü olmanın aslında insanı içten içe çürüttüğünü artık biliyorum. Tek başına hayata karşı direnişin diğır taraftan su yüzüne çıkmamış korkularını tetikliyordu sinsice!

Sığınamıyordun hiç bir limanın sükûnetine. Hırçın denizlerin ortasında anoforlara kapılıp sonlanmaktan başka çaren olmadığını anlıyordun.

Onca emek heba oluyordu günü geldiğinde boşa kürek çektiğınle kalıyordun.

Her başlangıç bir sona mühürlüyordu seni. Yaslanacak, yaşlanacak omuz yine kendin oluyordun.

Göğsümde ateşin elleri, gülüşüm yangın... Kulaklarımda sessizliğın tıkırtısı cana vuran...

Ağustosun ortasında yanarak üşüyor bu şehir, ben yaşamın eksilen hanesine düşüyorum.

sude nur haylazca

[/italik]

Seranat VII

Yüzümü gül bahçesine çeviren bu gülüş sensin. Yağmur yağmur gözlerim, kirpiklerimin esaretinde tutamadığım damla damla buğulu hasretim.

İçime dokunan uzaklık kadar üsümüşlüğüme titreyişlerim sensin. Tutup köklerinden kesesim var ellerinin dokunuşlarından yoksun geceyle uzayan saçlarımı...

Boğuyor beni nar ile azan bu uzaklıklar.

Sevdana soyunmuşluğumun üstünü özlemlerinle ört. Bir ihtimal; beklediğim vuslat kadar aydınlığa uzuyor karanlıklar...

Göğüne bulut yüklü gözbebeklerim, yağsam izim kalmaz yollarında yok olup giderim. Ustura sırtına yayılan bu ömür sana ziyan...

Üstü açık yaralarını şefkatimle örtmeye geldiğim gün beni acıların kadar sar! Yakamıza yapışacak keşkeler bırakma ardımızda.

Yine sisli buralar, havalar soğuk. Gri göğün ağlamaklı akışına çeviriyorum gözlerimi. İçim buz yokluğunda. Betondan ıssızlığa gömüyorum kendimi. Kahveyi, çayı soğuk içiyorum bu aralar... Birlikte yudumlayamadığımız her şey tatsız olsun istiyorum belki de...

...

Kahırlandığında sen, kalbimin ince zarı tir tir titriyor, inciniyorum... Henüz öpmedin yaramdan, bir enkaz gibi duruşum bundan.

Sokaklardan taşıyor sensizliğim, basa basa acılarıma yürüyorum. Hüznü üzerinde en şık taşıyan bu mevsim bana benziyor. Renklerin şahaserliğini sergileyen sonbahar onikiden vuruyor beni. Hazana kesilmiş göbek bağım gibi gömülüyorum kuytulara...

...

kimine öykünür gece
engin gökyüzünde parıldayan elmas misali kamer,
yıldızlar..
uzar gider düşünceler..
uzanıp tutamadığın ne varsa aklına düş'er
yitirdiklerin
kavuşmak istediklerin
kanatlanır ölü kuşlar bile bu mevsim
dili çözülür dilsizlerin
yürek bir başka çarpışır hazanla...

...

Yemin, kalbim çarpsinki gülden kefendi aşk!
ruhumuzu bir başka yakan...

sude nur haylazca

Tunaya atılan mektuplar

[italik]

Can düşüm,
düşün ki dünya bir labirent ve birleşti yollarımız. Üstü açık yaralarını şefkatimle örtmeye geldim.

Gözlerimdeki yağmur bulutlarına yasla kirpiklerini göz göze yağalım güneşi doğurana dek...

Öyle uzak ki yollar, bakışlarımda batıyor gün. Dalıp gittiğim ufuğa takılı kalıyor uzayan kirpiklerim. Hiçler kadar yumruk yüreğimde susamışlığım. Dili damağı kuruyor kelimelerin, aciz kalıyorum karşıma alınca hasretini.

Tükeniyorum bazen... Çılgık oluyor çaresizliğime göğüme konan kuşlar. Bulutlara değince kanatları yağıyor üzerime gök...

Hem öksüz hem yetim bırakıyor beni bu yollar... Yürüyorum bitmeyen uzaklıklara, sınırsızlığım...

Sesini özlüyorum, hırçın bir deniz gibi kabarıyor içim. Medcezirlere teslim ediyorum kendimi. Ne çok bekliyorum, sabrım tokat gibi uzuyor zaman.

Muhteşem renkleriyle hükmünü sürüyor sonbahar, sokak sokak seninle yürümenin hayaline kaptırıyorum kendimi. Ömrünü tamamlanmış yapraklar veda ediyor dallarına...

Ah bu renkler ruhuma nasıl da iyi geliyor. Hüzün doğanın sinesine en güzel renkleriyle vuruyor... Gök buralarda hep gri... Yağan yağmurlar çürütüyor içimizi dışımızı. Kağıttan gemiler yapıp denizden uzak kalmış nehirlere bırakıyoruz özlemlerimizi. İki mavi arasında bir düşün göğsüne yaslıyorum başımı. İliklerime kadar üşümüşüm...

Karadenize dökülen Tunanın coşkusuyla yazıyorum sana bu mektubu unutarak uzaklıkları. Bir rüyanın ortasında konunca busem yanağına ısınır gülüşün bilirim... Saçlarında gezinirken parmaklarım huzura bulaşır uykunda çocukluğun... Sen şımarırsın, ben dünyayı alırım içime yüreğimi titreten bir sevinçle. Zümrütler ışıltar göğyüzünde yollar hep sana uzar.

Dinmeyen yağmurları bile umursamaz olurum.

Sevmek yol arkadaşım sevmek çok...

sude nur haylazca [/italik]

Anadolu Kadı(n)ları 4

[italik]

Sıcak bir yaz akşamıydı, Sabır telefonla eşine ulaşamayınca alttaki kiracının kapısını çalıp,

-Ben baş sağlığı için Hüsniye'lere gideceğim. Eğer, Hasan gelirse söylersin olur mu. Hoş o bu saatte gelmez ama yine de işi sağlama alayım ben. Kavga için sebep sunmuş olmayayım kendisine, dedi.

Gönülün yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Anlam veremediyse de Sabır, o an için umursamadı. Çocuklarının elinden tutup yeğeni, eşinin halası ve çocuklarıyla bahçeden çıkıp yolla koyuldular.

Üç katlı bahçe içindeki evin kapısına vardıklarında sabır halasına dönüp,

-Önce Sunay'ı sonra kayın babasını sonra da elisini sırayla ziyaret edelim dedi.

Halası başıyla onayladı, merdivenlerden çıktıklarında çocuklar taziye evi ne bilsin itişip kalkıştılar. Sabır onlara dönüp,

-Gülmek yaramazlık yapmak yok, ayıp diye uyardı.

Üç aileye de sırayla uğrayıp baş sağlığı diledikten sonra o buhranlı havayı daha fazla teneffüs etmek istemedikleri için erkenden kalktılar. Hangi söz teselli edebilirdiki kayıpların ardından.

Karanlık yeni çökmeye başlamıştı eve vardıklarında. Oturma odasına geçip televizyonu açtı çocuklar. Sabır mutfağa yönelmişti ki altkattan gelen gürültülere kulak kesildi.

-Alaala dedi kendi kendine, Gönül'ün eşi İstanbul'daydı acaba geri mi döndü. Şerefsiz gelir gelmez kadınla kavga mı ediyor yoksa.

Aşağıdan gelen sesleri anlamaya çalıştı. Daha iki saat kadar önce görmüştü komşusunu hiç bir şey dememişti.

Gönül adama,

-Kalk git şerefsiz diye bağıırıyordu.

Adamın dedikleri anlaşılıyordu. Bir süre gürültüler devam ettikten sonra alkatın dış kapısı hızla çarpıldı. Sabır balkona koştu, dışarı çıkanı görmeyi niyeti. Bekledi bekledi kimse bahçe kapısından dışarıya çıkmamıştı. Tam o sırada merdivenlerden adım sesleri geliyordu. Evin zili çalınca Sabır hızla dönüp kapıya yöneldi. Açtığına karşısında kocasını görünce bembeyaz kesildi eli ayağı tittredi dili tutuldu sanki.

-Gülüm, taksi beni yukarıda bıraktı. Oradan yürüyerek geldim!

Sabır anlam veremedi eşi eve geldiğinde kendisine hesap vermezdi. Hiç bir şey sormadan kapıyı açar açmaz bu açıklamanın sebebi neydi. Gönül'lerin evinden çıkan adam nereden dışarı çıktı. Eşi bahçe kapısından ne zaman içeri geçti...

Çocuklar ve yeğeni de koridora gelmişti. Yeğeniyle göz göze geldi, o da şaşkıncı ve sinirden olsa gerek gülüyordu. Eşi direk geçip yatak odasına uyudu, yeterince içmişti zaten. Genelde sabaha yakın gelirdi eve...

Sabır yerinde duramıyordu. Olanlara anlam veremiyorken dönüp yeğenine,

-Sence... En iyisi altkata inelim yüz ifadesinden anlarınız nasılsa.

-Tamam hala sen bilirsin deyip başını öne eğip iki yana salladı.

Kızını, oğlunu ve yeğenini alıp merdivenlerden inerken önce bahçeye yürüdü sonra geri döndü. Kapıya yönelip kapımım zilene bastı ve tedirgin ruh haliyle beklemeye başladı.

Gönül morali bozuk kırmızı yüzle onların tam karşısında duruyordu.

-Hasan geldi yine küfelik olmuş, halasını çağırılmaya gidecektim vazgeçtim. Hani yeğeni içmiyor ya iyi bir eş ya görsün halini istedim. Sonra vazgeçtim. Sende biraz oturalım da sakinleşeyim...

-Aman boş ver o şerefsizi diye cevap verdi.

Gönül iki eliyle tuttuğu kapıyı açıp içeri buyur etti. Sabır sinirden tir tir titriyordu içeri girdiğinde üç erkek çocuğunun yüzlerinde korkuyu okudu. Ağlamaklı bakıyorlardı, çok korkmuşlardı.

Geçip oturdular, ev sahibi oturmadan mutfağa yönelip,

-Çay koyayım, dedi.

Sabır yeğeniyle göz göze bir şey anladın mı dercesine bakışırken Gönül içeri girdi ve onları gördü. Sessizlik çöktü üzerlerine. Hiç bir şey söylemeseler de havada bir olumsuzluk olduğu çok belliydi.

Yılların arkadaşı ve ailesine ait olan bu evde kocasının aracılığıyla kiracı olan... Kocasıyla bir olup kendisine ihanet etmiş olabilirler miydi. Onca yıl dertleşip tüm sırlarını paylaşıırken o... Yok yok yapmış olamazdı belki de ayaş kocası rahatsız etmiş, o da def etmiş olabilirdi ancak.

Sabır bu durumu kendine yediremedi ve bir yıl boyunca bu ihaneti kendine bile itiraf edemedi.

Gönül'ün çocuklarına isteyerek bakmış maddi manevi her desteği esirgemediği bu kadın yapar mıydı. Üstelik eşinin sürekli içmesi ve çapkınlıklarını hep ona anlatırken... Ağız birliği küfürler ederlerdi Hasan'a. Belki de bu yüzden kocası her gece sebatsız dövüyordu Sabır'ı. Gönül gündüz ne konuştularsa Hasan'a iletliyordu bir bir. Kimbilir...

Aradan birbuçuk yıl geçmişti. Hasan yine çok içmiş kıyameti koparmıştı eve geldiğinde. Sabır o sinir anında,

-Sen var ya arkadaşının karısını taciz edecek kadar şerefsizsin diye bağırdı yüzüne. Rahatlamış mıydı...

Hasan kavgayı bırakıp hiç duymamış gibi uyumaya gittiğinde, oturup sessizce ağladı...

Şaşkıncı Sabır, başı çatlıyordu ağrıdan ne düşüneceğini hala bilmiyordu.

-Bu adama şerefsiz diyeceksin ölesiye dövmeyecek ve sen nasıl böyle bir iftiara atarsın demeyecek.

Sabah uyandığında da hiç bir şey olmamış gibi davranan kocası kaçınıcı kez Sabır'ı hayretler içinde bırakıyordu. O böylesi bir durumda sessiz kalacak biri değildi. Dışardaki kadınlarla kendisini aldatmasına aldatmıştı. Ama yıllar önce tanıştırdığı burnunun dibine getirdiği bu kadınla olamazdı olmamalıydı...

Sütü yetmiyor diye onun çocuğuna sütünü vermişti. Kendi çocuklarından ayırt etmeyip çocuklarına bakmış ve onu arkadaş değil kardeşi bilmişti. Bunu bana yapmış olamazlar diye kendini ikna etme çabası kuşkusunu gidermeye yetmiyordu.

Zaten yıllardır işkence gördüğü kocasını sevdiğinden değildi elbette üzüntüsü. Onuru, inanmışlığı hepsi bir anda yerle bir edilmişti.

Sabır her gün ortada hiç bir neden yokken dayak yemeye devam ediyordu...

Bir gün onca yılın aldatmışlığına dur demenin zamanı geldiğini anlayınca, Gönül'ü de alıp Avukatla görüşmeye gittiler. Boşanma başvurusunu yapıp savcılığa da evden uzaklaştırma için dilekçe verdiler. Taze dayak izleri yüzünde sırtıyordu zaten pek bir şey ispat etmesi gerekmiyordu.

Hasan tabii ki uzaklaştırmayı takmayıp eve gelmişti.

-Boşanmam, ancak ölüm ayırır diye söylenip duruyordu.

Sabır sadece sustu ve çocuklarına sarılıp gözlerini kırpmadan sabahladı. Eşi uyuyordu, bahçeye indi Gönülle oturup dertleştiler biraz. Eşi uyanıp balkona çıkmış onları dinliyordu. Aniden başını kaldırıp gördüğünde başını tekrar aşağı indirdi. İçinden küfür etti defalarca.

Gönül başını kaldırıp

-Günaydın Hasan abi, deyince

-Sen benimle konuşma! Benim yuvamı yıkmaya çalışırsın ha göreceksin sen diye tehtitvari cevap verdi.

Gönül'ün, Sabır'la birlikte savcıya ve avukata gittiğini halasından duymuş olmalıydı Hasan. Sabır dayanamadı,

-O benim en yakın arkadaşım tabiki gelecek benimle. Onunla düzgün konuş diye ikaz etti Hasan'ı.

Sonra hızlı adımlarla yukarı çıktı, eve girdiğinde tartışmaya başladılar. Hasan,

-Düne kadar senin "dostun" diyordun şimdi arkadaşın mı oldu! Gönül'e ne düşündüğünü söylememi ister misin, dedi

sinirli sinirli...

-Dostun demedim ben! Senin onu taciz eden bir aşağlık olduğunu söyledim, dedi Sabır üstüne basarak.

Uyanıklık edip köşeye sıkıştırdığını mı sanıyordu bu neyin utanmazlığıydı. Hani iki yıl öncesine kadar konuşulan bu konuyu duymazdan gelip sabah kalktığında da hatırlamamış gibi yapan bu adam. Neden onca zaman susup şimdi konuşuyordu. Nedenler, niçinler çoğaldı Sabır`ın beyninde.

Hasan`ın işyeri anahtarları arasında evin yedek anahtarını gizlice aldı ve sakladı. Hasan gece eve geldiğinde kapıyı açacak anahtarını bulamayacaktı. Ve bir daha hiç giremeyecekti o eşikten içeri...

sude nur haylazca[/italik]

Ayaz

Dudağımın ucuna ilişmiş sus ki, acısına banıyorum dilimi. Bakışlarıma işlemiş hüzün damlıyor gülüşüme.

İçimden bir şeyler göçüyor, kırılıp döküldükçe. Hiç düşünmeden bırakmışım ellerine kendimi, kapılıp rüzgarına üryan kalmışım meğer koca ummanda.

Tövbeler olsun, böyle değildi hiç bir şey...

Titreyen kirpiklerimden öper dağıtırdın matem bulutlarını gözbebeklerimden. Kaç mevsim oldu ayazına düşmüşlüğümden haberin yok.

Ses?

Çıt yok!

Susuyorsam susmalarına, iliklerime işleyen dondurucu soğuğuna alışmak istemiyordur kalbim. Anla!

Bölünüp çoğalıyor karanlığına sığmayan kaygılarım.

Hani soruyorsun ya „neyin var“ diye, hiç bir şeyim yok...

Gözlerime küstüm ben verdiğim sözlerime. Yüreğimin alışmasına koca bir yalana, yüzümü aydınlatan gülüşümü unutan aynalara...

Susuyorsam!

Düşürdüğün halden ötesi yok.

Yüzünü dönüp sarındığın ateş de küllenir elbet.

Ucu bucağı yok döküldüğüm karanlığın. Tadına var hiç istemem!

Yad olunca sen, yadıma küstüm!

sude nur haylazca

Üstü kalsın

[italik]

Doğurgan karanlıkların işgalinde zihnimin kıvrımları. Sana kurulu zulmden geçiyorum. Göğsüme oturmuş bu acıyla dar aldım, susuyorum.

Zemherinin koynuna bıraktığın zerreyim... Donakaldım baharın eşiğinde.

Henüz değmemişken nefesin saçlarıma, bölüşmeden bir lokmayı aynı kaşıktan, kursağımda kalan umuttur. İçten içe çoğalıyor susmuşluğum. Sarhoş bir geceden şafağı doğuracaktık daha...

Yıldızlarla dolu gökyüzünü seyrederek sabahlayacaktık koyunkoyuna.Ulaşmadan yıldızlar dehlizine kayıp gitti avuçlarımızdan düşlenen ne varsa. Bir taşa ağlar gibi döküyorum içimin yağmurlarını kendi duldama...

İçin için büyüttüğüm hasret kaptırmış zirvesini sis bulutlarına. Bir kaybın arkasında dağılıp un ufak oluyorum.

Bağdaş kurduğum çıkmazda babamın mezarı kadar ıssızım. Ait olma içgüdüsüne yabancılaşıyor ve utanıyor, sana üryan yanım. Annem kadar içli sesimle incinmişliklerimi sayıklıyorum boşluğuna.

Biriken söylenmemişlikler nefessiz bırakıyor, susuyorum.

Gitme kal diyemeyecek kadar yabancı olmak sana... Oysa daha dün evet daha dün...

Bayatlamış cümlelerle tükeniyoruz.

Bilmiyorsun; saksıya diktiğin çiçeğe su vermeyi unutmaktır ihanet.

Tepeden tırnağa kırgınım. Ötesi berisi yok, alındım en derin hazinemden. İnanmış olmanın acizliğiyle zerrelere ayırıp parçaladın inanmışlığımı.

Tıka basa upuzun karanlıkların işgalinde zihnim, göğsüme oturmuş bir yanardağ bacasını tüttüren. Dumanı burnunda soğur mu insan insandan.Say ki; hiç dokunmadım yüreğine, hiç sevmedin...

Aşk bende, ah bende, üstü varsa eğer o da sende kalsın.

Öldüm say...

sude nur haylazca[/italik]

Huzur bahşeden şiire ve şaire

Kıyısına vuruyordu insan ve en son vardığı da sarıldığı da kendisine oluyordu nedense.

Siyahla beyazın savaşında kirleniyordu beyaz yine de “sütten çıkaramıyorlardı beyazı”.

Okuduğu şiirin benim üzerimde yaratacağı etkiyi biliyordu! Sözlerinin melodisi kulaklarımı okşayıp ruhuma dokunuyordu içli sessizliği. Birbirimize degecek, birbimizden geçecek kadar yakındık.

Uzak tutuyorduk yaralarımızı, birbirine sürtünüp çatlarsa kabuklarımız öleceğimizi biliyorduk.

Oysa o başını göğsüme yaslayıp saçlarını okşatmak istiyor, ben ise avuçlarından yeniden doğmak istiyordum. Ne o bana kıyabiliyordu ne de ben ona istediği şefkati gösterebiliyordum. Hücre hücre dökülüp hiçliğin avuçlarında açıyorduk acıyarak.

Her zaman yaptığımızı yapıp bahardan nem kapmadan kurumaya terkedyorduk içten içe tomurcuk veren arzularımızı.

Yağmurları seviyordu, ben ise korkuyordum karanlıktan. Söylenmemesi gereken sözler dilimizi ısıyor, susuyorduk.

Sırtını dönmeden uzaklaşıp gittiğinde ardında bıraktığı gölgesi, varlığıyla beni tamamlayan görmezden geldiğim acılarımı hatırlatıyordu.

Geçmişe götürüyordu beni her çıkmaza düşmüşlüğüm gidenin ardından. Uçurum dayadığında boğazını boğazıma son bir çığlık ya annemi ya da babamı aratıyordu düşüşlerim bana. Uzakta olmanın verdiği çaresizlik değildi elbet. Yanlarında olsam dahi içimdeki tufan onların saçlarının bir telini bile savurmayacaktı, hissettirmeyecektim ölsem de. Bu çok acı da olsa arıyordum işte bir nefes kadar yakın, yanibaşımda en sevdiklerimi.

sude nur haylazca

T`aciz

Derin bir kuyudaydım kendimi bildim bileli. Her defasında çabalaya çabalaya kuyunun ağzına kadar tırmanmayı başarıyordum ne hikmetse. Tam gün yüzüne çıkacakken gerisin geri en dibe itiliyordum birileri tarafından. Tekerürden ibaretti yaşamak için ayak diremelerim. Yediğim her darbe en başa döndürüyordu tek başına bırakılmışlığımın da etkisiyle . En ağırından sınıyordum sanki.

Ne yarım ne yarenim oldu adam gibi, bu *oktan düzen içinde.

Seçebildiğimiz bir tek yalnızlık vardı seçmek zorunda kaldığımız, ihanet etmeyen bir tek yalnızlığımız vardı.... Kronik acı!

Geçmişe götürüyordu beni her çıkmaza düşmüşlüğüm gidenin ardından. Uçurum dayadığında keskin bir bıçak ağzı gibi boğazını boğazıma son bir çılgık ya annemi ya da ablamı arıyordum. Uzakta olmalarının verdiği çaresizlik değildi bu. Yanlarında olsam dahi içimdeki tufan onların saçının bir telini bile savurmayacaktı. Bunu bilmek çok acı olsa da arıyordum işte varlıklarını.

Gurbetine sığamayınca insan telefonlara sarılıyordu. Hasret gidermenin en aciz yoluymuştu belki de sılayı aramak. Bu alışkanlığımın başıma getireceklerinden habersiz, her zorluğa düştüğümde bir umut telefona sarılır olmuşum.

Ablamla sık sık yaptığımız telefon konuşmalarımızda eniştemin telefonu ablamdan aniden alıp, teselli vermeleri beni bilinmez bir nedenle hep rahatsız etmişti.

-Geçecek kızım geçecek, en zor olanı başardın bunlarla mı baş edemeyeceksin. Güçlüsün sen... Neleri ezip geçtin, seninle gurur duyuyoruz. Hadi üzülme, gül bir kere hadi... Ağlama artık.

+Ben artık güçlü olmaktan bıktım, güçlü olmak zorunda bırakılmaktan, dayatmalarınızdan...

Sonrasında uzun uzun malum olan nutuklar... Hiç biri beni teselli etmezken bir de bunaltıyordu işin açıkcası. Ablamla konuşma istediğimi yarıda bırakan enişteme kızıyordum içten içe. Ona anlatamıyacağım sorunlarım oluyordu haliyle. Sırf içimi döküp bir iki satır nasihat alır, çare bulurum sıkıntılarıma diyeydi çaresiz arayışlarımın sebebi. Dünyanın parasını veriyordum telefon görüşmelerine hiç yoktan.

Gün geldi, artık kimseyi aramaz oldum. Vazgeçtim kendimden bile. Çözüm sunamıyordu kimse. Rahatları yerinde olan insanların beni anlaması çok zordu. Geç de olsa anlamıştım. Benim uzun süren sessizliğim merak uyandırmış, eniştem sürekli arayıp duruyordu. Cevap vermeme konusunda kararlıydım. Uzun uzun nutukların faydasını nasılsa göremeyecektim. Onlar zengin hayatlarına devam ediyor ve lüks yaşantılarından yakınıyorlar... Benim sıfırdan başlayıp toprağı tırnaklarımla kazıyarak hayatta kalmaya çalışıyor olmamı anlamalarını beklemek aptallıktı. Diğer yandan da insanların zulmüne karşı direnmemi anlamalarını hangi akla hizmet düşündüysem. En çok da kendime kızıyordum aslında. Şöyle bir hesap yapınca dünyanın parasını vermiştim telefon görüşmelerine yıllarca...

Allahın tek bir günü kimse beni arayıp sormamıştı. Neymiş efendim çok yazıyormuş.

Israrla telefonum çalıyordu gün aşırı, ablamın ev numarasını sürekli ekranda görmek bıkkınlık vermişti. Geri dönmek içimden hiç gelmese de arıyordum bazen. Utanma hesabına. Yine mecbur kalıp geri aradığım günlerden birinde, eniştem telefonun diğer ucunda telaşlı bir sesle,

-Kızım bizi neden aramıyorsun, ne oldu sana! Merak içindeyiz! Özledik!

+Arıyorum ya, geçen konuştum ablamla.

-Öyle mi? Hiç söylemedi, demek ben olmadığım zamanlarda arıyorsun.

+Öyle denk geliyor.

-Alışmışım seninle konuşmaya, aramadığında eksikliğini his ediyorum. Özlüyorum. Yoksa ben sana aşık mı oldum.

Derin ve şeytani geliyor bana sonraki sessizlik...

Boğazım kuruyor, yutkunuyorum. Buz kesiyorum. Duyduklarımın iğrençliği yüzümü kıpkırmızı yapıyor. Duymazdan gelip,

+Ben işe dönmeliyim ablamlara selam söyle, iyi günler.

Pat kapatıyorum telefonu yüzünüzün yüzüne. Şoku üzerimden günlerce atamıyorum. Ağabey gibi gördüğüm biri tarafından taciz mi edildim? Bunları duymak utandırmıştı bir kez daha insanlıktan.

Nasıl önlemler alabilirim diye kara kara düşünüp dururken, zihnim almıyordu olanları. Yabancı olsa cevabını verir kendinden uzak tutarsın...

Yaz tatillerinde karşılaşsaksak ne yapacaktım. Sorular, sorular dönüp duruyordu zihnimi aşağı ederek.

Kimseyle paylaşılacak gibi de değildi. Kadına yüklerlerdi suçu, biliyordum. Ablam bunu fark etmiş olabilir miydi? Bu yüzden aradığımı enişteme söylememişti belki de. Aman Allahım! Düşüncesi bile korkunçken nasıl baş edecektim bu kabusla.

Taşıyamadığım bu yükü biriyle paylaşmanın derdine düşüyordum. Psikoloğa gitmeye kadar varsa da arayışlarım... En son diğer ablamla konuşmak geliyor aklıma. Anlatma çabalarımı boşa çıkarıyor o da. Kulaklarını tıkayıp duymak istemediğini söyleyince uzunca susuyorum... Nefret etmek istemiyormuş eniştesinden. Ya ben ne yapacaktım! Yani kardeşi!

Saplantılı bir şekilde sürekli arıyordu, sapık. Ben cevap vermeyince defalarca özür içerikli mesajlar yazıyordu. Yanlış anladığımı bana zarar vermeyi asla aklına getirmedikini ve adıma laf getirmeyeceğini... Şerefsiz! Bunda benim suçum neydi? Niçin benim adım çıksındı ki? Kendi yaptığı adilikten erkek olduğu için suçlanmayacağını bilinç altına yerleştirdiği yüzüzlükle söylüyordu.

Eniştem, bana hiç bir şekilde ulaşamayacağını anlayınca ablama ya da kızlarına aratıyordu. Konuşmanın tam ortasında aniden ellerinden kapıyordu telefonu. Ya da kimsenin evde olmadığı zamanlarda ev telefonundan çağrı bırakıyordu. Ben ablam zannedip geri aradığımda onun sesini duyduğum an buz kesiyordum. Tüylerim diken diken, soğuk bir sesle kısa cevaplarla geçiştiriyor, ablamı ve kızları sorduktan sonra bir bahane bulup telefonu kapatıyordum panikleyerek. Sesini duymaya bile tahammül edemediğim bu adamla düğün, cenaze vb günlerde nasıl yüzyüze bakacaktık. Cehenneme düşsem bu kadar acı çekmezdim gibi geliyor. Aklımın ucundan bile geçirmediğim şeylerin başıma gelmesine alışmıştım aslında. Yine de bu çok ağırdı, kendimi taciz edilmiş kirlenmiş his ediyordum. Erkeklerle olan nefretim katlanarak çoğalmıştı haklı olarak...

Korktuğum başıma gelmiş, bir yıl kadar sonrasında kızının düğününe gitmem için ailece baskı yapmaya başlamışlardı bile. Kesinlikle gitmeyecektim, kararlıydım. Gidersem, onunla yüzyüze gelme düşüncesi bile tüylerimi ürpertmeye yetiyordu. Konuşmayı bir yana bırakırsak...

Annem "çok özlediğini" düğüne gelmemi istediğini ısrarla söylüyordu her telefon konuşmamızda. Vicdanıma oynuyordu etrafımdaki herkes gibi.

- Belki ölürüm, gel göreyim...

Baskılara dayanamayıp uçak biletimi bir başka şehre alıyorum. Kına gecesi günü o lanetli şehre gidip ertesi gün düğüne, diğer günde dönme planları yaparak. O kargaşada bana bir zarar veremez diye düşünüyor olsam da içim hiç rahat değil. Bir başka şehirde yaşayan ablamda üç hafta kadar kalacağımı onlardan gizliyorum. Haber vermeden gitmenin en iyisi olacağını düşündüğümünden. Annemin de onlarla birlikte yolumu gözlerken duyup üzülmesini istemiyorum. Başka bir kentte düğün gününü beklerken tatil yaptığımı gizliyorum. Bir kaç gün sonrasında eniştemin bir şekilde Türkiye'ye geldiğini duymuş olması tepemin tasını attırıyor. Pislik! Hayal kırıklığıyla küçük ablamı arıyor,

-Neden bize gelmedi? Annen de burada onu bekliyoruz. Çok üzüldük. Biz ona ne yaptık ki, o böyle yapmazdı bir sorun mu var...

Utanmadan yaptığı baskı, yüzüzlüğü beni çileden çıkarmaya yetiyordu. Anneme olan zaafımı kullanmaya çalışıyordu, şerefsiz!

Küçük ablamı döne döne tembihliyorum. Düğün için gittiğimizde beni bir an bile yalnız bırakmaması için yalvarıyorum adeta. Söz vermesine rağmen korku içindeyim.

Oraya vardığımız da ev çok kalabalık, bu iyi. Kocaman ev farklı şehirlerden ve yurtdışından gelen davetlilerle dolup taşıyor. Yaz olduğu için herkes terasta, evin içi bomboş kalıyor bazen. Biri su istese veya tuvalete filan gitmeye kalksam... Ya arkamdan gelirse? Normalde ev işlerini her geldiğimde benim üstlenmeme alışmışlardı. Buna karşın bu sefer ortalarda görünmemeye dikkat ediyordum mecbur kalmadıkça.

Kızların oturduğu odadan çıkmıyordum. Hiç bir şekilde yanyana gelmemeye dikkat ediyordum olsam da o bir yolunu bulup laf atıyordu gelip gecerken, pislik! Balkona sigara içmek için çıkmaya bile çekiniyordum. Beni göremeyeceği bir köşede sigaramı içmeye gittiğimde yerinden kalkıp mutfağa geçerken sataşıyordu her defasında.

-Sen ne kadar yabani olmuşsun kızım gel iki kelime sohbet edelim.

Hiç utanması yoktu! Huzursuz olduğumu bile bile üstüme gelmesi ona olan nefretimi çığ gibi yuvarlıyor ne kadar büyütecekse büyütüyordu.

Her defasında duymazdan gelip ya telefonumdan bir şeylere bakıyor ya da bir başkasıyla konuşarak geçiştiriyordum tehliki. Adamın inadı inattı yılmıyordu. Yeğenimle mutfakta salata yaparken gelip kızını yanağından öperken fırsat bu fırsat uzanıp beni de yanağımdan öptüğünde öfkeyle kıpkırmızı kesildim. O anda dişlerimi öyle bir sıktım ki, içimden küfürler dizdim dizebileceğim kadar annesini anarak. Allahım, nasıl böyle bir hata yapmıştım! Yeğenimin ve annemim yalvarmalarına dayanamayıp düğüne gelmiş olmakla kabuslarımı ikiye katlamıştım. Daha dikkatli olmalıydım ama nasıl.

Bayanlara iki oda ayrılmıştı, beş altı kişi bir odada olmamıza rağmen korkudan uyuyamıyordum. Uyuduğumuz odanın penceresi kapalı balkona açılıyordu. Sadece ablamaların yatak odasındaki kapıdan bu balkona geçilebiliyordu. Gece sıcak olmasına rağmen üstümü tamamen örtüp gözlerimi sımsıkı kapıyordum. Örtünün altında uyumadan sabahlıyordum korkuyla. Cam tarafından gelen tuhaf sesler aklıma kötü kötü şeyler getiriyordu. Balkondan beni gözetlediği düşüncesine kapılıyor, ürkerek iğreniyordum. Odayı paylaştığım bayanlardan birinin o sesleri çıkardığını bir yıl kadar sonrasında bir sohbet esnasında öğreniyordum ancak. Garibim, ağrıdan uyuyamayıp bacaklarına masaj yapıyormuş meğer. Tövbe yarrabbim aklıma neler getirip azap çekmişim.

Tuvalete gitmem gerektiğinde ablamı uyandırıyordum, su içmeye bile yalnız gitmeye çekiniyordum. Gece boyunca sigara içme isteğimi erteleyerek hiç uyumadan sabahı etmişim. Erken saatlerde altı gibi sigara içme isteğime bir türlü engel olamıyordum. Terasta da uyuyanlar vardı. Evdeki hiç kimsenin bu saatte uyanacağı aklıma bile gelmiyordu. Daha öncesinde de tatillerimi bu evde geçirdiğim zamanlardan biliyordum herkes dokuz gibi uyanıyordu. Ben hep yedi gibi uyanır sigaramı içer sekiz gibi kahvaltıyı hazırlardım. Ayaklarımın ucuna basa basa olabildiği kadar sessizce mutfığa gidip sigara mı yaktım. Aniden koridorda bir ses duydum! Kalbim çarpmaya başladı korkudan tir tir titredim! Eniştem mutfığın kapısından içeri girer girmez,

-Günaydın, erken uyanmışsın, hayırdır? Sabah sabah sigara içmeyi halen bırakmadın mı sen? Kafasını iki yana sallayarak cevap vermeme bekledi. Yüzüne bakamadımsa da ilk içeri girdiğinde yüzündeki suçluluk ifadesini anlık da olsa görebildim. Üzgün ve çaresiz bir bakış mıydı yoksa? Öfkeden gözüm dünyayı görmüyordu.

Bende tık yok, donup kalmışım olduğum yerde. Ardından ablam koşar adımlarla mutfığa geldi. Telaşlı ve korkulu idi yüzündeki ifade. Hem çok sevindim kurtulduğuma hem de ablamın içinde yaşadığı şey neyse çok üzdü ve yerin dibine batırdı beni. Kadın olduğum için utandım, tiksindim kendimden. Durumun farkında olmalıydı. Sonrasında kızdım ablama nasıl böyle bir şeyi kabullenip halen evli kalabiliyordu bu sapık adamla. Öfkelenim, kadına dayatılan her şey midemi kaldırdı bilmem kaçınıcı kez....

Herkes bir arada terasda oturmuş başka şeylerden bahsederken, eniştem alakasız bir şekilde konuyu her defasında bana getiriyordu. Benim soğuk olduğumu, ondan kaçtığımı, iki kelime sohbet etmediğimi, adam yerine koymadığımı vb anlatıp duruyordu. Yanlış anlaşılacak gibi bir derdi yoktu adamın. Dengesini yitirmiş olmalıydı.

Ortaokul dönemlerinde, çocuklara bakmakta zorlanan ablama yardım etmek amacıyla bir yıldan fazla bir süre yanlarında kalmışlığım olmuştu. O zamanlar benimle tek kelime konuşmayan aksi adam sürekli konuşan geveze biri olup çıkmıştı. Saçlarımı okula giderken toplayıp örerdim uzun olması sebebiyle. Hafta sonları dışarı çıktığımdaysa açık bırakırdım. Bir gün dışardan eve doğru yürüdüğümde balkonda beni izlediğini farketmişim. Eve vardığımda her zamanki alaycı ve asabi gülüşüyle,

-Kızım sen çingene misin bu kadar uzun saç mı olur, topla ya da kestir. Böyle daha güzel göründüğünü mü sanıyorsun.

Diye beni kaç kez azarladığını hatırlıyorum. Nasıl da yerin dibine sokardı beni, pislik! Kıyafetimden tutun da her şeyimde bir bahane bulup ablama kızardı.

Şimdiki halleriyle birleştirince hatırladıklarım aklıma iğrenç şeyler getiriyordu. Acaba o zamandan beri mi farklı gözle bakıyordu düşüncesine kapılıyorum ister istemez. Yıllarca ağabeyim gibi görüp sevdiğim birinin yarattığı travma anlatılacak, atlatılacak gibi değildi.

Üç gün sonrasında kendimi canhavliyle havalimanına attığımı hatırlıyorum bir. Kazasız belasız kurtulduğuma şükür ediyorum. Yılmadan cep telefonumdan sürekli arıyor, cevap alamayınca mesaj yağmuruna tutuyordu.

-Biliyorum, bu seni son görüşüm, artık buralara bir daha gelmezsin. Neden bana cevap vermiyorsun.

Benzer şeyleri tekrarlayıp duruyordu mesajlarında. O yazdıkça daha çok kirlenmiş his ediyordum kendimi, mühtiş bir tiksinti hissiyle küfürler savuruyordum sessizce söylenerek. Etrafımdaki yolcular duymasa da yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu yüz ifademden anlıyor olmalıydılar. Başımı kaldırdığımda üzerime cevrilmiş meraklı bakışlarına yakalanıyordum insanların.

Sinirlerimi iyice yıpratmış yetmiyormuş gibi bunu devam ettirmeye kararlı görünmesi beni çileden çıkarıyordu. Allahım, nasıl kurtulacaktım! Korkudan kuytuya sinmiş tirtir titreyen serçe gibi his ediyordum kendimi, avına pençesini kaldıran akbaba gibiydi bakışları her karşıma çıktığında!

Beş ay sonra....

İş yerinde mola saatinde kahvemi, sigaramı içiyorum, sakin bir gün. Bir yandan da netten bir şeyler okuyorum. Küçük ablam çağrı bırakıyor, tekrar tekrar. Çalışma saatimde pek hayra alemet değil bu. Geri dönüyorum ulaşamıyorum. Meraklanıp, mesaj atıyorum!

+Bir sorun mu var, hayırdır!

-Ablaları ara.

+Neden, bir şey mi oldu.

-Enişte ölmüş!

+Ne, nasıl ya!

-İntihar

+Hadi oradan.

-Yatak odasının balkonunda camaşır asma demirinde asılı bulunmuş bu sabah!

Bu benim kurtuluşum mu? Donup kalıyorum! Ablam ve kızları...

Sude nur haylazca

Sus henüz kimse bilmiyor

Her insanın kuytusunda demlenmiş koyu bir yalnızlığı vardır... Paylaşılmayı bekler bir diğer demini bulmuş yalnızlıkla.

Sonsuza dek uzayan yalnızlığımıza ördüğümüz duvarların göz hapsinde içten içe ruhumuzu kemiren neydi?

Kuleden aşağıya sarkıttığımız saçlarımız imdat çığılığı mıydı c'esaretimizin?

Kesince umudu kazıdığımız saçlarımızdan asi yılgınlığımız neler saklar kimse bilmezdi!

...

Yaram olsan kanatsam seni çokça!

Sen uğur böceğimdin. Ben ise dokunmaya kıyamadığın nazende kıpkırmızı bir gelincik.

ey aşk bana eşlik et!

sevmek ne hoş

sırta kadem gam keder

ah be adam!

kaçıncı mevsimimsin

kaçar mı bu defa avuçlarımızda biriken hasat

koyun koyuna üleştığımız neyin nesi

neyin arifesindeyiz

içimizde tıka basa bayram çoşkusu

bu kadar mı acımış yüzümüzde gülmek

boynu altında kalsın bütün ağlamaların bu gece...

yanımda kal!

ben seni düşlerim kadar sınırsız gülüşlerim kadar içten

bir annenin bebeğine eğilen şefkatli bakışlarıyla

göğsüme aldığım sıcaklıkta

iç geçiren bir aşkla... öper severdim de ah!

kurul yanı başıma

kurtulacak ne varsa

talın olmuş ömrümüzden

gözü kara bir aşkla

sarı!

çekip kurtaralım

bize göre değil kaybolmak bu kör boşlukta

Sen benim en güzel yanıma ortaya çıkararak mucizesin. Asırlardır bekleğim!

Öyle bir saracağız ki yaralarımızı inan bir daha hiç kanamayacak yalnızlığımız. Acıtmayacak hiç şey biz bize sarıldıkça sıkı sıkıya.

Ah! Sen var ya sevmenin bambaşka hali. Hadi birleştir yollarımızı dert olsun Mecnun`a aşkın sen hali...

Yüzyılda bir gelir böylesi deva... Dünyaları bahşeder aşk yar koynunda..

Adım en çok senin dudaklarına yakıştı en çok senin sesinde ahengiyle buluştu.

Bulabilene vahası içinde saklı sahraydım. Bana divane gezen Mecnun değil dağları delen Ferhat gerek...

İsmin bütün hallerini unuttum sende, sevmenin en güzel halisin.

Ve sonrası da vardı sevebilmenin bilsen kaç haliyle çoğalıyordu vuslata kanayan avuç içi susamışlık.

İşlenmemiş değerli bir madeni işlemek gibiydi aşk.... Sus henüz kimse bilmiyor.

Sude Nur Haylazca

Si de var

Kanadığımız yerden vururlar, başlar kan davası yaşamak... Güneşe verdiğimiz sözler ayakta tutar bizi.

Tıka basa gölgeler taşıyor karanlıktan. Korkuyorum beni izleyen adımlarından geçmişin. Dönüp dönüp kara yüzüne tüküremiyorum.

Ensemde soluyan nefesin sahibiyle henüz tanışmadık. Tir tir titriyorum sessizliğin çıkardığı gürültüden. Ellerimle sarıyorum kendimi en köşesinde yalnızlığın. Bitkin, uyku nöbetlerinde kendi iç dünyamı var eden ölüme sayıyorum.

Uzattığın eli tutacak cesaretim yok. Öfkelerin, hırsların, sevmelerin, gülmelerin, karışık ruh hallerin ürpetiyor. Bana benzeyen yanlarından tutasım var oysa.

Yarım kalmışlığın açısıyla bakmaya alışmış gibiyim öte yandan. Bir bütün olmak yabancılaşmak kendime belki de. Kaybedecek hiç bir şeyim kalmamış gibi koşup uzaklaşamıyorum kendimden.

Bizi biz yapan yokluğun ta kendisi değil midir. Var olan tükenmeye yüz tutmuştur çoktan. Yok olanı var etme çabası değil midir ten tene soluklanmak.

İçinde biriken isyanın yer bulmuşken diğer yanında ateşlenmeye, sabırsızlığına kurban verme kalan ömrünü.

Toprak taşmasın acısından, kurtul gölgelerinden öyle sev!

sude nur haylazca

Arafı ikamet seçen kadınlar

Anadolu Kadı(n)ları -1-

Sahi evlat olmak neydi?

Öğrencilik hayatımda okulun en en başarılı öğrencileri arasında hatta birinci sırada olmak kendim için verdiğim bir yarış mıydı?

Dönem sonlarında taktir getirmek alışılmış bir durum olsa da, nefesimi tutarak koşar adım eve taşırdım havada asılı duran sevincimi. Her seferinde ilk kez almışım gibi gelirdi. Babamın gözlerinde ışıldayan gurura sebep olmak her şey bedeldi. Belki de erkeklerden, erkek kardeşlerimden birkaç adım önde olmak içindi bütün bu çabalamalar...

Ah o babamın gam gemileri yüzdüren güz mavisi gözleri! Kederi taşıyarak dalıp giden bakışlarıydı zihnime en son kazılan. Yüreğimi acıtan kuyu derinliğindeki öyküsünü hatırlatırdı bana annesinden ç/aldığı güzel gözleri.

Öksüz, yetimdi babam. Hiç kıyamamıştı evlatlarına, özellikle de kızlarına... "Annem" diye severdi ya bizi küçük yaşta annesiz kalmışlığının üstünü örter gibi. Belki de yarasını kanatırdı gizli gizli! Sonrasında babasız kalışı! Dokuz yaşındaki bir çocuk nasıl tek başına tutunurdu ki hayata. Babamdı en yakın örneği...

On çocuk içinde en çok benim babamdı sanki. Acıyan hasretim. Mezar taşına sarılıp içerlerken bir avuç toprağı avuçlamak değildi en zor olan.

–"Sen ne istersen öyle yap. Seçtiğin yol ne olursa olsun yanımdayım gülüm. Yarama merhemim" derdi hep bana. O an his ettiğim duygumu anlatmak zor gelir şimdi...

Yıllar içerisinde toplum içerisinde saygın bir yer edinmişti. Sert otoriter görünüşü altında şefkatli sevgi dolu kalbi vardı. Buna rağmen garip bir şekilde gölgesi bile çok ağır gelir, çekinirlerdi. Açıkçası bizim içinde durum aynıydı. Onun evde olduğu zamanlarda sükunetin hakimiyetine teslim ederdik kendimizi.

Ya annem helal etsin diye verdiği sütü neler yapmıştım. Çocuk yaşta evlenip kahır yükünü onurla taşıyan bu kadını nasıl mutlu edebilirdim. Kız çocuklarını geç olmadan yüz ağlıyla evlendirmeyi öğretmişlerdi ona. Sertti çok... Katıydı anneciğim.

Eğitimi yarıda bırakıp onun istediği biriyle evlenerek kime zindan etmişim dünyayı, kimi yüz ağlığı ile bahtiyar kılmıştım. Genzime kıymık olup batan anne sütünü burnumdan fitil fitil getiren kader miydi? Anneciğim mi...

Yere batasınca törelerimiz miydi yoksa. Dünyayı kadına dar eden ah o lanetli Anadolu kadıları!

Annem dışarıya karşı hoşgörülü, yardımsever, merhametli aynı zamanda saygı duyulan sözüne itibar edilen tam bir Anadolu kadınıydı. Bize karşı otoriter, dayatmacı bir yapıya sahip olması yüzünden zaman zaman çatışmalara girerdik kendisiyle. Son sözü o söylerdi genelde. Çevre faktörü en büyük etkendi dayatmalarında.

Kahverengi gözlerindeki zindanın telvesine düşüşlerim yok muydu, ah annem ah! Az bedel ödememişti oysa. Seviyor muydum otoritesiyle bize yaşama alanı bırakmayan bu esmer kadını. Kendisine dayatılan yanlışları bize dayattığı için af edebilir miydim onu. Düşündükçe kendi içimde öfkemi bastırarak hoş görebiliyordum aslında. Merhametliydim çok, ah ne yazık bu yönümle ona benziyordum. Bildiği doğruları sunmuştu bize işte. Korkuları endişeleri vardı evlatları için. Evlenip yuva kurarlarsa her şey yoluna girecekti. Herkes kendi yolunda yürüyecek, sorumlulukları azalacaktı onun da. Laf/söz gelmeyecekti. Yıllarını vermişti evlatlarına. Daha iyi yaşayalım diye verdiği emeği taktir ediyordum bir yandan. Hayata karşı verdiği mücadele onu otoriter, güçlü bir kadın yapmıştı her halükârda. Bilmeden etmeden sevmeden evlenmişti o da. Katılaştırmıştı onu yaşadıkları... Kaya kadar sert olabiliyordu bazen. Diğer yandan yardımsever maraz doğuracak kadar merhametli bir insandı çevresine karşı...

Ortaokuldan başlayarak abartısız her gün kız görmeye gelirlerdi bize. Ablalarım ondört yaşlarında evlenip gitmişlerdi. Onüç yaşını doldurmuşum işte. Ben okuldan yorgun argın dönerken her gün yeni bir süprizmiş gibi tanımadığım etmediğim uzak yerlerden ya da çevreden birileri beni görmeye gelirlerdi. Her seferinde hayır cevabı almaları hırslandırıyor muydu nedir yılmak nedir bilmiyorlardı. Ziyaretlerinin ardı arkası kesilmiyordu. Bu durum liseyi bitirene kadar devam etmişti. Annemim itibar ettiği komşularımızdan biri bir gün anneme,

–"Kızı yine mi vermediniz? Verin birine gitsin. Hem milletin tesellisi düşer hem de ayağı kesilir. Siz de rahat edersiniz."

–"Diğer kızları okutmadık bari bu okusun. Evlenmek istemiyor, okumak istiyor."

–"Okutup ne yapacaksın ki el oğluna mı yedirsin maaşını, evlendir gitsin işte. Güzel kız peşine düşeni çok. Okula gidip gelirken biri tutup zorla kaçırırsa ne yapacaksın?"

Annem de çevre baskısının etkisiyle olsa gerek içlerinden birini seçip,

–"Beni dinlersen bununla evlen, hem çalışkan da. Seni isteyenlerin içinde en iyisi bu."

Uzun süre ayak diremiş olsam da zihnimde annemin söyledikleri yer etmişti bir kere. Anne baba sözü dinleyenin bahtı açık olur derdi hep annem.

–"Beni dinleyin ki gün yüzü göresiniz, Allahın da gönlüne hoş gelir hem."

En sonunda teslim bayrağını çekmiş hiç plânda olmayan bir yola yönümü çevirmiştim. Öyle hızlı gelişmişti ki oldu bittiye gelmişti her şey. İlk günden başlayarak azap içinde geçen bir evliliğin içinde bulmuşum kendimi. Kimin günahını ahını almış olabilirdim diye kara kara düşünmeme sebep olan bir cehhenemin içindeydik artık.

Ya anne olmak neydi?

...

Bukle bukle altın sarısı saçları, zümrüt yeşili gözleriyle dünyamı aydınlatan canım kızım da tattığım o duygu. İki yıl sonrasında da simsiyah dalgalı saçları ve öfkeli gözleriyle dünyayı yumruklayacak olan oğlum almıştı kucağıma. Küçük yaşta evin erkeği rolüne soyunacak olan biricik asi oğlumla sürekli çatışsak da aşkla bağlıydık birbirimize. Yolculuğumuz uzun ve kasvetliydi! Ya sabır diye diye emekleyecektik. Biz sadece birbirimize sarıldığımızdan emindik. Sıcaklığımız zemheride bile birbirimizi ısıtmaya yetiyordu. Başkaca hiçbir şeyden emin olamasak da yanyanaydık ve nefes alıyorduk. Her yeni gün bizi zulmüyle sınıyor olsa da birbirimize olan bağlılığımız ayakta durmamızı sağlıyordu.

O günlerden bir gün;

Sırat okul dönüşü eve girer girmez iri gözleri ağlamaklı soba kenarını kaptı. Islanmış çoraplarını hızlı bir şekilde çıkarıp bana doğru fırlattı. Eğilip yerden alırken,

–“Nasıl islandı ki bunlar, annem ya. Suya mı girdin?”

Ben söylenirken, o iki büklüm başını bacalarının arasına alıp ağlamaya başladı.

–“Neden ağlıyorsun, cevap versene oğlum?”

İmgeye dönerek,

–“Bir şey mi oldu, konuşsanıza dilinizi mi yuttunuz?”

Üşümüşlüğü etkisiyle burnu ve yanakları kızarmış, hüzne bulaşmış gözlerinin yeşilini benden kaçırarak,

–“Ayakabısı şu çekiyor galiba, altı delinmiş.”

Sıratın yanına çöküp onu kucağıma alıp başını göğsüme basıp buz kesmiş ayaklarını avuçlayıp ısıtmaya çalışırken,

–“Bana neden söylemiyorsun oğlum? İnsan öyle çıkar mı dışarı, kış kıyamet...”

Kucağımdan fırlayıp odadan koridora geçerken kapıyı çarpmadan önce öfkeli ve titreyen sesiyle

–“Söylesem ne olacak, söyle ne olacak! Paran mı var ayakabı alacak.”

Arkasından ben de yerimden kalkıp çorapları banyoya koyduktan sonra orta odaya gidip yanına oturdum sessizce.

Sakinleştirmeye çalıştıkça daha çok içerleyip ağlıyordu. İçinde bulunduğumuz çaresizliğin verdiği mahçubiyetin utancını örtmeye çalışarak,

–“Paramız olmasın ne olacak? Söyleseydin bir çaresine bakardım bebeğim.”

–“Çalışıyor musun? Babam da sanki bilmiyorsun!” Cümlesini bitiremeden hıçkırıklara boğuldu yavrucak.

Varlık içindeki yokluğun dibini bulmuştuk. Acı ile öfke birbirini besleyip içten içe kabarmaya yer bulmuştu körpecik yüreğinde. Küçücük çocuğa yük ettiğimiz nedir, sorumluluk bilinci mi? Farkındalık mı, çaresizlik mi? Canımı en çok acıtan neydi böyle? Yanlış seçimlerim mi? Çare bulamayan acizliğim mi? Kimdim, neydim, anne mi?

Sabaha karşı eve dönen eşim kör kütük sarhoş olurdu Allahın her günü. Konuşacak halde olmadığı gibi sebepsiz yere hır çıkarır döver söver sonra da deliksiz uyurdu. Çocuklar gürültüden uyanıp ağlamaya başladıklarında ise önce koltuk altlarından kavrayıp havaya kaldırır sonra da yataklarının üzerine hızla fırlatırdı.

–“Çocuklarımdan uzak dur! Çocuklarımdan uzak dur!”

Çiğliklerimin karışılığı dayak oluyordu her seferinde. Gücüm yetmiyordu ne kendimi ne de çocuklarımı korumaya.

Bütün bu olanlara tahammül ettiğim için iğreniyordum kendimden. Kadınlar zayıf anneler güçlü olurdu oysa... Ne iyi bir anne ne de iyi bir evlat olabilmişim aslına bakarsanız. Hiçbir şey olamamıştım layığıyla. Kadınlık neydi sahi?

Ertesi gün eşimi işe yolcularken kapıda eğilip Sırat'ın ayakabılarının ikisini de elime alarak ters çevirdim,

–“Sıratın ayakbıları delinmiş su çekiyor. Dün donmuştu çocuğun ayakları. Kimbilir kaç gündür böyle okula gidip geliyor. Korkusundan söyleyememiş.”

–“Okula gitmesin, gitmek zorunda mı?”

–“Daha yeni ilkokula başlamış bir çocuk, okula gitmesin mi?”

–“Gitmesin, çok da *ikimde?”

Dedikten sonra yüzünü ekşiterek merdivenlerden hızla indi. Sağ elini havaya kaldırıp ne haliniz varsa görün der gibi sallayıp gözden kayboldu. İçimde biriken öfke ve küfürlerle arkasında öylece bakakaldım. Ne bekliyordum ki? Kendimize ait iş yerimiz vardı ve kazancımız gayet iyiydi. Eşim bütün kazancını o bar senin bu bar benim diye gezerek tüketiyordu. Kadın, içki, kumar yok yoktu işte... Sıfırı tüketmeden eve geldiği tek gün yoktu neredeyse.

Oturduğumuz ev babamlara aitti, kira vermiyorduk Allahtan. Elektiriği suyu ödüyorduk bir tek. Gün geldi onu da ödeyemez olduk. Annemlerin diğer kiracılarından aldığım kirayla ödemeye başlamıştım artık faturaları. Gururumu incitse de mecbur bırakılıyordum buna. Eve bakmadığı bir yana çalışmama da izin vermiyor oluşu beni deli ediyordu... Kısır bir döngüydü yaşadıklarım sadece o kadar.

Sorgulamalarımla bir başıyaydım, onunla konuşup anlaşmanın hiçbir yolu yoktu.

Komaya sokana kadar bana şiddet uygulamasının izlerini ruhumda ve bedenimde utançla taşıyordum. Yatağa uyumak için uzanmak istediğimde işkence haline dönüşüyordu her hamlem. Hangi yanımı dönsem etim kemiğimden ayrılacakmış gibi acıyordu. Darbe almamış birkaç santimlik kadar yer bile yoktu vücudumda. Başımda koca koca şişlikler, burnum, gözlerim mosmor, kollarımda bacaklarımda ezikler. Daha iyileşmeden bir daha bir daha eziyordu ayaklarının altına alarak. Vurduğu her tekmenin şiddetiyle bir de beton zeminden darbe alıyordum. Ben ayakları altında acıyan yanımı geri çekip yer değiştirdikçe tüm vücudum nasibini alıyordu balyoz misali tekmelerinden.

Çiğliklerimi kimse duymuyordu çocuklarımdan başka. Duyanlar da kocasıdır deyip kulak tıkıyordu. Yerde hareketsiz kalıp sesim soluğum kesilince beni kendi halime bırakıp rahatlamış olarak gidip zibarıp yatıyordu yatağında. Ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi ona güler yüzle kahvaltı hazırlamamı bekliyordu. Aksi halde...

Kadına dayatılan bu hayattan nasıl kurtulacaktım? Bitmeyen sorularla beynimin uğradığı izdiham beni çıkmazlara sokuyordu. Gece çiğliklerime kulak tıkayan komşular sabah olduğunda alaycı bakışlar atıyordu yüzümdeki morlukları görünce. Mutlu ediyordu bu onları ne garip.

Boşanırsam çevre nasıl bakacaktı, ailem de istemiyecikti elbet. Boşanmak kötü bir şeydi. İşkence görmekten de kötü olabilir miydi? Kadın dediğin kahr çekerdi, dayak yemeyeni mi vardı. Hepsi zulme boyun eğdiği kadar kadın olup

taktir toplamamış mıydı? Bu coğrafyanın yükü de buydu omuzlayacaktım elbet annemin kızıydım. Babamın en nazlısı, gözünden sakındığı kızı değil miydim? Hep gurur duyduğu kızı olarak kalmalıydım, kalacaktım. Üzemezdim, başını öne eğdiremezdim kimsenin. Çocuklarım da kaderimden nasibini almamış olsaydı katlanmak daha kolay olacaktı elbet. Onları koruyamamak masıl bir vicdan azabıydı? Yaşattığın nasıl bir çaresizlikti Allahım!

Yine kabus dolu bir gecenin sabahında dalıp gitmişim uzaklara. Aldığım darbelerden acıyan bedenim umurumda değildi aslında. Bu zulm ne zaman bitecekti, düzelecek miydi her şey bir gün?

Sırat eğilip yanağımdan öptü öptü, gözlerimin içine bakarak gülümsedi tatlı tatlı.

–“Anne neden babayla evlendin, bu pis adam bizim babamız olmasaydı keşke.”

Acıyordu gözlerinin içi aslında.

Nasıl bir cevap verebilirdim, uzunca sustum. Bir cevap bulmalıydım. Teselli edecek teselli olacak. Yüreğimize soğuk sular serpecek bir yanı olmalıydı yaşadığımız cehennem.

Sarılıp oğluma saçlarından öpüp koklayarak, gülümsedim şefkatle acıyarak.

–“O zaman senle ablan olmazdı bebeğim.”

–“Neden, biz sadece senin çocukların olurduk ne güzel işte.”

–“Olmazdı işte...”

–“Tamam o zaman ablamla ben doğduk artık. Babayı dışarı atalım biz bize yaşayalım. Dedemin evi değil mi. Ben simit satarım bakarım senle ablama.”

–“Olmaz, sen okuyacaksın, ablan da. Ben okulu yarıda bıraktım evlendim. Bak gördün mü hiç de iyi bir şey yapmamışım. Sizden başka güzel hiçbir şey hayatımda”, dedim sessizce.

–“Nasıl baba bu ya? Ancak dövsün. Bir ayakabı bile alamıyor, değil mi anne?”

Sarılıp öptüm yanaklarından içime çekip kokusunu sarıldım kemiklerini kırarcasına. Labiretin içine düşmüştük bir kere. Çözüm sunamıyordum hiçbir şekilde çıkış yolunu da bulamıyacak kadar aciz his ediyordum.

–“Kemiklerimi kıracaksın anne”, diyerek gülümsedi.

Kurtulmaya çalışınca kollarımdan, kollarımı gevşettip öptüm alınından oğlumu tekrar tekrar.

Kızım oturduğu yerden bizi seyrediyordu. Gözlerinin içindeki çaresizliğin izlerinde kayboldum bir an. Derin bir iç geçirdikten sonra kucağımı açtım gülümseyerek. Gelip iyice sokuldu o da.

–“Bence de boşan bu pis adamdan anne. Sırat doğru söylüyor. Dedeğil bize bakar.”

Benden cevap alamayınca tekarlardı sorusunu.

–“Bakar değil mi?”

Yapabileceğim tek şey onlara sarılmak ve sevdiğimi his ettirmekten başka bir şey değildi. O an için öyle geliyordu...

Anne olmayı öğrenecektim elbet.

O gün gelene dek sıkı sıkıya sarılacaktım yavrularıma.

sude nur haylazca

-GÜNEY Dergisi Temmuz 2017-

Serenat VIII

Biliyormusun, ben kendime bile anlatmadım seni neden sevdiğimi. İliklerime kadar his ederken seni itiraf edemedim kendime gerçekleri.

İki buruk hikayenin zamana aykırı kahramanlarıydık. Birleşen sayfanın son paragrafında arda arda bırakılmış üç noktadan ibaret, unutulmuşlardık. Yarım bırakılmışken böyle nasıl dahil olabilirdik ki hayatın gerçeğine.

Birinin biriyle çarpışmasında geriye en iyi ihtimalle hep iki yaralı kalır. Benden sen, senden ben artar sona gelindiğinde.

Üzülme.

Hani o çocukluk resimlerine oturan kaderin kara gölgesi var ya ilk gördüğüm günden beri göğsüme dünya ağırlık indiren. Senin sevinçlerini çalan karanlıklara senden çok küfür ediyorum. Avuçlarına bırakılan müebbeti temize çıkaramayan her şeye lanetler yağıdırıyorum.

Bugün yine ilaçlarımı almadım. Strawberry içiyorum. Yok hayır. Bu sarhoşluk ertelenmeye gelecek bir şey değildi. Evet hala sigarayla aramda kronik bir bağ var.

Boş boş bakıyorum kağıda şu an! Hayır, içimden geçeni yazmayacağım. Bildiğimiz şeyler üzerinde konuşmayı sen de sevmezdin. Hatırlıyorum.

Gülme, biliyorum unutmak için çok geçmedi üzerimizden. Tır geçti diyecektim vazgeçtim. Ama ağır hasar bıraktık birbirimizde.

Uzun uzun susmayı çok isterdim şimdi. Gerçi yazıyorum. Bu konuşmak sayılmaz. Deliriyor da olabilirim.

Kendime bile anlatamadıklarımı anlatacaktım oysa. İki kiden bir çıkınca yarım kalıyormuş insan öyle diyorlar.

Ağlamaların, ağrıların toplamıydık biz. Kahkahalarımızdan kederi taşıyorduk. Farkında mıydık.

Yine anlatamadım bak, seni nasıl ve neden sevdiğimi yazamıyorum da.

Affet.

Saçlarını okşayamadan, şiirler okuyarak uyutamadan dizlerimde, öldüğüm için affet.

Bana kitap okumanı sesini daha çok duymak için istiyordum, itiraf ediyorum. Hakkını helal et!

Dönüp yeniden yeniden sarılmanın... Ne anlamı var diyeceksin.

Su serpemedim arkandan. Sarıl bana sevgili uzun vedalarınla boğ diyemedim.

Ah bu yara hep kanasın...

Ben de!

sude nur haylazca

Arafı İkamet Seçen Kadınlar - Anadolu Kadınları -

Sude Nur Haylazca

Zaman kavramını yitirmiştim. Güzel olan tek şey hafızamda zerre kadar yer işgal etmiyordu. Kopuk kopuk belirsizdir herşey zihnimin kuyularında.

Umut annelerinin doğurduğu bir şey olmalıydı. Çözumsuzlük kabul edilecek bir şey değildi. “Kadınlar zayıf olabilirdi lakin anneler çok güçlüydü.” Bu mecburiyet olduğu kadar aynı zamanda hayata karşı gönülden yapılan en onurlu direnişti, duruştu.

Dışarıda akan manzara kayıp gidiyordu dalıp giden gözlerimin içine bata bata. Bir taraftan bu yolculuğun sonunda bizi neyin beklediğini merak ederken öte yandan geçmiş iğne gibi sivriliyordu içimde. İrkilip etrafıma bakıyordum. Cehennemden kurtulmuş olmanın rahatlığı içindeydim. Diğer yandan geleceğin belirsizliği rahatsız ediyordu beni. Korkuyordum.

Cam kenarından yemyeşil uzanan etrafı dağlarla çevrili şehre bakıyorum. Yanımda oturan çocuklarıma dönüp, “Baksanıza ne kadar güzel bir ülke. Alabildiğine yeşil, dağlar, ovalar, göller ve nehirler.”

Sırtımı iyice koltuğa yaslıyorum. Çocuklar da başlarını uzatıp dışarıya doğru bakıyorlar. Gözlerindeki heyecan ve sevinç beni de mutlu ediyor, gülümsüyorum. Zor bir başlangıç yapacağımızı biliyorum yine de umutluyum. Bütün kötülükleri arkamızda bırakmıştık. Yeni bir hayata başlayacaktık işte.

Bir ülke ki bize yabancı biz ülkeye...

Merak, sabırsızlık, sevinç hepsini birden taşıyorduk.

Uçak alana iniş yaptıktan sonra derin bir nefes alıp çocuklarıma bakıp bakıp gülümsüyorum. Bütün dünyam onlar ve şu an karşımdalar, yanımdaydılar. En büyük aşk evlatla anne arasında olandı bana göre. Yaşama sevincimi, ayakta durma direncimi onlardan alıyordum. Onlarsız hayat ne kadar çekilmez ve anlamsız olurdu kimbilir....

Uçaktan inmek için sabırsızlanan yolcuların gitmesini beklemek en mantıklısıydı. İtiş kalkış olmanın bir anlamı yoktu. “Dayınız bizi bekliyordur, o da sevinçli ve heyecanlıdır.” İkisinin gözlerinden akan masunluğa saplandı kaldı bitkin bakışlarım. Derin bir iç çekiyorum.

Valiz alma yerine geldiğimizde çok fazla beklemeden valizlerimizi alıp heyecanla çıkışa yöneliyoruz. Kalabalığın arasında kardeşimi görmek çok da zor olmuyor. Uzun boyu, ışıқта parlayan kel kafasıyla dikkati ilk o çekiyor insanların arasında. Ve aynı zamanda karizmatik, yeşil gözlü kumral bir doksan boylarında fit. Göz göze geldiğimizde aynı sevinci taşımadığını endişeli bakışlarından sezinliyorum. Bu benim de enerjimi düşürüyor anında. Ne gibi bir sorun olabilir, aklıma bir şeyler gelse de bu ihtimali düşünmek istemiyorum. Ona doğru yürüyoruz, o da bize doğru gelip valizleri almadan önce kucaklaşıp öpüyor her birimizi. Yorgun ve stresli görünüyor. Arabasının olduğu yere doğru giderken ardından onu takip ediyoruz. Uçaktan merakla seyrettiğimiz şehrin içindeyiz ve bu bizi hiç ama hiç ilgilendirmiyor artık. Takılıp kalmışız neden suratı asık? Aynı sevinci taşıyor olması gerekiyor mu? Uzun uzun konuştuktan sonra bu kararı birlikte almıştık oysa. Türkiye’de çalıştığım işten aldığım maaşla çocukları okutamayacağımı ona izah etmiştim. Eğer yardım eder de bizi oraya alırsa yaptığı masrafları ödeyecektim kuruşu kuruşuna. Parasını ödeyeceğim için eşi de sorun çıkarmayacaktı. Ev de daha önceden tutulmuştu yani onlara yük olmayacaktım. Yanımda az biraz para da getirmiştim. Mümkün olduğunca erken iş bulup borcunu ödemeye başlayacak, onlara yük olmayacaktım... İkamet edeceğimiz yer Viyana’ya arabayla ikibuçuk saat mesafedeydi. Yol boyunca dalgındı kardeşim, hiçbir şekilde sohbet etmiyordu. Kısaca hal hatır sormuştu soğuk bir şekilde o kadar. O susunca biz de susuyorduk. Bu ülkeye tamamen yabancıydık. Dil bilmiyorduk, evimizin adresini bile bilmiyorduk. Muhtaçlık ona.

Uzun bir sessizlikten sonra kardeşim düşünceli bir şekilde konuşmayı açtı.

“Abla, Naz diyordu ki, ablan benimle ilişkilerini düzeltmek için adım atacak! Ben ona adım atmam”

Şaşkınlığımı gizlemiyerek,

“Ne, ne geçmişki aramızda. Biz onunla bir araya bile gelmedik. İzne geldiğinde annesinde kalıyor. Yemeğe çağırıyoruz yabancı gibi gelip yemeğini yiyip gidiyor. Zaten siz evlenir evlenmez ikinci gün birlikte buraya geldiniz. Annemlerde de kalmadı. Ben ona ne yapmış olabilirim ki!”

Kardeşim başını sağa doğru çevirerek cevap verdi.

“Bilmem, siz artık aranızda halledersiniz.”

“İyi de ben bir şey yapmadım ki anne bile ondan korkuyor ağzını açamıyor. Evimize geldiğinde titriyoruz üzerine huyunu bildiğimiz için. Buluttan nem kاپıyor, şakayla bile bir şey diyemiyoruz.”

Sustuk sonra... O da biliyordu karısının sırf sorun yaratmak için bahaneler üreteceğini. İyi de ben kardeşime, “eşinin de fikrini al, rahatsız olacağı başka bir yol denerim” diye söylemişim. Kardeşim de cevap olarak “sen parayı verdiğin için bir şey diyeceğini sanmıyorum” dememişiydi. Şimdi bu neyin nesiydi...

Hiçbir şeyin benim için kolay olmayacağını biliyordum. Talih dedikleri şey insanı her yerde takip ediyor olmalıydı.

10 temmuz 2017

Güney Kültür Sanat Edebiyat Dergisi 82

Ekim 2017

Arafı İkamet Seçen Kadınlar -Anadolu Kadınları- 3

Umuda doğru çıktığımız yolun taa en başından itibaren kendini göstermekte gecikmeyen karanlığın bizi içine çektiğini his ediyordum, umutsuzluk inine düşüyordum. Karşıma çıkan her olumsuzlukta geçmiş beynimin içinde tepinip kendini hatırlatıyordu.

Direncimi kırmamalıydım. Dimdik durmak mecburiyetti bugünden sonra. Boyun eğmek yakışmazdı. Her şeyden önce gözlerimin içine içine bakan iki çocuğum için... Zorlukları aşacaktım! Hem ne kadar zor olabilirdi ki! Kendi kendime telkin veriyordum içimden.

Çocuklar da huzursuz ve sessizdi yol boyunca. Gelceğin belirsizliğinden çok onların küçücük yüreklerinin tirtir titremesi beni aciz bırakıyordu...

Cehennem gibi bir geçmişten sonra cennet bahçesine düşecek değildik elbette. Lakin; başlangıç bana hiç umut vaat etmiyordu. Kardeşimin yüzündeki ifade, durumun vahamiyetini olduğu gibi yüzüme çarpıyordu.

Elim kolum bağlıydı işte neyi değiştireceğimi sanıyordusam... Sihirli bir değnekle tüm olumsuzlukları yok mu edecektim, acaba!

Tek başına bırakıldığım hayatta bu kadar da yalnız olamazdım. Annem, babam ve sekiz kardeşim vardı benim. Tam oniki yıl kocamdan zulm görmüş ve o psikopatla tek başına mücadele etmişim. Ailemden kimse üzülmeyin, morali bozulmayın diye sorunlarımdan uzak tutmuşum hepsini. Bugün ise sadece kısa bir süre için yanımda olmalarını bekliyordum. Daha sonrasında onlara olan borcumu geri ödeyecektim.

Yaşadıklarım beni kör etmiş olmalıydı. Etrafımda olup bitenleri yok sayacak kadar gözlerimi dünyaya kapattığımı yeni yeni fark ediyordum.

Kardeşimin eşi bir kaç kez aramış, nerde kaldığını sormuştu. Bizimle ilgili tek soru sormamış olması istenmediğimizin bariz göstergesiydi. Telefonu kapattıktan hemen sonra kardeşim bana hitaben,

“Naz, yemek yapacaktı ben gerek olmadığını söyledim. Açıkmişlar, nerde kaldın diye soruyor. Akşam yemeği için pizza getireceğimi söylemiştim de.”

Aslında; Naz, “senin ablan için kılımı bile kıpırdatmam, yemek filan da hazırlayamam” diye resttini çekmişti. Kısacası bunu söylediğini ikimiz de biliyorduk.

“Benim iş yerine uğrayıp Mahmut’u da alayım diyorum. Linz’e gelecek, bir daha tren parası vermesin. Nerden baksan birbuçuk, iki saat yol gidecek trenle gitmeye kalksa. Yolumuz iki saat kadar uzayacak. Biliyorum yorgunsunuz ama yapacak bir şey de yok.” Başını iki yana doğru umursamaz bir şekilde salladı gözleri yola odaklı.

“Bizim için fark etmez. Senin için nasıl uygunsu.” Oysa çok yorgunduk...

Kendimizi aceleyle atacağımız evimizin yerini bile bilmiyorduk. Alışana kadar onlar ne derlerse uymak zorundayık. Bir başka deyişle elimiz mahkumdu...

Bugüne dek kardeşlerimle aramda olan dialog hep iyi olmuştu. Ahmet’le de düne kadar en yakınken, bugün varlığımın onu huzursuz etmesi müthiş derecede rahatsız edici bir durumdu benim açımdan. Vebalı, aciz birine bakar gibi bakıyordu gözlerini kaçırarak. Gizlemeye çalıştığı her neyse, his ediyordum. Susmak ikimizin de işine geliyordu o gün için sanırım...

Ahmet’i, Avustruya’ya ilk yolculuğumuz günler gözümün önünde film şeridi gibi geçti birden. Keyifli bir akşam yemeği yemiştik benim evimde. Çocuklarla arası da oldukça iyiydi...

Buraya gelmeye karar vermeden önce inceden inceye düşünüp en doğru kararın bu olduğu konusunda kendimi ikna etmiştim. Yanılıyor muydum?

Dayılarının varlığı çocuklar için de iyi olacaktı. Aileden bir erkeğin sıcaklığına ihtiyaçları olduğunu o kadar belli ediyorlardı ki... Lakin bunu bir tek ben görüyordum!

İyi bir baba aynı zamanda iyi bir dayı olur muydu?

Türkiye`den buraya yerleşmek üzere geldiğimiz için valizlerimiz oldukça fazlaydı. Arabanın bagajına sığmayan iki valizi

de arka koltuğa, yanımıza yerleştirmiştik.

Kardeşim bana sıkı sıkı tembih etmişti gelmeden önce.

“Getirebildiğin her şeyi getir! Burası oldukça pahalı.” Ardından da kendi iş yeri ve evi için bir şeyler istemişti. Aslında istediklerini alacak paramın olmadığını bilmesi gerekiyordu.

Arabada bir kişinin daha oturacağı yer yoktu. O yine de yolu uzatıp işyerine uğrayacak ortağını da alacaktı. Arka koltukta ben, kızım, üst üste yerleştirilmiş iki valiz, önde ise oğlum oturuyordu.

İstanbul’dan, öğlen saatlerinde Atatürk havalimanına doğru yola koyulmuştuk. Saat 20.00 gibi Viyana havalimanına iniş yapmıştı uçağımız. Viyana ile Linz arasında yer alan St. Pölten şehrinde kardeşimin işyeri bulunmaktaydı. Oraya doğru yolumuzu değiştirmiş, sessizce dışarıda akan manzarayı seyrediyormuş gibi yaparken dalıp dalıp gidiyorduk başka alemlere. Zihnim allak bulaktı. Bizi neyin karşılayacağını tam olarak bilmiyordum.

Yaklaşık iki saat süren bir yolculuktan sonra nihayet gideceğimiz yere varmıştik. Kardeşim arabayı iş yerinin hemen önünde parkettiği sırada içeriden bize doğru bakıyordu Mahmut. Gözğöze geldiğimizde sıcak bir karşılanma dilenir gibi gülümsedim içim buruk. Bizi gördüğünde boynumuza atılmasını beklemiyordum. Yinede aynı memleketin çocuklarıydık. En azından hafif bir gülümseme beklerken ifadesiz ve yorgun bakıyor olmasını garibsedim.

Kardeşim ani bir hareketle arbasından inip işyerinin kapısını telaşlı bir şekilde açıp içeri geçti. Biraz etrafına bakınıp birşeyler konuştuktan sonra dükkkanı birlikte kapattılar. Ellerinde pizza paketleri arabaya doğru yürüdüklerinde ben de ifadesiz ve dalgın bir şekilde onları izliyordum.

Mahmut benim yaşlarında kısa boylu, esmer, dalgalı gür saçları olan zayıf biriydi. Oğlumun yanına ön koltuğa yerleşip emniyet kemerini bağladı seri bir şekilde. Sanki gün içinden birden fazla karşılaştığı yabancılar gibi selamladı, soğuk ve iticiydi bakışları. Mahmut’la yıllar öncesinden tanışıyorduk, böyle bir karşılama bana doğru ya da hoş gelmedi. Kardeşimle birlikte kaç defa evimize gelmiş yemeğimizi yemiş, çayımızı içmiş güle oynaya sohbetler etmiştik. şimdi bu ürpertten soğuk karşılama, bu yabancı duruş da neyin nesiydi. En azından çocuklara karşı biraz daha sıcak olabilirdi diye düşündüm. Evimin salonunda çocuklarımla şakalaşıp, kardeşimle güle oynaya vakit geçirdiği günleri çoktan unutmuştu o da.

“Vay be dedim içimden vay be!” Onları korkutan ya da rahatsız eden şey neydi. Ekmeklerine mi ortak olacaktım. Yardım mı dilenecektim. Avusturya’yı onlara dar mı edecektim. Kimbilir...

Linz’e doğru yol alırken arkamıza takılan trafik polisini fark eden kardeşim arabayı kenara çekti hemen. Arabanın etrafında dönüp sağa sola bakındıktan sonra farlardan birinin yanmadığı uyarısını yapan polis daha sonra emniyet kemerlerinin kontrolü için arabanın içine doğru baktı. Arabanın sağ ön tarafına doğru yürüdü ve durdu. Camdan içeriye baktığı sırada oğlum başını öne doğru uzatınca ön koltukta iki kişinin oturduğunu fark etti. Sırağ çelimsiz ve küçük olduğu için fark edilmiyordu ilk bakışta. O ani hareketiyle polisin dikkatini çekmeyi başarmıştı oğlum. Kardeşim durumu kısaca izah ettiyse de kural kuraldı buralarda, çığneyen sonuçlarına katlanmak zorundaydı. Polis ceza makbuzunu kardeşime uzattıktan sonra yola devam ettik. Avusturya’ya ilk adım attığımız andan itibaren bir talihsizlik almış başını gidiyordu. Huzursuzluğumuz iyiden iyiye artmıştı.

“Bizim yüzümüzden oldu. Ne kadar ödenecekse söyle sana geri ödeyeceğim. Sırağ başını öne doğru eğmeseydi görmeyecekti polis. Oğlum, sen de sus pus hareketsiz kaldın yol boyunca. şimdi ne oldu. Merakına mı yenildin.”

Sırağ cevap vermeden arkasına yaslandı. İşittiği azardan çok cezaya sebebiyet vermekten dolayı çok üzölmüştü. Bugün için paranın hiç bir önemi yoktu. Ama o gün için çevremizde gelişen her şey bizi derinden etkiliyordu bir şekilde.

İnsanlar muhtaç olduğunuzu bildiklerinde çok acımasız olabiliyorlardı size karşı. Bunlar sizin en sevdiğiniz hatta en yakınınız olsalar bile!

Kardeşimin eşi cezaı duyunca kıyameti koparacaktı. Keşke o kadar çok eşya getirmeseydik diye düşündüm kendi kendime. Kimsenin huzurunu kaçırmak, sorun yaratmak istemiyordum. Canım iyice sıkılmıştı. Gerçi onların getirmemi istediği şeyler de az yer işgal etmiyordu.

“Senin yüzünden değil abla, far yanmıyor diye durdu arabayı polis. Benim ihmalim.”

Mahmut sevimsiz sevimsiz sırtarak,

“Ayağınızın tozuyla ilk cezanızı yediniz. Siftahı yaptınız hadi hayırlısı gerisi gelir nasılsa...”

Sonra kardeşime dönüp ceza makbuzunu istedi ve miktarı sesli bir şekilde ortaya okudu. Sanki kardeşimin vermek istemediği cevabı vermeyi kendine görev edinmişti.

“Tamam ben öderim,” dedim.

Arkama yaslandım. Kızım başını göğsüme koydu, sarıldı sımsıkı. Sardım iyice, birbirimize tutunmaya ihtiyacımız

vardı...

Sırf o, tren parası vermesin diye hem yolu uzatmıştı kardeşim hem de ceza yemişti. Arabaya en son binen, fazalalık olan Mahmut idi. O gün kendimi suçluyor, ezik his ediyordum olsam da bugün dönüp geriye baktığımda olayları daha farklı görebiliyordum. Kendime ve çocuklarıma o kadar çok yüklediğim için kendime kızıyordum!

Boşanma aşamasında kardeşim bana bir miktar para göndermişti. Kendisinden böyle bir talebim olmadığı halde üstelik. O günlerde paraya o kadar çok ihtiyacım vardı ki yine de tek kuruşuna dokunmamıştım. Çocukları aç bırakmış yine de dokunmamıştım kardeşimin emanetine.

Nasıl kıymıştım ben çocuklarıma ah!

“Bu parayı sana yolluyorum ama buraya geldiğin taktirde parayı geri alacağım. Orada kalırsan senin olsun.”

Kardeşim tam da bunu söylemişti telefonda. Ben de bir kuruşuna bile dokunmadan saklamıştım emanetini. Avusturya`da işe girene kadar ihtiyacım olacaktı bu paraya. İşe başladıktan sonra geri ödeyecektim...

Normalde iki, iki buçuk saat olan yolumuzu uzatarak dört saatten uzun bir sürede nihayet Linz`e varmıştık.

Kardeşim bana dönerek uzun süren sessizliği aniden bozdu.

“Üzerinde ne kadar para var abla, benim beşbin Markı getirdin değil mi? Eve gitmeden bir yere uğrayalım. Borcum var dönerciye. Ödemeyi sonra da yapabilirim ama şimdi ödeyeyim de aradan çıksın. Biliyor musun burada da Urfa (Urfahr) diye bir semt var. Yazılışı farklı ama okunuşu aynı. Şimdi oraya uğrayacağız.”

Yüzünde belli belirsiz bir gülümsemin belirmesiyle kaybolması bir oldu. Sanki benimle sohbet etse kendimi iyi his edecektim. Umutlandım da...

Ülkemden bir şehrin adının burada bir mahallenin ismi olması, az da olsa içimde sevinç uyandırmıştı. Daha yeni ayak bastığım gurbette sılayı özlemek de neyin nesiydi. Aslında benim için bu çok doğal bir şeydi. Köklerime sıkı sıkıya bağlıydım. Alışkanlıklarından ve sevdiklerinden kolay kolay vazgeçecek bir yapıya sahip değildim.

“Binikiyüz Schilling var. Bir de senin vermiş olduğun para.”

Bir süre bu parayla idare etme fikrini kardeşimle daha önce paylaşmıştım aslında. Çantamdan çıkarıp parayı uzattım hemen... Şehrin merkezinde bir dönercinin önünde durup arabadan indikten kısa bir süre sonra geri geldi.

Ne düşüneceğimi ne yapacağımı bilmiyordum artık. Daha ilk günden korkutmuştu beni bu soğuk ülke. Gurbet desem sırtacak belki...

Ertesi gün pazar olmasına rağmen Mahmut evine gitmek istediğini söylediği için kardeşim önce onu evine bıraktı. Kardeşim gel oturur sohbet ederiz diye ısrar ettiyse de ikna edemedi.

“Önce sizin eve mi gidelim abla, yoksa bizim eve mi.”

“Sen bilirsin,” dedim boynumu hafiften bükerek, kararsız... Artık her şeyi siz bileceksiniz... İçimden sadece içimden konuşacaktım uzun bir süre daha! Bu kendini o kadar net belli ediyordu ki canımı yakıyordu. Sen bilirsinlere alışmalıydım! Daha çok şeye boyun eğecektim...

Ne zaman özgür olacaktın, Sabır! Aciz ve onursuzca boyun eğecektin yine insanlara. Kendimi kapana sıkışmış bir fare ölüsü gibi hissediyordum. Murdar olan ben miydim kapan mı!

“Önce bize getirdiğin eşyaları bizim eve bırakalım, sonra da sizin eşyalarınızı bırakırız. Bir kaç gün bizim evde kalabilirsiniz, ondan sonra tek başınasınız. Kendi evin de var. Benim sana yapacağım bu kadar. Herkesin kendi hayatı var.”

Yorgunluk ve hayalkırıklığıyla sessizce cevap verdim.

“Ben, zaten kimsenin evinde rahat edemem. O yüzden; gelmeden önce bizim için ev tutmanı istemiştım.”

“ Fazla bir beklentin olmasın o yüzden söylüyorum. Zor olan buraya gelmendi onu da yaptım benden bu kadar.”

“ Ben kimseden bir şey beklemiyorum zaten, getirmiş olman fazlasıyla yeter. Allah razı olsun!”

Çocukların uykusu gelmiş, açılmış olmalarına rağmen çıtları çıkmıyordu. Kardeşimin evinin önüne geldiğimizde hep birlikte indik arabadan. Onlara getirmiş olduğum eşyaları çıkarıp kendisine uzattım tek tek. Küçük yeğenim aşağıya inmişti bir tek. Lakin soğuk esen rüzgarlardan o da nasibini almıştı. Çok sıcakkanlı olmasına rağmen o da farkında olmalıydı bir şeylerin. Türkiye`den başka bir ülkeye temelli yerleşmeyi ya ben abartıyordum, sıcak bir gülümsemeyle hoşgeldin bekleyerek... Ya da bana ne işin var burada seni istemiyoruz diyorlardı açıkça.

Nerde o bizim uzaktan gelen misafirleri karşılama heyecanını barındıran sevincimiz. Hepsi birden cin çarpmış gibi bakıyorlardı yüzümüze. Oysa ne indik ne de cindik. Çocuklarıyla birlikte hayatta kalma savaşı veren tek başına çaresiz

bir kadındım işte.

Kardeşim eve eşyaları çıkardıktan sonra bir arkadaşıyla birlikte aşağı indi bir süre sonra. O da soğuk bir hoşgeldin dedikten sonra arabaya bindik. Bizim eve doğru yola koyulduğumuzda başımıza gelecekleri beni tirtir titretiyordu. Evimiz büyük bir binanın sekizinci katıydı. Kırkmetre kare. Eve girdiğinde solda banyo tuvalet içiçeydi. Küçük giriş mutfaka açılıyordu, ordanda yatak odasına ve ordanda balkona geçiliyordu. Mutfak aynı zamanda oturma odasıydı. Küçük bir koltuk ve sehpa zor sığdırılmıştı. Koltuğun ucuzluğu o kadar çok sırtıyordu ki üzerine oturmadan, tahtalarının üzerine oturanın bir yerlerine batacağını tahmin edebiliyordunuz. Yatak odasında boydan boya bir elbise dolabı vardı ev sahibine ait, eski. Üst üste konulmuş iki kişilik ranza çocuklar için. Mutfaktaki koltukta, koltuk sayılırsa tabii orada da ben uyuyacaktım. Ve yine ucuz, mavi üzerine beyaz desenli halı serilmişti mutfaka ve yatak odasına. Ev, sekizinci kat olmasına karşın karanlıktı. Mutfağın camı hem küçük hem de balkonun karşı duvarına bakıyordu. Yatak odasının penceresi yoktu, pencere görevi gören balkona açılan kapı boydan boya camdandı. İç balkon idi ve daire binanın içine gömülmüş gibiydi. Eşyalarımızı bıraktıktan hemen sonra kardeşim bana dönüp,

“ Evini beğendin mi abla. Naz hazırladı her şeyi. Beni karıştırmadı. Kendisi yapmak istedi alisverişi vs... Evi de o buldu!”

“Çok güzel, çok beğendim, eline sağlık.”

Lüks arayacak durumda değildim. Kimseye yük olmadan çocuklarımla birlikte sığınacağım bir yer olması benim için yeterliydi. Hep birilikte aşağıya inip arabaya bindikten sonra tekrar kardeşimin evine doğru yol aldık. Nasıl karşılanacağımızı bildiğim için huzursuz idim. Belli etmemeye çalışıyordum. Ne kadar başarılı olduğumu bilmesem de soğukta üşüyen bir serçe kadar korumasız his ediyordum kendimi. Önde kardeşim ve arkadaşı binanın merdivenlerinden yukarı çıkmaya başladık. Adımlarım geri geri gidiyordu. Mecburdum çıkacaktım karanlığa çıkan bu yokuşu. Dil bilmiyordum, kimseyi tanımiyordum, herşeyden önemlisi işim yoktu! Çok az param vardı. Muhtaçtım işte onlara! Bunun farkındalığıyla bu kadar zalim davranmıyorlar mıydı zaten!

Evin kapısı arkaya kadar açıldı, kapıda dayımın kızı Halime asık suratıyla, duvar gibi bize bakıyordu. Kısa boylu, kara kuru bir şeydi zaten. Suratını asınca daha çirkin görünüyordu sanki. Benimle alıp veremediği neydi acaba? Ben, onları ne kadar içten, güler yüzle karşılayıp ağırlamıştım, hediyeler vs...

Annem için yeğenleri ve kardeşleri hep çocuklarından önde olmuştu. Onlara verdiği emek bize verdiği kat kat fazlaydı. Soğuk bir hoşgeldin deyip bizi evin salonuna aldı biricik kuzenim. İçeride daha önce tanımadığım Melehat isminde bir bayan ve demin bizimle eşyaları taşıyan eşi Hüseyin, salonun ortasında ayakta duruyorlardı. Selamlaştıktan sonra sol tarafa geçip oturdular. Kuzenim de yanlarına oturdu. İçerde soğuk bir esinti vardı. Ben de çocuklarımla birlikte koltuğun sağ tarafına, ucuna doğru emanet oturduk. Diken üstündeydik işte.

Naz, mutfakta olmalıydı. Kardeşim yemek masasını hazırlıyordu. Biz misafiri kapıda karşıladık ya şimdi bu durumu garipseyecek halim de yoktu. Ne haddime! Gelişen her şey istenmediğimi yüzüme vuruyordu zaten utanmazlık edip sorgulayacak değildim. Uzaktan gelmişim, hiç kimse nasılsın vs. gibi sorular sormuyordu. Kuzenim annemi yani halasını bile sormamıştı. Karşısında düşmanı var gibi sevimsiz ve sert bakıyordu. Ürperip, bakışlarımı aşağıya doğru çevirdim. Yanımda oturan çocuklarımı bir kolumla iyice sardım. Onların varlığı bana güç veriyordu. Salondaki sessizliği yarım saat kadar sonra Naz'ın adım sesleri bozdu. Hızlı adımlarla bana doğru yürüyordu hışımla. Tirtir tittereyen ellerinden birini uzatırken gözlerinin içine ürpererek baktım. Kobra yılanı gibi tepemde tıslıyordu. Gözlerindeki kini bana doğru püskürtten bakışları iliklerime kadar tittretti beni...

Boğuluyordum. Onurumu hiçe sayıp susuyordum. Susmak zorunda his ediyordum. Bana, “hoşgeldin” dediğinde sesindeki nefret hissedilir derecede kendini açığa çıkarıyordu. Sinirden zangır zangır titriyordu. Bıraksalar orda beni ve çocuklarımı öldürecek ve bundan derin bir haz alacaktı. Dişleri, sesi, elleri zangır zangır titreyerek üzerime doğru eğilişi kobra yılanının güne damgasını vuran son darbesiydi sanki!

Bu ard arda gelen artçı depremler aynı zamanda gelecek olan büyük depremlerin de habercisiydi!

Yıllar geçtiği halde etkisinden kurtulamadığım yaraları açan o kadına diyecek tek sözüm yok, şu an bile. Halen korkuyorum ondan ve yapacaklarından. Upuzun bir suskunluğa gömüp, dara çekmişti bizi bu zalim kadın!

Kardeşim sofrayı hazırladıktan sonra, arkadaşlarını sofraya buyur etti! Bizi buyur etmek hiç birinin aklına gelmemişti. Zaten yiyecek durumda da değildik. Hepsini birden masaya geçip yemeğini iştahla yemeğe başladılar ve biz orada yokmuşuz gibi davrandılar. Kardeşim de yemeğini yiyordu ama suratı kıpkırmızıydı, onun bu çaresizliğini gördüğümde kime yanacağımı şaşırdım. Orada yokmuşuz gibi sessizce oturduk, çocuklarım bana sokulmuşlar mahsun ve şaşkın yüzüme bakıyorlardı. Biliyordum açlardı, susamışlardı. Kardeşimin arkadaşları bir yandan yemek yerken arada bir bize kaçamak bakışlar atıyorlardı. Onlara doğru bakmıyor olsam da bakışlarını ara ara üzerimizde his eder gibi olmuşum. Aradan onbeş yirmi dakika geçtikten sonra, Hüseyin bizi göstererek,

“Uzun yoldan gelen onlar, açılmışlardır. Biz zaten burdaydık, çağırın misafirlerinizi gelip masaya otursunlar.”

“ Abla siz de gelip otursanıza.” Ahmet üzgün ve mahçup bakıyordu.

O sofraya oturmak kendime yapmış olduğum en büyük hakaretti. Resti çekip o evden çıkıp gitmeliydim. Yapamadım,

kahretsin ki yapamadım! Eğer o sofraya oturmazsak huzursuzluk çıkacaktı kardeşimle eşi arasında. Buna sebep olmamak adına çocuklarımı alıp sofraya oturdum. İçimde kopan kıyamet alemetini hissettirmeyecektim kimseye.

“ Şunlarda domuz yok, gönül rahatlığıyla yiyebilirsiniz, şunlardan yiye kesin seversiniz.” Kardeşim ortada bir tabağı göstererek.

Başım önde sanki hiç bir şey olmamış gibi yemeğimi yiyecektim. Elime bir dilip pizza alıp ağzıma götürdüm. Zor bela ucundan ısırıldım, çiğneyemiyordum... Avusturya'ya adım attığım andan itibaren esen soğuk rüzgalar karşısında kendimi korumasız bırakmış olmak gururumu çok incitmişti. Öyle bir içerlemiştim ki gözyaşlarımı kontrol edemeyeceğimi anlayınca pizza dilimini tabağa geri bırakıp banyaya gidip kapıyı arkadan kilitledikten sonra lavabonun musluğunu sonuna kadar açtım. Hıçkırıklarına engel olmam imkansızdı artık. Boğuluyordum. Aniden boşalan gök gibi, kabarak bentlerini yıkan ırmaklar gibi aktı gözpınarlarım. Kendime küfür ede ede ağladım, ağladım, ağladım... Bir süre sonra kendimi toparlama mecburiyetini hatırlayıp, yüzümü alelacele yıkadıktan sonra hiç bir şey olmamış gibi geçip salondaki koltuğa oturdum. Oradaki herkes duymuştu ağlamalarımı ve duymazdan gelmişti. Bu benim açımdan da iyi olmuştu. Naz'ın huzuru her şeyden önemliydi. En başından beri yaptıkları gibi bizi yine yok saymışlardı. Çocuklarımda yemek yemeyip koltuğa geçmiş ağlamaklı, iç içe geçmiş suspus oturuyorlardı. Kendime doğru çekip sarıldım çocuklarıma, saçlarını okşayıp yüzlerine gülümsedim. En çok da onlar için canım yanmıştı! Ve sadece onlar için onurumu ayaklar altına almalarına izin vermiştim. Kardeşim ve bizim dışımızda herkesin morali oldukça iyiydi. Yemeklerinin üzerine çaylarını içip, biz yokmuşuz gibi sohbetlerine devam ettmişlerdi. Seyirci bile değildik orada, yok saydıkları her hangi bir eşya bile değildik. İstanbul'daki evden , öğlen oniki gibi havalimanına doğru yola koyulmuştuk şimdi saat gecenin yarısını geçiyordu. Topu topu oniki saat ya da biraz daha fazla zaman geçmişti. Bu süreç içerisinde umudun jet hızıyla çaresizliğe dönüşmesi beni şaşırtsa da yok saydığım bir şey değildi. Bu kadarını da beklemiyordum, o ayrı. Naz'ın bizi sevmediğini biliyordum bilmesine de nefret ettiğini de bu şekilde öğrenmem gerekiyormuş demek. Peki, kuzenim ve diğerleri ortamı yumuşatmak yerine neden ateşe körükle gitmişlerdi. Oh olsun geldin ve gördün der gibi tavır sergilemişlerdi.

O gece sabaha kadar çocuklarıma sarılıp sessizce ağladım. Küçük, yumuşacık elleriyle gözyaşlarımı silerek bana eşlik eden bebeklerimle yapayalnızdık dünyada.

“Ağlama, lütfen anne... Naz yenge bizden ne istiyor. Biz ona bir şey yapmadık değil mi anne... Bizim de evimiz var hem, gideriz buradan da... Ağlama...”

Bir anne çocuklarının yanında ağlamamalı, hele de çocukları küçükse...

Umut uydurulan kuyruklu bir yalandı, tutundum var gücümle!

sude nur haylazca

Yol

Sütle yumuşatılmış acı kahvemi yudumluyorum. Hayat gibi içine aşk damlatılmayınca çekilmiyor...

Nelere alışmıyor neleri affetmiyor insan zamanı geldiğinde. Belki de yorgunluktan, umutsuzluktan boş veriyor her şeyi. Kendini acıtanları ya görmezden geliyor ya da alışmak zorunda kalıyor. Yarasına yar oluyor nihayetinde insan. Mutlu olamasa da yaşanılır kılıyor kendine dünyayı bir bakıma yok sayarak olumsuzlukları.

Aşka, dostluğa, en çok da insanlığa inancı bir başına bırakıyor insanı daha ölmeden. Yalnızlaştıkça, tek başınalığın o kadar da korkunç olmadığını anlıyor. Huzuru ıssızlaştıkça kendi içine yaptığı yolculukta keşfediyor. Ağır geliyor yeniden başlamak, yanılmak... Çünkü; her başlangıç yeni bir yenilgiye kapı aralıyor ve güçten düşüyor bunun farkında olmak. Kaldıramıyor! Yüreğinden önce elleri titriyor. Uzanıp tutamıyor bir başka eli. Hiç kimsede dinlenemeyeceğini, dinginleşemeyeceğini bildiğinden kendi içine gömülüp tükenmeye, çürümeye terk ediyor kendini.

Umut dediğiniz şey piçtir! Hiç hesapta yok iken var eder kendini! Tutunursanız bir dert, tutunmazsanız bin dert doğurursunuz.

Uzaktan gözlemlediğinizde daha iyi görüyordunuz her şeyi. Onurunu, namusunu çerez gibi harcayanlar... Değerlerin hızla önemini yitirdiğini gördükçe iyice yabancılaşıyordunuz dünyaya. Oysa; acı bir çığlıkla uyandırmak istiyorken bir yanınız insanlığı, kimsenin duymayacağını bile bile tüketmek nefesinizi, umudu yaşatmak adına attığınız adımlar geri tepiyor... Birileri sesini yükseltiveriyor anında, sesinizi bastırmak istercesine arsızca ve hiddetli. "Tepeden bakıyorsun demek, haddini bil!" Belki de onların bulunduğu yere göre zaten oradasınızdır. Gördükleri zirvede. Yürüdüğünüz yollar, deneyimleriniz, gözlemleriniz, sorgulamalarınız, çözümlerinizin kısacası yaşama ve insanlığa dair kafa yorup yürek verdiğiniz, iyileşmesini umut ettiğiniz yaralarla maneviyatın çekim gücüne kapılıp gittiğiniz hiçlikte! Yalnız bırakıldığınız noktadasınızdır.

Sözün ağızdan çıktıktan sonra hükmünü yitirdiği bir zamanda yaşıyor olmak kahredici. Akıl almaz bir şekilde insanlar arasında güvensizlik, ahlaksızlık almış başını gidiyorken uyumak cahil cesaretiydi. Kutsal bildiğimiz her şey nasıl da yerini anlamsız boş şeylere bırakıveriyordu. Özgürlüğü neresinden anladıysa insanoğlu müthiş bir hızla çürümeye bırakmıştı kendini. Sorgulayanın dışlandığı yok sayıldığı hatta yargılandığı günümüzde yarından umut etmek basiret bağlanmasından başka bir şey değildi.

Zihnimiz bulanık ve bunun tek suçlusu biz değiliz. Hamurumuz ya da çamurumuz her neyden var edildiysek...

Yorulduk, inanmaktan, beklemekten, çabalayıp çabalayıp en sonunda başaramayınca kadere yormaktan.

Gülüşü gülüşümüze, dokunuşu dokunuşumuza, yüreği yüreğimize değince birilerinin bizden sayıp sarıldığımız herkes karanlığına cekip bırakıveriyordu bosluğa. Piç bir umuttu her yeni günle filizlenen, yeşertmesek köklerimize kadar kuruyacaktık!

Tanrım, kalbimizi acıttıyor insanlık! Yardım et!

sude nur haylazca

4 aralık 2015

Sanmalar

Bir türlü dile getiremediğim ihanetin resmi, her renkten sergileniyor odamın duvarlarında. Tek fırça darebesiyle aydınlanıyor gözlerim. Susarak ertelediğimiz bu sessiz sedasız veda, rövanşımız.

Allahaismarladık demek kolayken bu kadar... Hakkaniyete ismarlamak şu titreyen kalbimde seni. Susturamadığım iç sessime eşlik kurulan dara çekilirken gölgelerimizin gittikçe silinen izi. Üstelelik en yalana alıştırmışken kendimizi. Sessiz sadasız bitmek, ölmek kadar hissiz...

Biliyorum; senin suçun değil. Kendini bile kaybetmişken, beni mi taşıyacaktın yüreğine ağırlık edip. Zihninin karanlık koridorlarında gezdirirken seni terketmiş bir geçmişi geleceğe nasıl yürüyecektin ki benimle.

Denedik en azından, ramak kalmışken aşka inanmaya ihanetin gölgesini düşürsen de aramıza.

Öfkeli değilim, nefret bile etmiyorum. Farkındayım, son durağın yok senin. Tuttuğun her eli bir kaç adım sonra, öncende bırakacaksın hep. Ruhunu öldürdüğünü hissettiğimde anladım, seni yeniden diriltemeyeceğimi kendimde. Bilebile oyaladım kalbimi yalanlarınla...

Pişman olmalı mıyım, değilim. Keşkeler bırakmadım arkamda. Bana yar olamayan birinin yara olmasını bekleme. Allahaismarladım keyfekeder sevişini...

aşk,
eğdi boynumu
senden yana
düşürdü bakışlarımı

oysa; daha dün
ne kadar mağrur
saplanırdı kirpiklerim
gökteki yıldızlara

Varsaydım, sen de sevdin!

sude nur haylazca

Arafı İkamet Seçen Kadınlar -Anadolu Kadınları - 4

Arafı İkamet Seçen Kadınlar -Anadolu Kadınları - 4
Sude Nur Haylazca

İçime doğru kazdığım kuyu gittikçe derinleşiyordu. O vakitlerde farkına varamadığım yavaş yavaş ruhumun girdaplarında kaybolduğumdu. O kaosun içinde ilerlerken bildiğim tek şey çaresiz oluşumdu.

Bu yabancı ülkenin ilk sabahında gökyüzü kadar dolu ve ağlamakliydim.

Salonda açılan koltuğun üzerine serilen çarşafı, yorganı katlayıp bir kenara yerleştirdikten sonra etrafı toparladım. Sessizce oturup çocuklarımla ev sakinlerinin uyanmasını bekledik. Tedirgin bekleyişimiz ne kadar sürdü hiç bilmiyorum. Kardeşim kapıyı aniden açıp bize doğru baktığında, irkildim.

- Uyandınız mı, rahat uyuyabildiniz mi, yeriniz iyi miydi.

İçim ezik, her an ağlamaya hazır telaşlı cevap verdim.

- Evet, çok rahattı.

- Üç kişi için yeterli olmayabilir ama, sığabildiniz sanırım. Yorgun görünüyorsunuz abla, uyumadın mı. Bir kaç kez balkona çıktığını duydum.

- Ben evde de çocuklarla aynı yatakta uyuyorum.Yerim değiştiğinde uyuyamıyorum, buyüzden uyuyamadım. Yatakla ilgisi yok, çok rahattı.

Eli kapı kolunda, başını kapıya doğru eğmiş dalgın ve mahçup bize bakıyordu.

- İyi o zaman. Ben kahvaltıyı hazırlayayım.

Bir bardak su bile içmek istemiyordum bu evde. Diğer yandan, bizi eve bırakmalarını söylersem daha büyük sorunlar yaşamaktan korkuyordum. Diken üzerindeydim. Balkona çıkıp bir sigara daha yaktım. Kahvaltıyı hazırladıktan sonra, eşini de uyandıran kardeşim bizi masaya buyur etti. Hep birlikte kahvaltı sofrasına oturduk. Onların bir lokma ekmeğini yutmak onursuzlukmuş hissini veriyordu. Düşüm düşümdüm...

Beynim zonkluyordu. Düşünme yetimi yitirmiş gibiydim. Koca dünyada bir başınaydım sanki. Etrafımdaki herkes insandan başka her şeye benziyordu. O kadar korkunç ve acımasız geliyordu bütün bu olanlar.

Aklımı yitiriyordum. Nedenler, niçinler beynimi istila etmiş virüsler gibi kemiyordu. Duvarlar üzerime üzerime yürüyordu. Muhtaçtım, evrende bundan daha korkunç bir durum olabilir miydi. Gururum çatır çatır çatırdıyor, ruhum bedenimi terk etmenin yollarını arıyordu. Çocuklar! Onlar olmasa kapıyı çarpıp giderdim, umurumda da olmazdı. Sakin ve sabırlı olmak mecburiyetindeydim.

- Bugün arkadaşımın düğünü var. Hep birlikte gideriz. Bir kerede bütün akrabaları da görmüş olursunuz. İyi olur.

- Siz bilirsiniz, planınız neyse yapın. Bizim için aksatmayın, evde de kalabiliriz.

Gözlerimi kaçırarak karşılık verdim kardeşime. Gözgöze gelsem hüngür hüngür ağlamaya başlayacaktım.

Tedirgin ve huzursuz da olsak öylece evimize geçeceğimiz günü sessizce beklemek zorundaydık...

Düğün salonuna vardığımızda, ikinci derecede kuzenlerimin oturduğu masayı bulup oturduk. Türkiye`den beni tanıyanlar, uzaktan akrabalarım gelip tek tek hoşgeldin dediler. İçlerinde tanıyamadıklarım, hatırlayamadıklarım olmuştu. Annemin teyzesinin torununu hatırlayamadığımda bana ters bir bakış atmıştı. Ben kendi içimdeki cehennem ateşinin derdine düşmüşken insanlar kendi egolarını tatmin etmenin peşindeydiler.

Akrabalarım, yapmacık da olsa sıcak karşılamışlardı bizi. İçlerinden en büyük olan yengemin yanından oturuyordum. Yüksek sestem dolayı birbirimizi duymakta zorlanıyorduk. Birbirimizin kulağına eğilip konuştuğumuz an kardeşimin eşiyle gözgöze gelmiştik. Zehir gibi bakışları beni ürpertmişti. Dün akşam evinde olanları anlatıyor olabileceğimden

süpelenmiş olmalıydı. Korkup hemen geri çektim kendimi, yaslandım sandalyeme. Memlekette ne var ne yok, annen baban nasıl vb. sorular soruyordu oysa.

Bir ara Naz yanıma gelip "sen onunla ne konuşuyordun" diye sert bir şekilde sordu. Durumu izah ettiysem de ne kadar inandığı hakkında hiç bir fikrim yoktu.

Kardeşimin işleri olduğu için takıya yakın düğün salonuna gelmişti. Yanımdaki sandalye boştu, Naz karşımda oturuyordu. Kardeşim gelip yanıma oturduğunda, Naz'ın o akrep zehrini akıtan bakışlarını iliklerime kadar hissettim. Buz kesildim birden. Yerimden kalkarken gelip oturması için ona işaret ettim. Bir şey başarmış gibi yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi ve telaşlı bir şekilde gelip az önce oturduğum yere kurularak oturdu.

- Abla burada oturmak benim hakkım. Öyle değil mi?

- Evet. Tabii ki senin hakkın, dedim gülümseyerek.

Bir kadın neden eşinin ailesini kıskanırdı. Tamamen yabancı olduğum bu duyguyu anlamakta zorlanıyordum. Boşanmış olduğum eşimin ailesini kendi ailem gibi benimseyip sevmiştim. Onca olumsuzluğa rağmen onları kendi kardeşlerim sayıp değer vermiştim.

Naz ara ara oyuna kalkıyor geri masaya gelip oturuyordu. O aralarda bile masadaki hiç kimseyle konuşmamaya özen gösteriyordum.

Üç gece kardeşimin evinde kalmış daha sonra kendi evimize geçmiştik. Belediyede kayıt işlemleri vs. bittikten sonra bana iş aramaya başlamışlardı. Bir an önce işe başlayıp ayaklarımın üzerinde durmak ve borçlarımı ödemek zorundaydım.

Kardeşimin evinde üçüncü günümüzdü, hepberlikte salonda oturuyorduk.

- Herşey buraya kadar iyi güzel de hesap yapmamız gerekiyor. Ödemem gereken miktar yaklaşık yüzellibin schling. Naz, sen ev için ne kadar harcamıştın.

Naz, çay bardağına kadar herşeyi tek tek sayarken "ütü benden ev hediyesi" demiş daha sonrasında onun parasını da hesaplarken yazdırmıştı. Proveke etmeye mi çalışıyordu yoksa unuttuyormuydu ne söylediğini, hiçbir fikrim yoktu.

Her halinden eski olduğu belli olan çay bardaklarını da yeni almış gibi tutarını hesaba eklemeyi ihmal etmemişti. Hiç önemli değildi aslında sadece bu kadar küçük hesaplar peşinden koşması bana komik geliyordu.

- Abla, Naz sizin evi tuttu, döşedi. "Herşeyiyle ben ilgilenmek istiyorum" dedi. Beni hiçbirşeye karıştırmadı.

- Teşekkür ederim. Sağolsun.

İşin aslı öyle değildi. Naz kimseye güvenmiyordu. Kardeşim herşeyi yaparsa hem daha iyisini yapar hem de paranın bir kısmını almayacağından şüphe duyduğundan kendisi yapmak istemişti. Tek derdi emin olmaktı. Kötü, aynı zamanda kirası yüksek evi kiralayarak bana olan hincini çıkartıyordu. Eşyaları kalitesizinden alıp fiyatını yüksek hesaplayarak kendince kara geçtiğini sanıyordu. Ya da içindeki kini soğutuyordu...

Neden niçin yaptığını ben de bilmiyordum. Sadece benim üzerimde yarrattığı etki buydu.

Çalışmaya başlamadan önce dil kursu yapmam gerekiyordu. Almanca kursu veren ve yeni gelenlerden para almayan dernekler vardı. Kardeşim yine de benim ödemem gerektiğini söylediğinde şuan için ödeyecek param olmadığından kursu ertelemiştim. Kursu veren kardeşimin en yakın arkadaşı Mahmut idi.

Kısa sürede içinde bana bir iş buldular. Gelişimin onbeşinci günü Fast Food tarzı bir yerde iş başı yapmışım. Yarıbuçuk ingilizcemle idare etmeye çalışıyordum. Arap Ali diye hitap ettikleri sempatik, uzun boylu, otuzlu yaşlarda bir arap personel şefimizdi.

Söyledikleri şeylerin çoğunu anlamıyordum. Benim bu durumu yadırgadığım kadar onlar beni yadırgamıyorlardı. Alışmış olmalıydılar yeni gelmiş olan yabancılara. Çalıştığım yer evime oldukça uzak biryerdeydi. Durakların ismini avucumun içine ya da bir kağıda yazıyordum. Kaybolmak korkusunu ilk başlarda çekmedim desem yalan söylemiş olacağım. Hep tedirgin ve panik halinde ordan oraya koşturuyordum. Geç saatlere kadar çalıştığım için otobüsten indikten sonra ürkerek yürüyordum eve.

- Buranın sarhoşları tehlikeli değil abla.

Korktuğumu anladığımda kardeşimin söylediği bu söze o zamanlar pek inanasım gelmese de bugün biliyordum doğru olduğunu. Gerçekten de gecenin ikisinde eve döndüğüm çok olmuştu ve sarhoşlar yanımdan sallana sallana yürüyüp gitmişlerdi. Çoğu zaman onların bana doğru yürüdüklerini gördüğümde yolumu değiştirirdim bilinçaltımın tetiklemesiyle tirtir titreyerek küfürler ederdim içimden.

En yakınımdaki kocam için için bana dünyayı zindan etmemiştiydi.

Arap Ali, iş aralarında herşeyin yolunda olup olmadığını sorardı. Herseferinde yolunda derdim. Bazen elinde bir dondurmaya yanıma gelir, gülümseyerek uzatırdı. İş yerinde yoğun bir tempoyla çalışsak da personelle aram iyiydi. Çalışmak çok yorucu olsa da severek gidiyordum işime.

Günde en az dokuz en fazla oniki saat çalışıyordum. Arada molalarımız oluyordu. Mutfakta yemeğimizi alıp yukarıda çalışanların sigara, kahve içip, yemek yiyebileceği odaya çıkıyorduk. Kasaya bakanlar aynı zamanda menüleri de hazırlıyordu. Avusturya'lı bayan, yemeğimi verirken sürekli el şakaları yapıyordu. Sıcakkanlı biri olarak algılıyordum ben de. Bir gün iş çıkışımız aynı saate denk gelince durağa birlikte yürüdük. Sürekli bir şeyler anlatıyordu çok azını anlıyordum. Bir saatten fazla sürüyordu yol. O konuşuyor ben başımı sallıyordum. Arada anladığım bir şey olursa kısa cevaplar veriyordum. Kadın bakışlarını üzerimden bir an bile ayırmıyordu. İneceğim durağa geldiğimizde evine gidip bir kahve içmeyi teklif edince, afalladım. Çocuklarımın beklediğini gelemeyeceğimi söylediğimde bir şeyler daha söyledi, anlamadım. Tekrar gülümseyip, iyi geceler dileyerek indim otobüsten. Eve yürürken ne kadar iyi bir kadın diye düşünüyordum içimden. O kadar içten davet etmişti ki evine, akrabalarımın görmeyeceği sıcaklıkta hem de...

Daha sonra kadının lezbiyen olduğu tahminini yürütmüştü kardeşim, durumu ona anlattığımda. Şok olmuştum! Ya evine gitmeyi kabul etseydim. Aman Allah'ım! Çok aptalmışım. Kadın siyah uzun saçlarını eline alıp çok güzel diyordu, ben çalışırken arkadan bir şaplak patlatıyordu. Bense salak salak bunun arkadaşça yapılan şeyler olduğunu sanıyordum. Almanlar böyle şakalar yapmazlarmış, sanırım bunu kimse yapmıyordu. Saflık mıydı benimki, aptallık mı bilmiyordum. Tek bildiğim ucuz atlatmıştım. Beni bekleyen çocuklarım olmasa belki de giderdim. Yakından tanımadığım birinin evine gitme adetim olmasa da gidebilirdim. Çünkü bu yabancı ülkede bana en sıcak davranan insandı. Bir dosta ihtiyacım vardı ve kadındı. Tabii ki onun tek amacı dostluk olsaydı bana iyi gelebilirdi...

Okulların kapanmasına bir ay gibi bir süre kalmasına rağmen çocukların kaydını yaptırmıştım. Pek de hevesli gitmiyorlardı dil bilmedikleri için. Evimizde televizyon olmadığından okuldan sonra evin içinde gün boyu sıkılarak beni bekliyorlardı. Onlara ulaşacak bir telefonlarının olmaması oldukça canımı sıkıyordu. Bir şey olsa Allah korusun ne onlar bana ne de ben onlara ulaşamayacaktım.

Bir buçuk ay sonra evime daha yakın olan diğer şubeye beni yolladıklarında mutluydum. İşten çıktıktan en fazla yarım saat sonra evde olacaktım. Ben, şehrin merkezindeki şubede başladıktan sonra kardeşimin karısı da yanımda işe başlamıştı. Bunun iyi olacağını sanıyordum ilk zamanlarda. Tercüme gerektiğinde ondan yardım alabilecektim.

İş yerinde ara ara bana bulaşıyor, laf atıyor sonra yanındakilere Almanca bir şeyler söyleyip beni gösteriyordu. Anlamıyor, susuyordum. Benim bu boyun eğişlerim onu daha acımasız ve cüretkâr yapıyordu. Arkadaşları onu ziyarete geliyor bana tuhaf tutaf bakıp, sevimsizce sırtıyorlardı. İşteki huzurumu kaçırmayı da başarmıştı.

Birgün; şefimiz akraba olduğumuzu bildiği için benim hakkımdaki düşüncelerini paylaşıyordu Naz'la. Çalışkan olduğumu vs. anlatırken bana bakıyorlardı. Sonra dondurmaya hazırlayıp bana uzattığında Naz pişkin pişkin gülerek,

- Ooo abla iyisin. Seni övüp duruyor. Dondurmaya da elleriyle ikram ediyor.

- Ne varki bunda.

Arap Ali'nin bunu yapmakta art niyet taşımadığını ben biliyordum, o da biliyordu. İşine geldiği gibi algılamak onun en belirgin huyuydu...

...

Arap Ali'nin iş yerinde olmadığı bir gün, daha önce görmediğim bir şef, yanına çağırdı beni. Dönüp arkamda duran Naz'dan tercüme için yardım istediğimde, işi olmadığı halde gelemem deyip arkasını dönüp arkadaşlarıyla sohbetine devam etti. Neden bilmiyorum, herseferinde şaşırtıyordu beni anlamsız tavırlarıyla. Oysa o netti, belli ediyordu rengini. İnanmak istemeyen umudunu kesmeyen bendim.

Muhtaç olan insanları ayakta tutan tek şey iyi niyetli olmalarıydı, olmadık insanlardan umudu kesmemeleri belki de...

İşimi bitirdikten sonra odasına gelmemi söyleyip yukarı çıkan şefin arkasından baktım aval aval... Bir saat kadar sonra büroya gittiğimde karşılıklı oturmuş sohbet ediyorlardı. Naz, bana dönüp ifadesiz bir şekilde konuşmaya başladı.

- Abla, seni işten çıkardılar.

-Ne, neden?

Omuz silkerek cevap verdi.

-Almanca yetersizmiş.

- İŖe aldıklarında bunu biliyorlardı. Deneme süresinden sonra sözleşmeyi daha yeni imzalattılar. Sorun yoktu ne oldu.
- Bilmiyorum. İŖ elbiselerini teslim etmen gerekiyor. Sonra gidebilirsin.
- Peki.

Susmalıydım, susttum...

Yüzündeki o sinsi gülümseme herşeyi anlatıyordu aslında. Bu işe ne kadar ihtiyacım olduğunu en iyi o biliyordu. Bir kadın, diğeri bir kadına ancak bu kadar zalim davranabilirdi. Ağlamayacaktım, istediğini ona verip ekmeğine yağ, üstüne de bal sürmeyecektim.

Onun benim varlığımdan rahatsız olup beni işten çıkartacağı aklımın ucundan bile geçmediyse de artık biliyordum. Beni yıldırma için elinden geleni ardına koymayacaktı....

Çocuklarım işten çıkarıldığını duyunca en az benim kadar üzüleceklerdi...

-Karıncalar ve yükleri... Beni bana hatırlatan o mucizevii canlılar. Nasılda hafifmiş gibi taşırlandı yüklerini.

Bugün anlıyorum ki ben çocuklarıma aşkıttım işte bu yüzden en bitkin halimle bile dağları devirebilirdim.

Hiç uyumadan geçirdiğim gecelerin sabahında kalkıp işe gidebilir miydim anne olmasaydım. Bu kadar susabilir miydim haksızlıklar karşısında.

Dışa vuramadıklarım kırıla kırıla içime dökülüyordu. Belki birgün güneş doğmayacaktı ama ben doğacakmış gibi ipini çekiyordum karanlığın.-

-Annesütünden ayrılan her canlı adım adım hayata karışır. Sertleşir yüz hatları, kaybolur sevimli ve masum görünüşleri. Sütün bile yumuşatamadığı acı kahve gibi yudumladığımız yaşamak kahrede ede bizden olur. Vazgeçemediğimiz herşeyden aldığımız tad doyuma ulaştırmayan, acıdan başka ne verirki... Anlık mutluluklar için uzun yollar katediyoruz karanlıkta... Bir kahve molası nefesleniyoruz bazen... Yaşamak yaşlanmak olmasaydı keşke...-

Anneydim ben!

Susmalıydım, sustum...

Arafı İkamet Seçen Kadınlar -Anadolu Kadınları - 5

Arafı İkamet Seçen Kadınlar -Anadolu Kadınları - 5
Sude Nur Haylazca

İş elbiselerimi, gardro anahtarıyla birlikte teslim ettikten sonra arkadaşlarımla vedalaştım. En az benim kadar garipsediler durumu. Sonja, bundan sonrasında da görüşmek istediğini söylerken, gözlerinin ıslandığını farkettilim. Ben ise şaşkın ve öfkeliydim. Ardıma bakmadan uzaklaşmaktan başka bir şey düşünmüyordum.

Tramvay durağına doğru yürürken birinin bana seslendiğini duydum. Dönüp baktığımda, Naz'ın samimi olduğu arkadaşlarından biri olan Özlem'in teyzesi olduğunu gördüm. Yeğeniyle hemen hemen aynı yaşlardaydı Hasret.

- Nasılsın?

- İyi, sen?

- İyi, iyi görünmüyorsun.

Yüzümdeki ifadeden, birşeylerin ters gittiğini anlamış olmalıydı. Daha demin çıkarıldığım iş yerinde personel şeflerinden bitanesi de Hasret'in erkek yeğeniydi. Güvенеbilsem, soracaktım işin aslını... Türk Ali biliyordu kesin, diğeri de.

-Yooo iyiyim.

Hiç önemi yoktu şu an, iyi olmak, iyi olabilmek. Bir önemi var mıydı, cidden...

Bana bakışlarından ona inandırıcı gelmediğim anlaşılıyordu. Her an ağlamaya hazır gözlerimi kaçırdım. Sorgulayarak bakan bakışlarından çekip aldım çaresiz bakışlarımı. Ağzımı bir açsam, çorap söküşü gibi arkası gelecekti. Ortaya saçacaktım biriktirdiklerimi. Kendimi tehlikeye sokacak cümleler kurmaktansa, susmak sığındığım en iyi yoldu. Sığamasam da bu sessizliğe!

Hasret de yeniydi bu ülkede. Anlayabilirdi belki de beni, anlatabilecek cesareti kendimde bulsam...

Başım önde tramvayı beklerken, felaket tellalcısı Makbule'nin tiz sesiyle irkildim.

- Merhaba, işten çıkarılmışsın.

Yüzündeki o sinsi gülümsemeyi bugünmiş gibi hatırlıyorum. Cevap verme gereği duymadan ifadesiz yüzüne baktım bir kaç saniye. Onu duymazdan gelmeme aldırmandan konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

- Senden memnunlardı hani, ne oldu. Uyarı filan da almadın, aniden çıkarmaları tuhaf. Acaba biri mi şikayet etti.

Onu tanımlayacak tek kelime çirkefti.

Ben çalışmaya başladıktan bir ay sonra, önce Makbule sonrasında da Naz yanımda iş başı yapmışlardı. Karakterleri birbirine o kadar çok benziyordu ki kardeş olsalar ancak bu kadar benzeşirlerdi. Sürekli etrafımda dönüp sohbet başlatma hevesini ve ağzımdan laf alma çabasını boşa çıkarıyordum her seferinde. Sohbetine eşlik edecek kadar samimi bulmuyordum. Düşüncelerimi saklamak değildi bu sadece paylaşıyordum. Benim bu kadar temkinli davranmam onu çıldırtıyordu.

Son nefesimi vermeme büyük bir iştahla bekleyen akbaba sürülerine benziyordu, Naz ve arkadaşları. Peki ben kolay teslim olacak mıydım.

Bitkin ve kızgın bir ruh haliyle kendimi evime attım. Çocuklar ters giden bir şeyler olduğunu sezmişlerdi. Belki de onlardan saklamam gerekiyordu. Saklayamadım, onlardan başka dertleşecek kimsem yoktu. Bu süreci yaşarken mantık uğrayacağım en son duraktı. Çevremdeki hiç kimseye güvenmiyordum içimi döküp rahatlayacak kadar.

Çocuklarım da en az benim kadar üzölmüşlerdi. Yüzlerindeki buruk ifadeyi gördüğümde kendime kızdım. Onları teselli etmeye çalışsam da bu o kadar kolay olmadı.

- Peki ne olacak, anne! İş bulamazsan?

Sırat'a dönüp baktım uzun uzun.

- Bulurum, merak etmeyin siz.

Aynı soruyu içimden defalarca ben de geçirdim.

- İş bulamazsam ne olacaktı.

...

Geç saatlerde kardeşim telefonla aradı.

- İşten çıkarılmışsın.

- Evet.

- Bir gerekçe sundular mı peki.

- Almancam yetersizmiş.

- Bugüne kadar sorun olmamışsa bugünden sonra hiç olmaması lazım. İşe başladığında tek kelime bilmiyordun. Şimdi; en azından biraz da olsa konuşabiliyorsun. Biri işten çıkmaya sebep olmuş olabilir mi. Öyle bir şey sezinledin mi. Çünkü bu gibi durumlarda açıklama yapmak yerine öylesine bir sebep de öne sürebiliyorlar.

- Bilmem, olabilir.

- Peki, kim olduğunu tahmin edebiliyor musun.

-Sanırım, evet.

- Kim diye sormuyorum. Biliyorsan sorun yok. Bugünden sonraki adımlarını ona göre atarsın sen de. Demek istediğim insanlara karşı daha dikkatli ol. Sana kimden zarar gelebileceğini iyi tahlil et.

Kardeşimle aramda geçen bu dialogtan sonra anlamıştım ki isim vermeden konuşabilirdik sorunları. Bildiğimizi birbirimize hissettirmemiz yeterliydi. İsim verip ortalığı alevlendirmeye gerek yoktu.

- Neyse abla başka iş bakacağız, moralini bozma. Biliyor musun, sen işe başladığında çok şanslı olduğunu konuşmuştuk Naz`la. Buraya yeni gelenler genelde temizlik işine giriyorlar. Almancası yeterli olanlar bile istedikleri işlerde çalışmıyorlar. Senin işin güzeldi, en azından temizlik değildi. Artık sana da temizlik işi bakacağız mecburen. Naz da şimdiye kadar temizlik işlerinde çalıştı. İlk defa kasiyer olarak çalışıyor. Daha öncesinde yaşlılar evinde çalışıyordu.

Taşlar yerine mi oturuyordu, kafa mı atılıyordu. Kurtulmak istediğim bu kaostan hiç kurtulamıyacakmışım gibi geliyordu.

Kısa bir süre sonra yaşlılar evinde işe başladım. Naz`ın daha önce çalıştığı yerde!

Naz`ın yaptıklarını anlamazdan, görmezden gelirim bana daha az zarar verir diye düşünüyordum. Burada kalmak istiyorsam susmalıyım. Türkiye`den buraya gelmek için elimde avucumda olanı harcamış üstüne de borçlanmıştım. Geri dönersem borçlarımı ödeyebilmem nerdeyse imkansızdı. Diğer yandan geldiğim için çok pişmandım. Uzaktan görüldüğü gibi değildi hiç bir şey.

-Annemin yazılmayan mektubuydum, babamın sis bürümüş gözlerine bırakılmış bir sevdâ...

En çok ben yalnızdım on`ca kardeş arasında. Kendime sarmaşığım, içten içe zehirli sarmaşık ıssızlığım..-

“Halimi anlatacak sözler yazamam artık

Bu kavruk mektuba

Rüzgârdan yan yatmış otlar koydum

Gerisini sen anla.

Ankara,

Kekliğnim, boynumda bir siyah halka.

Birhan Keskin”

Tıkabasa

Teknolojinin hızına yetişmeye çalışırken mekanikleştik.

Sabahtan başlayan her şey akşama neticelenmiş oluyor. Dostlukların, arkadaşlıkların ömrü kıaldıkça kısalıyor. Emeksiz yemek gibi bir ehemmiyeti yok hızla gelişip, çabuk tüketilmeye mahkum insan ilişkilerinin.

Eli tutmadan kolu gövdesinden söküp çıkarabiliyoruz. Samimiyetin sürekli sınıandığı, samimiyetsizliğin ise taktire şeyan olduğu dönemlerden geçiyoruz.

Tenine dokunup, sevişebildiğimiz eşimize, sevgilimize güven duyarak sırtımızı dönüp uyuyamayacak duruma geldik. Anında aldatılma olasılığımız oldukça yüksek...

Bir labirente tıklımışız, orantısız güç uygulanıyor her birimize.

Kedi, fare, peynir ve kapan. Kimin kimi kapacağı, kimin kime yem olacağı bariz bir şekilde belli olsa da biz tabloya maviyi çiziyoruz hep! Umut etmek bile tuzağın içinde etken bir rol! Diğer bir deyişle biçilmiş kaftan!

Çok eşlilik ahlaksızlık sayılabilirken belki de suç teşkil etmiyor. Konumuz bu değil, konumuz birbirimizi kandırıyoruz da değil. Net değiliz, belki bu da önemsiz.

Sürekli karşımızdakini sınavarak, paranoyak bir yaşama hapis ediyoruz kendimizi. Mide, baş ağrıları, uykusuzluk, depresyon, kansere kadar uzuyor yolumuz. Kendi kendimize laik gördüğümüz bu işte!

Bahşedilen bir ömrü dolu dolu ve kaliteli yaşamak dururken biz hem kendimizi hem etrafımızdakileri hasta ediyoruz. Ciddiye alınacak derecede hastayız biz!

Ne *ok yemeğe geldiysek dünyaya işte onu yemeden gitmiyoruz.

-Her kime güvensek çivisi çıkmış dünyada, önce gerip sonra da çarmıha çakıyor!-

sude nur haylazca

Kusur

İnsanın insanda huzuru bulması ne kadar zor. Dünyanın herhangi bir yerinde toprak altına gizlenmiş ganimeti bulmak kadar zor!

Ve ne kadar kolaydır; insanının insanda şeytanı ortaya çıkarması!

Kusurlarımızı birbirimizde örtecek kadar ehlileşememiş olmamız Tanrı'ya yüklencek bir suç mudur!

Kısaca söyleyecek olursak; insanoğlu yaradılışı gereği mi kusurludur! Yani; doğasının gereğini mi yapar, yapmaktadır!

İçindeki iblisi ne zaman kusacak ya da konuşacak (masaya yatıracak) insanoğlu!

sude nur haylazca

N'asır

Tanımadığım birine mektup yazma ihtiyacının ne kadar saçma olduğunu elbette biliyorum.

Diğer yandan en çok da tanıdıklarımız yanıltmıyor mu bizi. En yakınlarımızla içimizden geldiği gibi iki kelam etmenin ne kadar zor hatta bazen imkansızlaştığını da söylebilirim.

İnsan yaşadığı sürece ölüyor. Ölmüş birini diriltip yeniden öldüremezsin, yaşayan biri öylemi, defalarca öldürebilirsin.

Ben, babamın nazende gülüydüm. Geçmiş zaman kullanıyorum, çünkü babam son kez öleli çok zaman oldu. Bugünleri görmek onu defalarca öldürecekti biliyorum.

İçimde sakladığım yaram kardeşlerimden kalma parmak izlerini taşıyor...

Kardeşleri tarafından kuyuya atılmış Yusuf gibiyim. Tek bir farkla, defalarca atıldığım bu çıkmazda kendime sövmekteyim.

Kalbinin ve aklının oyununa binlerce kez gelen tek aptal ben miyim. Kardeşler bazen bilerek ya da bilmeyerek bir yılan gibi içten içe kemiriyor insanı. Ne kadar zavallıyım bir görsem. Nasıl bir yangının içindeyim? Ne kadar mazlum, masum olursan o kadar çok kapını çalıyor günahkarlar. Oltanın ucundaki yem gibi masumiyet! Kendimi solucan kadar çaresiz hissediyorum inan bana.

Babamın beni neden diğerlerinden ayırarak sevdiğini şimdi daha iyi anlıyorum. Attığım adımları sorgulaması, kontrol etmesi gerekmiyordu. İnsan güvendiği birini farklı seviyor, severken de kendinle de gurur duyuyordu aynı zamanda. Çevresinden gördüğü taktirle göğsü kabarıyordu.

Annem ile babamı üzen kardeşlerime bakıp, içimden "ben onları hiç üzmeyeceğim" diye yemin vermiştim daha çok küçük yaşlarda.

Beni kurban seçeceklerini bilseydim bu kadar idealist bakmazdım geleceğe. Gelişigüzel yaşadım belki de hayatı.

Bana bakıp imreneceklerine kendilerine bakacak cesaretleri olsaydı beni bu kadar yarayabilirler miydi.

Bu mektubu yazarken utanmaktan geçtim. Nasılkı itildiğim bu yangında bir başına yanıyorsam, içimi kemiren kemirgenleri dışarı atma çabam olağan karşılanmalı kanımca.

Senin uzaklığının ya da yakınlığının da bana faydası yok. Bir şey değiştiremeyeceksin hayatımda, o güçlü görünüşüne tezzat gibi görünse de gerçekçi olmalıyız.

Dilimdeki zehri akıtma çabasıdayım ama nafile. Açıkcası beni anlayacağını da düşünmüyorum. Lakin; dinlemek terapinin yüzde doksandokuzudur. Bunun için sana minnettar olmalıyım.

Beni yakan bu ateşi nereye bırakacağım bilmiyorum. Senin hayatı tiye alman emin ol ki; imremdiğim bir durum. Kimbilir ne kadar zaman olmuştur birinden mektup almalı. Bu mektubu aldığımda yüzünde beliren belli belirsiz gülümseyişten öpüyorum. Senin adın yazmak olsun hep hayatımda kal!

sude nur haylazca

Evvelden Ahire Mektuplar I

Sevgili Kardelen,
uzun zaman oldu, hasbıhal etmeyeli senle. Seni unuttuğum anlamına gelmiyor bu. Sensizliğin bıraktığı koasta yok olduğum anlamını çıkarabilirsin belki...

Hala sol yanıma dönüp iki kolumla sarmaladığımda küs yastığımı gözlerimi yumduğum tek rüya sensin. Ettiğim en güzel duaya karşılık, en içten aminsin titreten dudaklarımı.

Aramıza çekilen perdelerin bizi içimize düşürdüğünü en iyi sen biliyorsun.

Ah sen, gülen yanım, yanırımım. Gidişinin ardından her mevsim, büyüyen hasretin meyvelerini yığıyor aramıza, büyüyor, büyüyor mesafeler. Bir mucize oluyor ve biz hep beşinci mevsimde kalıyoruz.

Belki de bilmiyorsun, kalbimde yaşanan izdihamı. Hiç bir şey seni bu kadar acımasız yapmalalı diye defalarca söylemiştim.

Seninle ilk yüzyüze geldiğimizde senin dikkatinden kaçmayan benim ise olağan saydığım şeylere hayretle bakışını bugünmüş gibi anımsıyorum.

Hep taze kaldın ben de ah, ah!

“Yüzün kızardı, bu kaybolmuş bir duygu günümüzde. Hala taşıyan birilerinin olması ne güzel.” Hayranlıkla şaşkınlık arası uzun bir bakış atmıştın yüzüme. Başımı eğip uzunca bir süre yüzüne bakamamıştım. Sana alışmam zaman almıştı işte... Sonrasında, senle sonlanacağımı nereden bilebilirdim.

Sana geldiğimde içimde duyduğum heyecanı sana yansıtmamış olmamın seni kırdığını çok sonra fark ettim. Duygularımın üzerinde kurduğum hakimiyet seni şaşırtmaktan öte seni sevmediğim düşüncesine sebep olmuştu. Sana doğru yürüdüğümde aramızdaki metrelerce mesafeye rağmen heyecanını karşı tarafa hissettirebiliyordun. Belki de buydu beni korkutan. Tam karşında durduğumda elini uzatıp, yanaklarımdan öptüğünde tirtir titrediğini hissedip, garipsemiştim. Ya da “en çok ben seviyorum” atışmasını sen kazanmıştın. İkimiz de çekingendik, yine de sen benden biraz daha cesurdun.

“Gözlerini benden kaçırma, bu anları bir daha hiç yaşayamayacağız.” Dediğindeki, o an hiç silinmedi zihnimden. Bense çekingenliği üzerimden atamamış saçma sapan sohbetler açmıştım.

Başımı omzuna yaslayıp denize karşı durduğumuz o kısa an İstanbul ayaklarımızın altından kaymıştı. Senin aşık olduğun şehri, benim için de özel kılmıştın.

İstanbul'dan önce seviyordun beni, sonrasında biz kez daha sevdin. Yani, sen iki kere aşık olmuş adamsın, bana. Ben, seni bir kere sevdim ve son kere...

Gün döner karanlığa, karanlık aydınlığa, sen de bana... Benim bulunduğum her yerde sen de varsın.

Hiçbirşey değişmedi hayatımda. Hala yastığıma ismini sayıklayarak sarılıyorum. Hiç dokunmadığın, uyumadığın, defalarca yıkansa, değişse de sen kokuyor olması neversimlerimin, ne garip...

Elini ilk tuttuğumda, nasırlasmış avuçlarındaki yumuşaklık hala yüreğime batıyor.

Anladım ki; ne sen bitecek yolsun ne de ben yorulacak yolcu. Huzur yoldaşın olsun yolarkadaşım sıradaşım, sırdaşım. Hep İstanbul kal içimde. Vuslatın kora dönüştüğü o kızıl ufukta, aşkla kal!

Senin de hep söylediğin gibi, “en emin olana, en nadide emanetimsin!”

sude nur haylazca

Sığınak II

Ben hep içimden konuşuyordum, çocukluktan kalma bir alışkanlıktı bu.

Ağzımı açtığımda düzen bozuluyordu. Gerçekleri bir tek ben görüyordum sanki...

Yalanla, riyayla peynir gemilerini yürüten fareler vardı. Kedilerin pençelerini sökecek kadar hırslanmışlardı dünyaya.

Gözüme kötü gelen herşey bir düzen tutturmuş ilerliyordu. Ben virglünden noktasına kadar titizlikle doğru yaşamaya çalıştıkça insanlar kocaman, eğri büğrü ünlem olarak çıkıyorlardı karşıma. Sesleri o kadar yüksek çıkıyordu ki ben içimden konuşmak zorunda kalıyordum. Bu beni iyice derine itiyordu. İşin açıkçası bu beni mutsuz ettiği kadar huzursuz etmiyordu. İç huzurumu hiç kaybetmiyordum. Kimse benden alacaklı değildi. Benim alacaklı olduklarım vardı. Tahsilat peşine düşmeden uzaklaşıyordum onlardan. Onlarınsa sorgulayacakları bir vicdanı olmadığından düşman safhına geçiyorlardı. Benden daha fazla çalamayacakları mesafeyi araya soktuğumdan dişbiliyorlardı uzaktan uzağa.

Sükut ikrardan değildi her zaman!

sude nur haylazca

Suyun ateşe atılan mektupları 1

Yaradan aşkı ki akkor, semaha durmuş evren!

Döne döne içreme düşen alevim, vakitli vakitsiz duaya açılır ellerim! Avuçlarıma kurulan tahtını baht gibi taşıyorum. Tevafuk bulan aşkın ateşi ile dilime düşen dualar hep sana.

Ahraz kaldım esaretinin sınırlarında. Sesinin perdesinden od`una düşürüp naçar bırakma. Aç göğsünün içliğini, al içine ilikle! Yersiz, yurtsuz, gurbet bırakma!

Bir şiir ömrü al beni koynuna seviş! Volkanını içinde taşıyan mucizevi buzdağının zirvesinden içe kanayan lavharına düşür! Üşümelerimi saran imgeler nar olup çatlasın yüreğin yüreğime değdiğinde! Can aysın, canım aysın!

Gül, ben sana gülce geldim. Saf, ak, pak, duru su geldim.... Ah sen bana ateş!

annelerin yaptığı vişne reçeli gibi
özlenen
kutsanan
ne varsa
yar

ah yaram
içli
derin

Sonsuzluğun karanlığında çıra misali döne döne yanırlarıma feryadı figan bülbülün dili!

Üç nokta misali genzimi tıkayan hıçkırık nardan, zerre zerre dağılır benliğimle. Dönüşü sana olan güzergahta hem yol hem de yolcuym. Düşüm gönülevinin eşliğine aç içini al içrenden içeri.

Ah sen, hep sen, ben sen olmuşken dünden! Suyun ateşe akan penceresinden dön bir bak, merhamet et! Ruhunu ruhumla harmanla, zay olmasın narı-aşk.

İbrahim'i yakmayan ateş kadar itaatkar, karıncaların taşıdığı su kadar aziz geldim.... Aç göğsünü al içeri yurdumdu, geldim. Korun darına çekilen bizden kalan ne sen ne de ben! Hakkın tecellisi ile vukuu bulmadı mı Musa'nın Asasıyla yarılan kızıldan bir kavmin göçü. Ah ben sana hem göç hem de tutsak!

Ateşim sen isen topla alevlerini de gel suyun yanma zamanına yek düşsün düşün. Uzat kirpiklerini Ay'ın yüzüne Güneş'i sür! Deryana düşen kor damlayım, korkma yak suya inen geceyi...

Annemin yüzü gözlerime biriken özlem, babamın gök mavisi gözlerine, şefkkatine hasretim!

Ben sana yirmi dokuz harfin boynunu bükerek geldim! Kelimelerim naçar, cümlelerim noksan! Kırıldı dividim, döküldü mürekkeğim! Perişanlığımı sen anla sen bil...

Üç metre bez değil mi çıplaklığımıza biçilen kefen, ölçüp de geldim.

Sude nur haylazca

Ağ'u

Süt ve leke

Ezberinde yaranın, kabuğuyla habihal edip kainatı kanatma evresi. Bir nevi rutiel ayin.

İnanmak nedir? İnsanların yabancı olduğu. O kadar çok riyaya maruz kalıp inanmak basiret bağlanması.

Doğru, yalın ve tek. Başedilmez kırılabilirlik, rüzgarın hünerli elleri derin kökleri olan bir ağacın gövdesinden bile söker alır en narin yapraklarını titreterek koca dalarını.

İnanmanın yerine inanmamaktan da ziyade inanmamak rolüne bürününce tuzla buz olur herşey. Sağlıklı bir dialog kurmak imkansızlaşır. Kurbanın masumu makbuldür, seçilir en hassından.

Ceza suçun en son raddesinde vukuu bulur. Yalanın hükümdarlığında gerçeğin hükmü mü yoktur genelde.

Vicdan bu noktada keskin çizer hatlarını, benlikten öteye geçip kör bir bıçakla içini yararak eksikliğini arar.

İnsanın kendini aramasından başka bir şey değildir, insanın insanda yolculuğu. Ölümün gerçekliği yolculuğunu bitirmez.

İnanmak, güvenmek, omuz vermek, yarenlik ve daha bir çok anlam yüklenebilir insanın insana muhtaçlığına. Koca bir manasızlıktır aslında, sustukça içine kustuğunu bilmek.

Maddeyi aciz kılan, maneviyat karşısında satılabilirliğidir. Değerli bir taş bilmez sarrafın ona biçtiği değeri. Kendini anlatma çabasına sokan her itham karşısında susmak en hakikatlı cevaptır.

Süte düşen lekedir insanın içine işleyen şüpe.

Güven zedelenmiş ise zihin bulanıklığından kurtulmak için en zordur! İçinden çıkmayı istiyorsak bu sorunun özüne inmek gerek.

Bendelik ki bencillik... Arınmak benlikten, arınmak gerek!

sude nur haylazca

Suyun ateşe atılan mektupları 2

Gözlerin iki dünyaya açılan dehliz! Okuyup, okuyup öldüğüm zindan karasına yazılan son mektup.

Kirpiklerinle örttüğün keskin bakışlarındır, geceyle sivrilen kalemimi beyaz kağıdın huzurunda naçar kılan.

Ah sol yanın en güzel uykuya beşik, kundaklanmış hayallerimi şefkatiyle sarmalayıp sallayan. Evhamlarıma telkin, en güzel ninni sesindeki sükûnet.

Sıcaklığın, uyuyup uyandığım cennet.

Ay`a öykünmelerim, ateşinden su gibi geçip yangınına düşüşüm...

Güneş`in battığı yerden sana doğuşum, Ayça!

Titreyerek yürüdüğüm bu soğuk şehrin sokaklarında noksanlığıma eklenir yokluğun, donarım.

Narı saran zar gibi inceden sar düşlerimi!

Söz ki beyhude, köze değmiyorsa öz.

Yer ile göğün birbirine verdiği ant ile dönen Dünya`da biz iki fani.

Dört duvar kuş yuvası, dört yanım nevbahar.

Mevsime inat tomurcuklanan erik ağacının çiçeğe durmuş dalları Aralık`tan süzülüp Ocağ`a meyl etmişse aşktan...

Bayram sabahı sevincini yüzünde taşıyan küçük kız çocuğunun, sokağa koşarken telaşa kapılıp minik ayaklarına ters giydiği pembe papuçları ve tüm şirinliğiyle eşliğindeyim, ürkek serçe yüreğim. Beni çok sev....

Nasıl da güzel bakıyor kara gözlerin, uyuduğunda bile içime batıyor siyah kirpiklerin. Kocaman öpüyorsun, ölüyorum...

İki dünya ağırlığınca kucaklıyor kolların. En öfkeli, umutsuz hallerinde bile gülümsüyor, çok başka seviyor bendeliğin....

sude nur haylazca

Suyun ateşe atılan mektupları 3

Kendim için son bir şey yapasım var, yürümeye başlasam mesala ve yolun sonu sana çıksa...

Bir dağın zirvesinde göğe bakarken hayal ediyorum ikimizi. Arz ile arşın birbirine çekildiği o yerde gece karası gözlerine d'üşüyorum. En uzak iki yıldız kirpiklerimden gözbebeklerime süzülen b'akışların. Saçlarına uzuyor titreyen ellerim...

Sarıma öncesi sonsuzluğa açılan kolların gibi bir kuşun kanatları kucaklıyor semayı.

Dikenli tellerin kıyısında üşüyen gülün yapraklarını öpüyor düşen çiy taneleri. Suya ışıltısını bırakan gecenin sesi gürül gürül, usul usul ateşi körüklüyor bir el. Sabahın eteklerine topluyor sızılı küllerini öbür el!

Güneşin aralayıp bulutları maviyi sunduğu penceremizden içeri dolan bir tutam umut. Göğ(s)ümüzde ağırladığımız unutulmuş bir sevince nispet yana yana geçiyor zaman...

Ormanın kalabalık yalnızlığına terkedilmiş tek ağacın yosun bağlamış gövdesinde düş kırğınlıkları. Hasreti tutuşturan kabukların hazin sonu derin yarasını toprağa veren hazanın yangına sığınmaları...

...

Dersim kadar asi ve dik başlı duruşun. Munzur suyumsun kutsanmış dağlardan gürül gürül üzerime akan.

boyunu aşan yalnızlığa gömülüp
kendi döngüsünde sağırlaşan
ben

sen diyorum
sen!
koca bir dünya kapısını aralıyor,
sevgili!

ki
karanlıklardan sıyrılıp
sana koşmak
aşk!

en kısa şiir
sen koca evren
ben içinde
dolanan zerren
.

Aşk, mayınlı arazide elele yürümeye benzer, taraflardan birinin attığı tek yanlış adımla cinayete dönüşür...

Hazır mısın.

sude nur haylazca

Aynadaki düzleme birikmişlik

Yazan birinin kendini anlatamaması ne kadar da kötü bir his.

Oysa, kelimeleri sihirli kılan kalemi elinizde tutuyorsunuzdur.

Bazı zamanlarda iliklerime kadar beni benden koruyan bir varlığın gücünü hissediyorum. Kanatlarını içime açmış bir melek şeytana meydan okuyor sanki...

Aslında son bir kaç yıldır yazmak anlamını yitirmiş, vazgeçmişim. Uzun bir yolculuktan oysa içimde sorgulaya sorgulaya yazmak. Yaşama dair herşeyi öldürdüler içimde yolumu kapayan insancıklar.

Kendimi bu dünyaya hiç bir zaman ait hissedemedim. Soyağacına işlenip de o etnik kimliğe ait olamama duygusu insanın içinde doldurulamaz bir boşluk yaratıyor. Nadiren de olsa birine yakınlık hissettiğinde yere göğe sığdıramıyor insan, aitlik olgusunun mucizevi sihrine kapılıp...

Dışarıdan sanıldığı kadar Narşist değilim, farklıyım! Kibirli değilim farkındalığımın farkındayım. Bay düzenle arasına mesafe sokamayan diş canavarların erkekleşmiş özgürlük anlayışı rahatsız edici boyutta çirkin görünmekte gözüme.

Bu anlamda yalnızlığım tarifsiz, meali yok. Sığdırabileceğim bir hacim, yüklenebileceğim mânâ yerkürede bulunmamakta.

Mevcut akarsuların, derelerin, ırmakların, denizlerin okyanusa akması ve ummanda kaybolması bir yağmur damlasının. Mevcudiyetini gerçek anlamda tamamlanması bir varlığın.

Gözyaşlarımın kirpiklerimin bendinde birikip birikip içime akma halinin tasviri, birikmek.

Kelimelere birden fazla yüz geçirebilirken, tarifsiz çıplağım. Kendimi dövüyor, kendime sövüyorum. İnsan kendini yargılayıp, cezalandırabilmeli. Koca bir ömrü kendi elleriyle ziyan etmişken buna devam ediyor olmak intihardan başka nedir ki.

Evet, ben kendimi acımasızca öldürüyorum. Kaç kahr yükledim kaç savaştan mağlup aynı zamanda kahraman çıktım hâlâ masallara inanıyor olmak acizlik. Hatta mucizelere, prenselere, prenseslere. Pollyanayı saçma bulurken ondan daha iyi niyetli umutlar beslemek hayata insana dair, bu kadar çocukça eylemlerin içinde bulunuyor olmam saçmalık. Pinokyoya acırken, yalan söyleyenlerden nefret ediyor olmam çelişki. Zulme karşıyken kendime zülm etmemin açıklaması yok. Kim olduğum önemliyken, bir millete aitlik hissiyatımın yok olması, sorgulanmalı!

Evrendeki niteliğimin nicilikle ilişkisi kandavası. Anlamsızlık kol geziyorken içimde neyin savaşını veriyorum.

Dokunduğum herşey paramparça, kurduğum cümleler anlamsızken sorgulamalar çaresizliğin dibe vurumu. Uyumayan bitimsiz sorular ve cevaplar.

Hiçlik kaosuna sürükleyen, ötekileştiren tüm insanlardan uzağım. Müebbet bir yalnızlığa zicirleyen gücün benimle ne gibi bir derdi olabilir. İblisin uğraş verdiği cehenneme götüren şeyin içimde çoğalan boşluk olması ne garip. Birbirleriyle düello eden iki paralel gibi sonsuzluğa uzanmakta olan iyilik ve kötülük neden yol arkadaşı. Huzura varmayan bu içsel yolculukta, hayata karşı cengâverce savaşmanın mânâsını kendimize açıklayabiliriz miyiz!

Paha biçilmezken tek nefesine ömrün üç kuruşluk bir beze sarınıp çukura bırakılacak olan bedenimizin çürümeye terk edileceği bilincine neden varamaz insanoglu!

Haysiyetsiz bir yarışa kaptırıp kendini, iffetsiz arzuların hükmünde yaşamak ne kadar doğru ve insanii olabilir. Ölümünden sonra hatırlanmayacak ve unutulacak olan bizlerin çığırtkanlıkla benlik yarışına girmesindeki beyhudeliği nasıl açıklayabiliriz kendimize...

Herkesin içinde bir ben var, görüyorum!

Güne besmeleyle başlayıp amenle bitirmek gibisiniz...

sude nur haylazca

Suyun ateşe atılan mektupları 4

Aynada baktığımda gördüğüm yüz senin. Bu güzellik senden bana yansıyan aşk hali'm.

Çekilmiş kalem gibi kaşlarının içime işleyişi kurşun. Şahlanarak hükmettiğin k'aralıkta göz izlerin.

Zihnime işleyen her sözün, çekicin örse vurması.

Evrenin en karanlık en soğuk yanındayım, sen benim Güneş'e yolculuğum.

Beni karşında ahraz kılan üzerine titremelerim. Yangınına düşmüş tirek bir alevim.

Ben seni, Yusuf'un düştüğü kuyuda, Yakub'un gözlerinde, İbrahim'in düştüğü ateşte, Musa'nın yardığı kızıl da, Ali'nin izinde gördüm.

Gerçeğin keskinliğiyle bilenirken kendime, dünyaya kördüm.

Kilitli kapıların ardında alaca karanlığı kuşandı kalbim.

Yusuf'suz Züleyha'yı, Züleyha'sız Yusuf'u düşündüm...

Aynada yüzüm yüzün, yaramda kanayan yara izlerin derin..

Son geceydi, yıldızlar kaydı sıra sıra, yastığıma yaslı başım bir tek huzur diledim.

Hüznün örsünde kalbim, kapadım gözlerimi derin uykuya... Belki de bir rüyaya açılacak kirpiklerim...

Ölürsem sana gömülecektim.

sude nur haylazca

Suyun ateşe atılan mektupları 5

Sevgili sevgili,

ummana sarılan bir damla düşün mealiydi gözlerin. Sahra denizinde vahayı görebilen aşka müptela Mecnun'un ahvalini kim anlayabilir.

Zerresini s`arar baktığı her yerde Leyla'nın, kıskanır mı hayalini insan kendi zifirinde.

Güne benziyor yüzün işte ben seni böyle vazgeçilmez gördüm. Ne eksik ne de fazla ben seni sonsuz bir aşkla kalbimden süzer gibi acıya acıya demledim...

Bir gülüşün vardı, gizli ve içli! Aldım gülüşüyüşünü üç kere öptüm başıma koydum, oradan da alıp ağrıma bastım. Bağıma saplanır gibi tesirli, olunmaz bir yarayı sevmek cesurca, içimde tutulduğum kıyametinde titreyerek, tufanına tutkun.

Delilerin inandığı rüyası olur, akla zarar değil miyiz işte, gel... İp atlayalım vazgeçip büyük oyunlarından. Huysuz, arsız biraz da gamsız... Saçını çekmeden ölmek ah...

Dudaklarının kıyısında sıkışıp kalmış çocukluğunla misket oynamalı, arnavut kaldırımlarında diz çökerek o şehrin. Yakan top atmamız birbirimize sekerek, vazgeçip büyümekten. Hep bir canımız olmalı çıkmamamız biz bizden...

Düşüp de dizlerimizi kanatana kadar oynamamız, gece göçene kadar üzerimizden...

Bahanelere sığınmadan, bağıra çağıra, sokak sokak, anılar biriktirerek sevmek. Kimbilir kaç nefesimiz kaldı aşkla yaşamaya, satır atlamadan sarılmamız sana.

Umuruma almadan dünyayı sadece sen ve çözülen buzlara çarpıyorum. Korkma, kendimdeyim sevgilim... En çok da iksirinde...

Gözlerime deniz suyu kaçtı, biraz da kum, üfle de geçsin yasım!

Topraktan bir evin damında yıldızları serip üzerimize uyuyacaktık daha, gel...

sude nur haylazca

Küle yazılan mektuplar

Bilir misin; canyanığım, kül yanığıyla nasıl savrulur rüzgarda...

Toparlanması imkansız savrulmalardayım, bir tek sen toparlayabilirsin dağılışlarımı...
Ki; düştüğüm mahşer içinde yangınım sen!

Vaha'sına küs Sahra'ydım, bana susuzluğumu hatırlatan yağmur olup yağdın çölüme...

-Ne kadar acemi yaşamışım hayatı, taa ki acılar yok edene dek benliğimi. Kendi kıyısına köpüren deniz gibiyim.
Hırçnlığım kendime... Kırık bir kalbin kusuruna bakılmaz...-

tüm iklimler denize akarken
ben, sende mevsimsiz kalakalmışım...

kırılan kilit gibi kapıda
tutulan güneş, ay gökyüzünde
arş ile arzın gizinde
sende kayboluşum...

bir kırık kalp hazanın ortasında
sessiz kalmışlığım...

Dipsiz bir kuyunun yangınını bilir misin külyanığim, varla yok arası kendi derinliğinde cayır cayır yanmanın,
duyulmayan çığlığını yutmanın zorluğunu... Dar alan göğsünde bir serçe ölüsüyle yaşamayı bilir misin!

-Her insanın içinde zindanı ve karanlığında hayalini kurduğu mavi göğe bakan denizinyüzü...-

Gözlerin sevgili gözlerin, gözlerin kadar güzel bir dünya yok gözümde. Hangi kara bu kadar güzel içine çeker mavi
denizleri, dağları ve gür ormanları!

Aynaya yansıyan yazgımı sende gördüm, vuslata çağırın yangın sendin!

Kırık kafesinde kanatsız kuştum, gülüşüne sığındım cümle yaralarımından!

Şehri'yarın yüzünde gördüğüm hep aynı ışıltı, boğazında martı çığlığı. Hayaline daldığım kavuşma anı...

Biliyor musun; çıkarınca içinden seni, ölüyormuş İstanbul!

Usumu usuna, kalbimi kalbine kurdum. Öznesi, yüklemi sen şiirler, mektuplar yazdım dökmek istedikçe içimi içine.

Derin sevmek demiştik ya hani, ben uçtum göğ(s)ünün kafesine, kayboldum!

Ya sen!

Sude nur haylazca

Yar'dan atılan mektuplar

Bir narın dağılan taneleriydik ikimiz, dağıldık ve toparlayamadık bizi.

Savursa da boranlar, yedi renk, yedi iklim, sarındığım yegâne, ebemkuşağım, baharım sensin!

Aşkın başkalığını sende gördüm, bildim.

"Aşk başka, mavi başka!" Ah, sen bambaşka, en nadide yalnızlığıma eş!

"Su da önemli ama ateştir benim ustam!" Ben Ab sen Ataş!

Gece gözlüm, karam! Gülüşü güzel, utangaç yanım. Yar ağzında düştüğüm hoşluk!

Yastığıma doladığım kollarım sen ağırlığında. Şafağı doğuracak en koyu karanlığım, sol yanımda Cennetim, memleketim, sancılı Ülkem, asırlık karanlığıma beklenen Güneş'im!

Sensizliğimin ağırlığını tartacak hiç bir cümle yok! Susum!

Belki; anlatabilir gözlerim içime yığıdığın bulutlar kadar ağladığımda! Yeşil yapraklar gibi yıkar avuçlarına beni....

Sol yanımda izdihamsın, sağ yanıma anlatıyorum günlerdir seni!!!

...Uzanıp alsam annenin ellerinden, çocukluğunu. Kıyamam! Bu yüzden, hiç büyüme, istemem. Parmak uçlarından öpe öpe severim çocuk yanını...

Öykünsem sana bebeğim ve hiç bitmesek!

Ah, yar bil'sen!

Kalemin kurşunu değince kâğıda, kalbini kanatıyor beyazın!

Düştüğüm yanılığardan beni kurtar, affet!

Çok sonra anladım ki; bir tek şeyi çalamazlardı benden, aşkı!

Kalp bu, en korunaklı mahzen! Yıllandıkça değer katar sevda canındaki canına!

İki cihanda hiçbirşeye değişmem içimde taşı(r)dığım maneviyatı, verdiği huzuru!

Gelişinle, kesildi sesim soluğum!

Sendin benim ölüm meleğim! Taa en başta bildim, son nefesimi kollarında verecektim! Engel olamadı korkularım, kanatlarının altına gönüllü teslimiyetime ve sımsıkı sarılmama!

Sendin sonum, dilemedim aman! Toprak Ananın şefkatli kollarına ölü bedenimi bırakacak olan hakimiyet senin!

Siyah ile beyaz kadar zıttık birbirimize, aşka yakışan tek çıktık!!!

Kırmızımdım, damarlarımda dolaşan, beyazım!

Zalimdir aşk sevgilim, malumdur masum olana!

Uzaklıkların canı Cehenneme, büyütür yangınımızı!

Yer, gök şahitlik eder, gönül bağında nikahı olanlara!

Gel de öleyim ben!

sude nur haylazca

İtikât

İtikât

Sayırsız cümle kurdum aşka ve hayata dair. Hiç bir cümlem kesmedi dilimi sustuklarım kadar.

İnsan'oğlu umutsuz vaka! Tanrı üzerimizden ellerini çekeli çok oldu.

Sahi, elmadan ilk ısırığı kim aldı, kim düşürdü kalbine ilk kurdu!

Maddeden arınıp manaya düştüğüm yerde gördüm; vicdanı ve onuru olan insanı, asla terketmiyordu huzur!

Onur ile vicdan, tuz ile su gibi içiçe geçmiş ayrılmaz ikiliydi. Ummanın şifresini çözenler huzurun manada saklı olduğu sırrına Erenlerdi!

"ne ararsan kendinde ara

hararet nardadır sacda değildir
keramet baştadır tacda değildir
her ne arar isen kendinde ara
kudüste mekkede hacda değildir

sakın bir kimsenin gönlünü yıkma
gerçek erenlerin sözünden çıkma
eğer insan isen ölmezsin korkma
aşığı kurt yemez uçta değildir

gönül kabesine girmesin hülya
nefsine hakim ol düşme bed huya
kirleri arıtan baksana suya
hep yüzü yerlerde bucda değildir
hacı bektaş veli"

Niyet ettiysek insan olmaya ya da kalmaya; "Eline, diline, beline sahip ol!" İtikâtıyla başarmama şansımız sıfır!

sude nur haylazca

Sevgiliye mektuplar

Sen bilmezsin sevgili gözlerim biraz bulut, biraz da yağmurdur, yoksan. Ve bulutlar kırılıgandır, yağmurlar kadar.

Biraz yeşil biraz da eladır göz bebeklerim. Büyür orman olur baktığımda sana. Nehirlerin sesine eşlik eder kuşlar, ılık bir meltem yayılır dağlardan üzerimize. Baktığım ayna sensen bugün de güzelim derim şükrederek.

Sen bilmezsin sevgili en güzel ben olurum baharı sen diye kalbime giydiğimde....

🦋

🌹

sude nur haylazca

Baba'ma özlem

Babam dünyaya mavi bakardı

Yine gelgitlerdeyim...

Çekiliyorum derinlerine gecenin. Babamın gözleri maviydi diyorum kendi kendime. Babam dünyaya mavi bakardı!

Gölgesi, Ağrıydı, ağırdı; konuşurken karşısında ezilip büzülürdük. Onunla hiç sarmaş dolaş olmadık mı ve dizine koyup okşamadı mı saçlarımızı. Anımsamıyorum.

Dar'alıyorum.

Bizi terkedeli onyediy yıl olmuş, göçeli ebediyete.

Bakın yine gözlerim dolu, dolu...O, gideli hep aynı iklimdeyim.

Kısa konuşurdu ve öğüttü her sözü; "adam olmak zordur, eşek olmak çok kolay! Önünüzde yol siz seçeceksiniz." Biz onunla iki arkadaş gibi konuşmasak da; söylediği her sözü beynimizin bir köşesine yerleştirirdik. En çok da ben! Korktuğumuzdan değil onun herşeyin iyisini bildiğine emindik. Ve hep başımız önde, çıt çıkarmadan, pür dikkat kesilerek dinler, sonrasında uzun bir sessizliğe gömülürdük...

Çevresinde saygı duyulan, otoriter biriydi. Çekinildiği kadar da sevilirdi.

Onun sert görünüşü altındaki sıcak yüreğine sığıyorum bu gece her karanlıkta boğulduğum zamanlardaki gibi.

Her hayal kırıklığı sonrası kendimi odama kapadığımda, annemle yüksek sesle konuşur, teselliler yollardı baş ucuma. Dünyanın bittiğini sanıp gözyaşlarına boğulduğum o anda beni yaşlarından kurtarıp gülücükler bırakırdı gamzeli yanaklarına. Kendi kendime "bu babam var ya" der derin bir uykuya dalardım huzur içinde.

Bizim bilmediğimiz ne çok şeyi bilirdi ve biz bunları hep sonradan anlardık, çok bilmişliğimizi bir kenara fırlatarak.

Utanırdık, babamın mavi gözlerine uzun uzun bakamazdık, derindi çok! Karşısında konuşmak saygısızlık gibi gelirdi ve hep bir sınır vardı aramızda. Konuşulması gerektiği zamanlarda konuşmak ne zor gelirdi bize ne çok zor.

Hüzün uyurdu gözlerinin derinlerinde ve çok bedeller ödemişti hayatla mücadelesinde. Çok şey kazanmış çok şeyi de kaybetmişti.

Babam olduğu için söylemiyorum; onun için her şeyin önünde onuru dimdik duruyordu ve para hiçbirşeydi her zaman için. Çok kazanıp zengin kalamaması bundandı.

Elinde olanları ihtiyacı olanlar için düşünmeden harcardı ve onun yüreği bu kadar büyük sevgiyi nasıl da taşırmadan taşırdı anlamıyorum, şimdilerde bile...

İnanın babam diye söylemiyorum; o mükemmel bir insandı. Bir insan hem bu kadar sert görünüp hem de bu kadar çok sevebiliymiş, en zoru başarmıştı.

O bana " boş şeyler için güzel kafanı yorma" derdi hep. Biliyor mu acaba o güzel kızı hala boş şeylere kafa patlatıyor. İster miydin bilmesini... Belki rüyama girer beni gülümsetecek bir şeyler söylerdi yüksek sesle anneme.

Yüreği koca acıları öğütmüş ve bu tecrübeler onu daha da mükemmel bir insan yapmıştı. Benim haksızlıklar karşısında kırılmağım ve gözyaşlarına boğulup odama kapanmam, mavi umut yüklü bir hikayeyi yüksek sesle anneme anlatarak baş ucuma yolladığı kulağa küpe mesajıyla son bulurdu. Yüzümde bir gülümseme "aman baba sen de" derdim içimden yüzüne söyleme cesaretini hiç kendimde bulamadığım, sonsuzlukta asılı kalan cesaretimle dalardım uykuya güven içinde. İyiki de varsın iyiki de babamsın...

Mavi gözlerinde mavi umut saklı babacığım seni onyediy yıl önce bu zamanlarda kaybetmiştik. Bak yine ağlıyor güzel kızın, yine kulağıma küpe olacak bir hikaye yollasana seslenerek gül yürekli gülizar anneme. Seni çok seviyorum rahat uyu Sufi babam. Bak şimdi ben de uyuyacağım yakıştırarak gamzelerime gözyaşlarımı.

Yine, medcezirlerde yüreğim. Deniz, bana babamın mavi gözlerini getiriyor. Babamın gözlerinde görüyorum derinlikleri!

dipnot: daha önce defterde yayınladım mı hatırlamıyorum. Baktım ama bulamadım. Babalar Günü, yazımı yeniden okuma ihtiyacı hissettim ve yeniden düzenleyerek sizinle paylaşıyorum. Özel babalara ve kızlarına itafen, babalar günü kutlu olsun.

Dua

Bir sabah uyanırsınız Güneş doğmuştur, çocukları okula, çalışanları işe taşıyan yollar telaşlıdır. Sokak lambalarını günün ilk ışıkları yakmaya başlamıştır. Herşey yerliyende, yolundadır. Bir eksiklik hissiyle yabancılaştığınız güne bakarken, noksan olanı ararsınız. Telafisi zor olan bir unutulmuşluk, uyanırken yastığınızın kenarına bırakılmış bir dua... Zamanı geriye çeviremez tamamlanamazsınız.

sude nur haylazca

İç'e mektuplar

büyüyünce ölüyor insan
gülüşü,
şafağı söker gibi geceden
doğup doğup ölüyor
her yeni gün...

Sonsuz boşluğu yalnızlığımla doldurmanın tarifi yok bende..

Ruhum incecik bir gelincik, rüzgârlara karşı korumasızım. Yaprak yaprak dağılmam kaçınılmaz bir son...

Tomurcuklanmak her karşılayan söz hazinesiyle yeniden, umutlanmak...

Duası duasına denk gelmeliydi iki insanın...

...Tenhası vardı uzaklığın, seni düşünüp düş gördüğüm...

"ben hep seni düşünürüm."

Bir annenin evladına ettiği dua kadar güzel ve içtensin. Nasıl demem ki amin...

Seni ağlasam bir duvara ve beni. Alın yazımda sana dokunup, avuçlarımdaki derin çizgilerde bulsam bizi...

Seni anlatsam dağa, taşta, yere, göğe, çiçeğe, böceğe, kuşlara...

Sesin cennetten kalma hafızası olmalı... İççe geçen bu yakınlık, tanışıklık, taşkınlık neyin alâmeti!

Neyle imgelenirsin sen, nasıl ifade edilebilir bendeki mânân.

Alfabeyi bu denli çaresiz kılıp, ruhumu çıkmazlara sürükleyen aynı zamanda çıldırtan bir sevinci nasıl resmedebilirim.

Yirmi dokuz harfle sözün öze değdiği dik başlı, mağrur cümleler kursam ne değişir...

Demiri tavına getirip örsle vursam, vursam...

İçimdeki hasret ateşi ruhumu kıvamına getirmiş, sabrıyla sınıyor. Örsün demire vurması gibi kalbimde atışın..

Seni, nazarlardan uzak tutma
endişesini taşımam, kaybetme
korkusundan mı.

Ey aşk, sessizliğime ses, sus'uma s'öz, en içli alfabemsin...

sude nur haylazca

Salgın

Yönetimlerin değişmesi salt birşey ifade etmez. Tepeden tırnağa değişmesi gerekir bir toplumun. Çünkü; tavanın çökmesi tabanla ilintilidir.

Üstte olan alttaki kokuşmuşluktan beslenir ve büyür. Etrafa saçılan kokudan kimse rahatsız olmaz, herkes aynı kokuyu yaydığından.

Seçmek, seçilmek tercih zannedilse de bir nevi s'algıdır. Hastalıklı beyinlerin seçimleri sağlıksız olacağından atılan her temel ileride tavanın çökmesinde sanık olacaktır. S'algılarla seçim yapmak herşeyi daha kötüye götürmekten başka işe yaramaz.

Bunu Franz da biliyordu, Claudia da...

sude nur haylazca

Güzelliklerle kalın

Onuncu köy yolculuğunda oldum hep, dokuz köyden kovulmadım kendim gitmeyi seçtim hep. Gitmenin çeşitli sebepleri vardır. Baskı, adeletsizlik, kıskırtma, aba altında sopa gösterme.

Ben deliyimdir, uçurumlarda yaşamayı severim. Riyayla işim olmaz.

Teknik arızalar en çok da insanın beynindedir, cerrahi müdahaleyle de pek sonuç alamazsınız.

Doğur tektir, eğri bir sürü halinde yol alır. Herşeye rağmen insan olmak insan kalmak güzeldir. İnsanlar kendi içindeki fesatı, çirkinliği üzerinize sıçratmaya çalışırlar. Ama kimse kimseyi kirletemez. Herkes neyse odur, o kalır.

Bir arkadaşım vardı, "hak verilmez alınır!" derdi. O hep haklıydı, şimdi daha iyi anlıyorum.

Siteye giriş amacım hep şiir oldu, tam oniki yıl aralıksız sitede aktif oldum. Çok kişiyi tanımıyorum. Son iki yılda tanıştığım insanlar oldu, daha öncesinde tek kişi tanımıyordum. Genelde sessiz kendi köşemde paylaşımımı yapar, bir kaç şiir okur, yorum yapardım. Bu durum halen öyle...

İnsanları tanıyınca bir takım olumsuz şeyleri daha iyi görmeye başladım. Keşke tek kişiyi dahi tanımış olmasaydım, olumsuzluklar da gözüme batmazdı.

Bugün uğradığım bir haksızlık belki de gitme zamanının geldi dedi.

Belki mola belki bir daha uğramam siteye. Kına kutsaldır, sevinecek bir kaç kişiye diyorum ki yakmayın.

Güzelliklerle kalın, bana düşman olanlar hariç.

" Kısa çöp uzun çöpten hakkını alacak elbette!"

sude nur haylazca

Tabut

Bir zamanlar güzelliklerin olduğuna inanır, g l mserdim. Şimdi; biliyorum ki yok yine de gülümsüyorum. Bir tek bana ait olan güzel bir sır var, paylaŐmıyorum.

Olduğumuz yerde dönüp, durup kendimize yaslanıp, yaŐlanıyoruz. Boyun eğdiğimiz, eğmedigimiz ne varsa eksenimizde bizi parçalara ayırmak için halka halka büyüyor. Geçmişin içimizde biriken tortusunu dışarıya atıp kendimizi yenileyemiyoruz.

Bir avuç toprak olacağımız gerçeğinden çok uzağız. Kendimize  l m  yakıŐtırmazken, canlı cesetler gibi zaman içinde izsiz soluk alıp veriyoruz.

Yaş tahtaya basıyoruz, iŐimiz yaş!

sude nur haylazca

Ey Özgürlük

Özgürlük nedir ki bir dağın göğsüne serpilmiş kır çiçekleri kadar bırakmak kendini rüzgâra.

İnsan sığınacak bir liman, tutacak bir el, yaslanacak bir omuz bulamadığında doğanın çekim gücüne kapılır, vurur kendini dağlara. Bir papatya boynunu uzatır, gülümsersiniz başınızı gökyüzüne çevirip. Masmavi gökyüzü yüzünüze değer, bembeyaz bulutlar terkisine alır sizi uçurur düşler alemine. Kollarınızı iki yana açar, çığlık atarsınız, "yaşasın özgürlük!"

İyiki doğa var, uçsuz bucaksız vadiler, dağlar, ırmaklar, okyanuslar, yedi kıta, yedi iklim, ormanlar, kuşlar, kelebekler, yalandan evlâ yılanlar....

İyiki insanlardan kaçacak yerimiz var.

Ne güzel yüreğimizin nârında pişirdiğimiz hasreti taşıyan kalbimiz hâlâ var.

Karanlıktan karanlık insanlardan kurtaracak gönül gözümüz de açık.

Bir başınalığımızı valse kaldıran yalnızlığımız var.

Kimin kimsesi olmak mı bulutlar bile ağlar, gözünüzde kalır bir parça umut da dağıtır sizi.

İnsanoğlu t'uzığında nefes almak var ya "kum gibi" yaşamak adına ne çok şey var gözü kapalı teslim olduğumuz, açmazın ortasında iyiki kendini yenileyen doğamız var, içimizin kanatlarını her bahar yeniden açan.

Özgürlük özüne dönmek isteyen insanoğlunun mayasında her dem açığa çıkmaya hazır bekleyen tırtılların kelebek olma halidir.

Ey özgürlük iyiki varsın, tılsımınla kanatlandıran, iyiki öz suyumuzdan, huyumuzdansın...

sude nur haylazca

Babam ve ben

Babamın emeği okyanus kokardı...

Babam evin çatısını sevgiyle örmüştü, annemin şefkatli elleri tutmuştu ayakta yuvamızı...

Babamla birbirimize içimizi açamadık hiç, O, kısa konuşurdu üzmemek içindi belki de. Ben onu gözlerindeki bulutlardan okurdum acaba bilir miydi bunu, eğilince boynum kederine bir bardak suyu uzatırken buluştuğumda mavi gözlerindeki hüznle.

Babam, dediğimde içimde alevlenen yangın topraktan mı, sudan mı, havadan mı, ne zaman cemre düşecek aramızdaki mesafelere.

Emeğin kokusunu babamdan alırdım, soğutmadım ekmeğimi böldüm soframa koydum, aşkı paylaştım. Babam da böyle yapardı dedim, oturup ağladım sonra babam da böyle severdi dedim sonra yine ağladım. Bir mavinin buğulanıp taşmasını bir tek o'nun gözlerinde gördüm, sonra denizleri özledim, kaldırıp başımı gökyüzüne baktım, babam dünyaya mavi bakardı, diye diye ağladım ve boğuldum...

Beni babamın ayakları altına gömsünler, mavinin gölgesindeki huzura, o mavi okyanusa...

-babamın ayakları altındaki o cennet benim!-

sude nur haylazca